Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

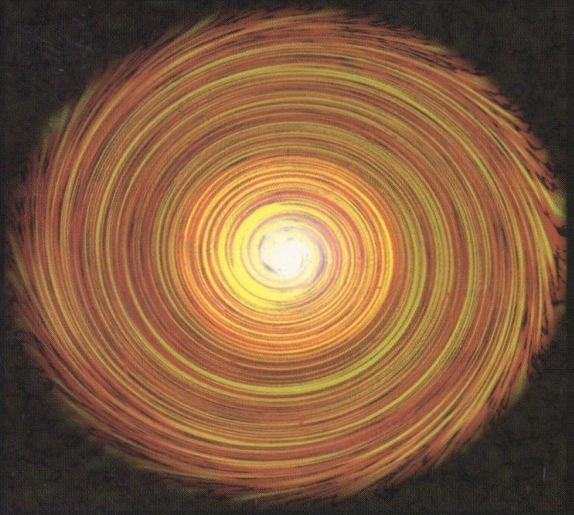

Alertă de gradul zero

JAMES PATTERSON

ALERTĂ DE GRADUL ZERO

Traducere: ROSANA NEDELCIU

Pentru Charles şi Isabelle Patterson

Mulţumiri speciale lui Maxine Paetro care m-a ajutat să îmbrac într-o nouă formă şi să readuc la viaţă această înfricoşătoare poveste din vremuri de demult

PROLOG

Clinica Medicală pentru Femei

1

Apusul de soare însângerase orizontul deasupra acoperişurilor inegale din South Boston. Pe toate acoperişurile se vedeau păsări care parcă o urmăreau pe fata ce mergea încet pe sub ele.

Kathleen Beavier îşi croia drum pe un trotuar în penumbră ce-i era la fel de străin ca suprafaţa îndepărtată a lunii. De fapt, se afla în acest oraş tocmai fiindcă era atât de îngheţat şi de neînsemnat. Purta o jachetă, o fustă lungă cu imprimeuri şi bocanci negri în genul celor purtaţi de trupele de gherilă – îmbrăcăminte tipică modei urbane. Ghetele o rodeau, făcându-i bătături circulare pe călcâie, dar ea accepta cu bucurie durerea. O distrăgea de la lucrul inimaginabil pe care ajunsese să-l facă.

E atât de ciudat, atât de ireal, de imposibil, se gândi ea.

Fata de şaisprezece ani se opri să-şi tragă sufletul la intersecţia rar circulată dintre străzile Dorchester şi Broadway. Se vedea că nu aparţinea acestui loc. Era prea aranjată, poate prea drăguţă. Exact ceea ce urmărea. Nu dăduse niciodată peste vreun cunoscut în South Boston.

Cu mâinile tremurându-i tare, îşi împinse înapoi în părul ei blond ochelarii cu rame aurite. Cu puţin timp în urmă îşi spălase părul cu şampon Aveda şi-l clătise cu balsam. Părea atât de absurd şi ridicol să se îngrijoreze acum în privinţa părului!

Strânse din ochi şi scoase un lung şi disperat oftat de confuzie şi deznădejde.

În cele din urmă, Kathleen se forţă să deschidă ochii. Clipi în lumina usturătoare a razelor apusului şi, pentru a mia oară în ultima jumătate de oră, aruncă o privire la ceasul de mână Rolex Lady Datejust.

O, Doamne, nu se poate! Era deja trecut de şase. Avea să întârzie la medic.

Îşi luă inima în dinţi şi merse mai departe printre ruinele oraşului. Clădirea de pompe funebre Ahern se contura ameninţător în raza ei vizuală, apoi se pierdu în zare. Trecu în grabă pe lângă casa parohială Sf. Augustin, acum distrusă, pe

lângă barurile întunecoase, pe lângă un vagabond care urina pe un perete acoperit de graffiti. Îi veni în minte „Aqualung”, o veche piesă rock cântată de Jethro Tuli.

Grăbi pasul mai departe, aşa cum obişnuia adesea pentru a se proteja de frigul din Noua Anglie. Din ochi îi şiroiau lacrimi, prăvălindu-i-se pe obraji şi bărbie.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te! Trebuie să faci lucrul acesta teribil. Nu te poţi opri acum!

Trecuseră deja douăzeci de minute după şase când, într-un final, ieşi pe West Broadway. Recunoscu imediat clădirea cenuşie din cărămidă, ţintuită între o spălătorie deschisă non-stop şi o casă de amanet.

Acesta este locul. Această... gură a iadului.

Pereţii erau mânjiţi cu ruj roşu şi graffiti negru: *Avortul înseamnă crimă. Avortul este un păcat de neiertat.* Văzu o uşă de sticlă şi, lângă ea, o plăcuţă de bronz decolorată de soare care anunţa: *Clinică Medicală pentru Femei.*

O cuprinse tristeţea şi simţi că leşină. Nu voia să facă aşa ceva. Nu era sigură că putea. Totul era teribil, îngrozitor de nedrept.

Împinse uşa şi aceasta se deschise spre o sală de primire reconfortantă. Scaune de plastic în culori pastelate se aflau de jur împrejurul camerei. Pe pereţi atârnau postere cu mame zâmbitoare şi copilaşi dolofani. Era bine însă că, la această oră târzie, nu se afla nimeni aici.

Luă un formular lăsat pe pupitrul de la recepţie. Găsi instrucţiuni şi-l completă cum se pricepu ea mai bine.

Se aşeză confortabil într-un scaun albastru-deschis şi-şi notă informaţiile medicale cu litere mari. Acum, mâinile îi tremurau şi mai puternic. Piciorul, strâns în gheata soldăţească, lovea cu nervozitate podeaua.

Kathleen căută în memorie ceva, orice, care ar fi dat un sens acestei poveşti.

Nu are niciun sens! Nu mi se poate întâmpla aşa ceva! N-ar trebui să fiu în clinică.

Se giugiulise cu băieţi, dar, fir-ar să fie, ştia foarte bine diferenţa între un sărut şi... sex.

Nu mersese niciodată până la capăt cu vreunul dintre ei. Nici măcar nu-şi dorise. Era prea conservatoare când venea vorba despre sex – sau poate doar o puritană, sau doar o fată bună –, dar nu făcuse nimic greşit. Nici măcar nu fusese atinsă

acolo jos de vreun băiat. N-ar fi ştiut ea dacă s-ar fi întâmplat? Bineînţeles că ar fi ştiut.

Aşadar, cum de era *însărcinată?*

Nu se putea. Fizic nu era posibil. Era un copil bun, cel mai bun. La şcoală era prietena tuturor.

Kathleen Beavier era virgină. Nu avusese niciodată relaţii sexuale.

Dar era însărcinată.

2

O cuprinse o stare bruscă de ameţeală care aproape că o trânti la podea. Se simţea confuză şi crezu că avea să vomite în sala de aşteptare.

— Revino-ţi, murmură ea. *Nu eşti prima care trece prin aşa ceva şi nu vei fi nici ultima, fetiţo.*

Privi la ceasul aşezat deasupra recepţiei la care nu se afla nimeni. Era aproape şase şi jumătate. Unde era asistenta? Şi, mai ales, unde era medicul?

Un puternic instinct o îndemna să fugă din clinică, dar i se opuse din răsputeri.

Nu mai putea sta aici nicio secundă! Nu mai suporta să aştepte. Unde *era* toată lumea?

— S-o fac, spuse cu dinţii încleştaţi. Acum sau niciodată. Se ridică şi se îndreptă spre uşa din lemn de pin, aflată chiar în spatele recepţiei. Apăsă mânerul de metal şi uşa se deschise.

Auzi o voce plăcută şi suavă care venea din hol. *Slavă Domnului, până la urmă se pare că este cineva aici,* gândi ea.

Se luă după sunet.

— Bună ziua, strigă ea într-o doară. Bună ziua! Este cineva aici? Sunt o pacientă. Mă numesc Kathleen Beavier. Este cineva?

Uşa aflată în celălalt capăt al holului era parţial deschisă şi Kathleen auzi vocea plăcută venind dintr-acolo. Împinse uşor uşa la perete.

— Bună ziua. Este cineva aici?

Ceva nu era în regulă. Kathleen avu un sentiment ciudat. Simţea că ar fi trebuit să plece, dar îşi aminti de cât curaj avusese nevoie ca să ajungă până aici!

Aerul era greu, aproape vâscos. Mirosea a alcool. Dar mai era şi altceva? Kathleen îşi duse mâna la gură.

Îi trebuiră câteva secunde ca să simtă din plin efectul terifiant a ceea ce văzu.

O femeie tânără cu părul închis la culoare atârna dintr-un cârlig fixat undeva în partea de sus a peretelui. Era îmbrăcată într-un halat medical. Pe ecusonul de pe halat scria Doctor Higgins. În jurul gâtului avea, înfăşurat cu cruzime, un cablu, întins încă o dată cât lungimea lui normală.

Faţa şi gâtul congestionate căpătaseră o culoare urâtă,

vânătă. Ochii, îngheţaţi de groază, indicau o hemoragie petesială. Părul şaten cădea în cascade pe umerii femeii.

Tremurând, Kathleen întinse braţul şi-i atinse acesteia mâna. Încă era caldă şi umedă. *Doctor Higgins. Doctorul ei.*

Femeia aceasta tocmai murise!

Panicată, Kathleen îşi retrase brusc mâna. Vru să fugă, dar o forţă cu totul specială o ţinu pe loc. Ceva foarte puternic. Ceva îngrozitor.

Văzu un stetoscop răsucit lângă un bloc de coli de scris. Pe coala aflată deasupra era scris numele ei.

— Oh, nuuu! ţipă ea. Îşi simţi stomacul zvâcnind, pe măsură ce teama, vina şi ruşinea o năpădeau într-un mod violent, dezgustător.

În acel moment, realiză că nu mai putea suporta să trăiască în această lume. Gândul era atât de ciudat, atât de copleşitor, de parcă nu i-ar fi aparţinut.

O trusă de instrumente strălucea lângă blocul de coli de scris. Kathleen ridică o lamă ascuţită. Era rece ca gheaţa şi ameninţătoare în mâna ei.

Auzi o voce, dar nu era nimeni acolo. Vocea era joasă, dominatoare. *Ştii ce trebuie să faci, Kathleen. Am vorbit despre asta. Haide, fă-o! E ceea ce trebuie să faci.*

Făcu o tăietură în spaţiul dintre manşeta roz a cămăşii ei Ralph Lauren din stofă Oxford şi cuta încheieturii mâinii stângi. Pielea se despică în două.

Vezi cât de uşor e, Kathleen? Nu e nimic extraordinar. Doar ordinea naturală a lucrurilor.

În secunda următoare sângele ţâşni şi căzu în picături mari pe podea. Din ochi, fetei îi şiroiau lacrimi, amestecându-se cu sângele.

Încă o tăietură. Ca să fii sigură.

Îi fu mai greu să facă a doua tăietură. Cureaua ceasului îi acoperea cea mai bună porţiune a venei şi mâna stângă era deja slăbită.

Tăie vena din nou.

Se prăbuşi în genunchi, ca pentru o rugăciune.

Reuşi o a treia tăietură şi apoi se cufundă în întuneric.

Căzu inconştientă sub picioarele femeii care atârna şi a cărei gură părea acum îngheţată într-un zâmbet atotcunoscător.

CARTEA ÎNTÂI

Anchetatorii

3

Presupun că, dat fiind tot ce s-a întâmplat, nu e necesar un efort prea mare de imaginaţie ca să pot spune că aceasta este una dintre cele mai incredibile istorioare din toate timpurile şi cea mai bizară cu care am avut de-a face vreodată, însă partea cea mai ciudată este că eu am un rol în ea. Un rol important.

Îmi amintesc cum a început implicarea mea, îmi amintesc fiecare detaliu ca şi cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva clipe în urmă.

Mă aflam în biroul meu mic, condamnat la un permanent talmeş-balmeş, dar confortabil, din zona Golfului din Boston. Priveam în gol în direcţia înaltelor turnuri care includ John Hancock şi clădirile Centrului Prudential.

Cineva deschise uşa, fără să bată măcar, şi am văzut intrând un bărbat în vârstă. Purta un impecabil costum gri în dungi, o cămaşă albă şi o cravată de mătase de un albastru-închis. Arăta ca un avocat de succes din Beacon Hill sau ca un om de afaceri.

Ştiam că nu era niciuna, nici cealaltă. Era cardinalul John Rooney de la Arhiepiscopia din Boston, unul dintre cei mai importanţi lideri religioşi ai lumii, prieten al meu.

— Bună, Annie, mi se adresă el. Mă bucur să te văd, chiar şi în aceste împrejurări.

— Mă bucur să vă ies în întâmpinare, Eminenţă, am răspuns eu, zâmbindu-i în timp ce mă ridicam de pe scaun. Totuşi, nu era nevoie să vă îmbrăcaţi la patru ace ca să mă vedeţi. *Ce* împrejurări?

— Oh, dar trebuia, spuse Rooney. Vezi tu, călătoresc incognito. Tocmai din cauza *împrejurărilor.*

— Înţeleg. Mişto ţoale. Foarte WASP[1], lucru la care aspirăm cu toţii, noi, catolicii. Aveţi grijă, să nu încerce să vă agaţe vreo

[1] Abrevierea de la *White Anglo-Saxon Protestant* - Protestant anglo-saxon alb, un american a cărui familie era originară din nordul Europei, prin urmare era considerat ca făcând parte din cea mai importantă clasă a societăţii (n.tr).

prostituată. Intraţi. Luaţi loc. E aproape şase. Vă pot oferi ceva de băut, Eminenţă?

— În seara asta mă mulţumesc cu un John, Anne. Scotch, dacă ai. Băutura unui bătrân pentru un bătrân. Înaintez în vârstă cu repeziciune.

I-am turnat cardinalului un scotch şi am scos din minifrigider un Samuel Adams pentru mine.

— Sunt onorată. Cred, am adăugat în timp ce-i ofeream paharul. În cinstea împrejurărilor vizitei dumneavoastră, am spus, ridicând paharul de bere.

— Un toast perfect, zise Rooney şi sorbi din paharul cu scotch.

Legătura mea cu Arhiepiscopia din Boston este una destul de complicată, dar, în ultima vreme, am lucrat de câteva ori pentru ei, ca detectiv particular. Un caz a fost legat de o profesoară din Andover. Fusese violată de un preot care preda la acelaşi liceu. Un altul se referea la un adolescent de cincisprezece ani care împuşcase un băiat din aceeaşi parohie. Niciunul dintre cazuri nu a fost o experienţă plăcută, nici pentru mine, nici pentru cardinal.

— Anne, tu crezi în Dumnezeu? întrebă Rooney, lăsându-se pe spătarul unuia dintre fotoliile mele confortabile, uşor tocite.

Mi s-a părut o întrebare ciudată, aproape impertinentă.

— Da, cred. În felul meu foarte ieşit din comun.

— Crezi în Dumnezeu Tatăl, în Iisus şi în Maica Binecuvântată? continuă cardinalul, sporind ciudăţenia acestei întâlniri, oricum neobişnuite.

Am clipit de câteva ori.

— Da, în felul meu.

Apoi cardinalul Rooney întrebă:

— În calitate de detectiv particular, ai permis de port armă?

Am tras sertarul biroului meu şi i-am arătat unul dintre cele mai bune pistoale Smith & Wesson. N-am considerat că era necesar să-i spun că nu trăsesem niciodată cu el.

— Eşti angajată, spuse el şi dădu pe gât restul băuturii. Poţi pleca la Los Angeles în seara asta? E acolo ceva ce trebuie văzut, Anne.

4

Nu voi uita niciodată oraşul Los Angeles şi ceea ce am găsit acolo, ce am simţit acolo.

Împreună cu milioane de oameni, pentru prima dată văzusem imaginile teribilei boli pe postul CNN, iar apoi pe toate celelalte posturi TV. Am urmărit, îngrozită, cum copiii din Los Angeles veneau în valuri la Centrul Medical Cedars-Sinai, toţi cu dureri la încheieturi şi febră, cu simptome care ar putea omorî un om în câteva zile.

Când am sosit la Cedars, scena era mult mai intensă decât ce văzusem eu la televizor. Era atât de diferit să mă aflu acolo în mijlocul suferinţei şi ororii! Voiam să plec, să nu mai văd nimic şi poate că ar fi trebuit s-o fac. Poate că ar fi trebuit să alerg spre dealurile din Hollywood şi să nu mai ies niciodată de-acolo.

În fabulosul spital, în care domnea acum o învălmăşeală totală, zgomotul fricii şi al haosului depăşea cu mult 100 de decibeli. Strigătele medicilor şi ale asistentelor din camera de urgenţă şi tânguielile micilor pacienţi ricoşau imediat în pereţii bej de ceramică.

Era atât de trist, de ameninţător! Un semn al viitorului?

Un băieţel cu părul cârlionţat, care avea în jur de patru ani, în pijama galbenă, aştepta să fie intubat. I-am făcut cu ochiul şi băieţelul a reuşit să îmi facă semn la rândul lui. Pe o altă masă, o adolescentă era ghemuită în poziţie de fetus în jurul ursuleţului ei cu blăniţă aurie. Plângea, respirând cu greutate, în timp ce medicii încercau să-i îndrepte membrele contorsionate. Alţi copii erau grupaţi în funcţie de simptome, ocupând astfel toată camera.

Poliţiştii, cu transmiţătoarele lor radio care scoteau sunete stridente, făceau scut la intrare cât de bine puteau. Îi ţineau pe părinţii disperaţi departe de copiii lor.

Lungul hol cu linoleum era înţesat dintr-un perete în celălalt de copii febrili, care se răsuceau în toate părţile şi se încovoiau pe păturile aşezate pe podea.

Fiecare cameră aflată de-a lungul coridorului fusese transformată în salon pentru copiii grav suferinzi. Familiile lor păreau dintotdeauna înrudite din cauza halatelor subţiri, albastre, de hârtie şi a măştilor pe care le purtau. Fiecare nouă imagine se întipărea pentru totdeauna în mintea mea, iar apoi în

sufletul meu.

Medicul care mergea lângă mine se numea Lewis Lavine şi era directorul secţiei de pediatrie a spitalului. Era înalt şi oarecum stângaci, iar marea şi ciudata lui pălărie neagră Pompadour îl făcea să arate şi mai înalt; dar mi-am dat seama că, în felul său unic, era un erou. Doctorul Lavine avea prezenţa unei stânci aflate într-o mare de haos. Îmi arătă tot spitalul, deşi era clar că nu avea timp de aşa ceva.

Aceeaşi profund misterioasă „boală" tocmai izbucnise în Boston. Înainte să plec la Los Angeles, văzusem dezastrul de la Sf. Ecaterina, un spital foarte mare administrat de Biserică. Arhiepiscopia mă trimisese la Los Angeles cu misiunea de a găsi o explicaţie. Eram anchetatorul lor.

— Ştiţi despre ce este vorba, nu? l-am întrebat pe Lavine în timp ce traversam în grabă holul.

— Da, bineînţeles că da, îmi spuse, dar păru să aibă reţineri în a continua, în a spune ororii pe nume. Apoi îmi vorbi pe un ton grav. Practic e poliomielită, doar că de data aceasta virusul acţionează mult mai rapid, este aproape letal şi pare să fi apărut din neant. Am încuviinţat din cap.

— În Boston este la fel. Am vorbit mai bine de o oră cu doctorul Albert Sassoon, de la Sf. Ecaterina. Este un medic excelent, dar este şi el nedumerit. E vorba de poliomielită – a doua izbucnire a groaznicului flagel.

Poliomielita fusese odată boala ucigaşă care făcuse mai mult de 650 000 de victime, dintre care unele erau adulţi, dar majoritatea copii. A ucis în jur de 20% dintre ei, renunţând la ceilalţi, lăsând însă în urmă membre deformate şi spinări încovoiate, trupuri care nu aveau să se mai vindece niciodată. Boala fusese eradicată, se spunea că pentru totdeauna, de doctorul Salk şi vaccinurile Sabin. Din 1957, în ţară mai fuseseră foarte puţine cazuri. Această epidemie misterioasă avea însă o rată a mortalităţii mult mai mare decât vechea izbucnire a bolii.

— Toţi aceşti copii erau vaccinaţi? am întrebat eu.

Lavine oftă.

— Majoritatea. Dar nu pare să conteze. Avem de-a face cu Fiul Poliomielitei, spuse el. Vechea ameninţare într-o nouă lovitură, mult mai puternică. A trecut de vechiul vaccin fără ezitare. Unii dintre cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii sunt de părere că o ţeavă spartă din canalizare a contaminat o

sursă de apă şi aşa s-a răspândit. Dar nu ştim de unde dracu' a apărut în Los Angeles! Aici. Sau în Boston. Sau oriunde va izbucni iarăşi. Şi cu siguranţă nu ştim cum să-i punem capăt.

Amândoi privirăm în jur la copiii bolnavi – copiii muribunzi. Foarte mulţi dintre ei nu aveau să se întoarcă acasă şi era atât de trist, de neînţeles.

— Nu, doctore, nici medicii din Boston nu ştiu. Nu au nici cea mai mică idee cum de s-a ajuns aici. Dar iată-ne! Ce dracu' se întâmplă?

5

Roma, cu o săptămână înainte

Părintele Nicholas Rosetti nu fusese în viaţa lui mai concentrat şi, cu toate acestea, atât de lipsit de gânduri luminate şi creatoare. Ştia totul despre „misterele”, tragediile din Los Angeles, Boston şi din alte părţi. Ştia mult mai mult, atât de mult, încât îşi simţea capul gata să explodeze. Credea că ştie *de ce* izbucniseră ciuma şi bolile. *Ştia ceva de neconceput.*

Constituţia lui de om muncitor avea în spate ani buni de muncă grea, petrecuţi în ajutorul săracilor. Se îmbrăca simplu, dar cu gust. Zâmbetul lui era dezarmant şi trăda siguranţă de sine, chiar şi atunci când se simţea aproape în totalitate panicat. Era de o frumuseţe misterioasă, lucru nepotrivit pentru un preot.

Născut din părinţi simpli şi săraci, Nicholas se dovedise însă foarte deştept şi ambiţios. Înţelegea cât de puternică este Biserica dar, cel mai important, cât de puternică poate deveni. Ştia, pur şi simplu *ştia,* că într-o bună zi va deveni cardinal.

Dar, odată hirotonisit preot, i se întâmplă un lucru neobişnuit şi neaşteptat. Nicholas Rosetti începu să aibă credinţă: primi divinul dar al credinţei. Din acel moment, îi promise lui Dumnezeu că îşi va dedica viaţa de aici, de pe pământ, Bisericii şi oamenilor ei. Era aproape prea bun ca să fie adevărat, dar era consecvent. Astfel, în cele din urmă, a ajuns în atenţia Sfântului Scaun şi a Papei Pius în persoană. Se ştia că părintele Rosetti era la fel de inteligent ca orice preot din Roma, dar el era şi loial pe deasupra, un veritabil om bun, care *credea* cu adevărat.

În timp ce se plimba, constată că privea la familiarele domuri aurii care străluceau, la crucile de o tonă şi turlele ascuţite ale Bazilicii Sf. Petru. Căuta răspunsuri, dar nu găsea niciunul. Acceleră ritmul, deja rapid.

Când dădu de familiara, ticsita Piaţă Sf. Petru – maiestuoasa piaţă cu colonade Bernini – încă auzea spusele Sfinţiei Sale Papa Pius al XIII-lea.

Cuvintele răsunau deasupra zarvei străzilor Romei înţesate de turişti, negustori ambulanţi şi claxoane de automobile.

— Nicholas, îi spusese Papa Pius, vorbindu-i ca unui

adevărat confident, tu eşti anchetatorul-şef al miracolelor din toată lumea. Vreau să anchetezi un miracol pentru mine. De fapt, două miracole. Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta.

Nicholas Rosetti trecu în grabă de cele patru candelabre construite la baza obeliscului egiptean care dominase odată centrul Circului lui Nero. Nu-i puteau ieşi din minte cuvintele omului care domina prin autoritate spirituală întreg globul.

— Acum optzeci şi unu de ani, la Fatima, în Portugalia, Binecuvântata Noastră Doamnă a lăsat un mesaj. După cum ştii, „secretul" de la Fatima nu a fost niciodată dezvăluit. Împrejurările îmi impun să-ţi vorbesc acum despre extraordinarul mesaj. Trebuie să-ţi dezvălui acest secret, dar nu ai voie să-l împărtăşeşti cu nimeni... este de o importanţă vitală, Nicholas. Are de-a face cu izbucnirea poliomielitei din America, foametea din Asia şi Africa, cu atâtea alte lucruri... totul se leagă. Vei vedea singur foarte curând.

Rosetti ajunsese deja la Porta Sant'Anna. Mai avea puţin şi ieşea din Vatican, statul papal de 44 ha. *Voi ieşi şi de sub protecţia lui?* se întreba Nicholas. *Oare sunt cu adevărat singur acum?*

În timp ce se întorcea pe vechea, năruita Via di Porta Angelica, preotul fu cuprins de o ciudată senzaţie de ameţeală. Era năucitor, asemenea unei crize de vertij.

Simţea că era... urmărit *cu privirea.*

Durerea îi săgeta inima, de parcă nişte cuţite îi străpungeau pieptul lat.

Vederea îi slăbi, micşorându-se la o îngustă întrezărire a luminii.

— Oh, Doamne, şopti el. Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă?

Deodată, auzi o voce – joasă şi puternică. *Nu există niciun Dumnezeu, nătângule. N-a existat niciodată! Niciodată! Este imposibil ca un om nătâng să-l cunoască vreodată pe Dumnezeu.*

Încercă să se liniştească şi se prinse de un stâlp de iluminat, simţind că-l cuprinde un alt val de ameţeală. Nu se asemăna însă cu senzaţia intoxicaţiei alimentare. Era mult mai grav.

— Unui bărbat îi este rău, strigă cineva în italiană. Un bărbat se simte foarte rău!

Nicholas Rosetti gâfâi. Deodată, o durere chinuitoare ţâşni în jos, pe braţul stâng, şi-i pătrunse în picior. Prin minte îi trecu

un gând: *Sunt străpuns.*

Auzi din nou Vocea în adâncul minţii: *Vei muri şi acesta ţi-e sfârşitul. În câteva secunde, vei înceta să exişti. Viaţa ta nu a însemnat nimic.*

Era posibil să aibă un atac de cord? Nu, era prea tânăr pentru aşa ceva! Avea doar treizeci şi şase de ani. Era sănătos ca un cal. Cu câteva zile în urmă, sănătatea îi era excelentă. Cu câteva ore chiar! Dimineaţă, alergase cinci mile de-a lungul Tibrului.

Exerciţiile tale fizice sunt o glumă bună! Acum vezi, nu, nătângule?

Se prăbuşi pe caldarâmul rece, de piatră. Cerul părea să-şi schimbe nuanţa de la o clipă la alta. Culorile îi treceau cu repeziciune prin faţa ochilor. Deasupra lui se îngrămădeau chipuri pe care le distingea cu greu. Erau groteşti şi-şi schimbau continuu forma.

Se gândi la incredibila revelaţie pe care o avusese, doar cu câteva clipe în urmă, înăuntrul Palatului Apostolic cu domuri aurite – chiar în apartamentele papale.

— Trebuie să-ţi dezvălui un secret, rostise Papa Pius. Nu am de ales. Ascultă-mă! Ascultă-mă cu atenţie! Părinte Rosetti, Doamna Noastră, apărută la Fatima, a promis lumii un copil divin. Totul se întâmplă chiar acum. Trebuie să găseşti fecioara care va fi mamă, Nicholas. Doar ea poate opri bolile, flagelurile din lume. Trebuie să o găseşti!

— Vă rog, ajutaţi-mă, spuse Nicholas cu răsuflarea întretăiată, întins pe spate în mijlocul străzii. Nu pot să mor acum. Ştiu secretul.

— Cu toţii îl ştim, şopti cineva din mulţimea adunată deasupra lui.

— Cu toţii ştim secretul, spuseră ei în cor. Zâmbiră. *Ştim cu toţii!*

Văzu acum că erau demoni – fiecare dintre ei. Străzile erau pline cu demoni groteşti, ce-şi arătau colţii. Păreau nişte vârcolaci, nişte bestii pline de ură, vicioase, care se sprijineau pe labele posterioare.

Auzi din nou Vocea joasă.

Vei merge de timpuriu în mormânt, ducând cu tine secretul tău preţios, Nicholas. Te duci direct în împărăţia Iadului!

6

Newport, Rhode Island

Kathleen Beavier scărpină cu nervozitate cicatricea purpurie şi aspră de la încheietura mâinii. Fata de şaisprezece ani îşi aminti de clipa când se tăiase în Boston, dar acum nu se mai gândea la asta. Cel puţin, încerca. Trecuseră luni de zile, dar bineînţeles că nu putea uita.

Aruncă o privire la ziarul *Boston Globe* care era pe măsuţa pentru servit micul dejun, aflată lângă ea.

Titlul principal al ediţiei se referea la o izbucnire misterioasă de poliomielită în Boston. În ultima vreme, întreaga lume părea s-o fi luat razna. Sau poate că nu făcea decât să-şi proiecteze propriile temeri şi sentimente asupra lumii.

Brusc, avu senzaţia că e ceva în neregulă cu atmosfera din casă. Era apăsătoare şi neplăcută. Fetei i se păru aproape *demonică.*

Încetează. Încetează odată, îşi impuse ea.

Acum, tot timpul avea asemenea gânduri. Auzea voci. Avea idei nebuneşti. Dar, cel puţin, Kathleen ştia că erau nebuneşti. De când cu întâmplarea din South Boston, ştia că putea să fie nebună. Dar cine n-ar lua-o puţin razna în asemenea împrejurări? întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu avea nevoie acum de ştiri proaste.

O siluetă îi trecu prin faţa ochilor.

— Nu vreau niciun mic dejun, îi spuse ea menajerei, doamna Walsh.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Kathy, o dojeni cu blândeţe doamna Walsh. Aşează pe masă un mic platou plin cu bunătăţi, foarte tentante: fructe proaspete, cereale, felii de pâine prăjită.

Masa pentru micul dejun aflată pe verandă era aşezată în direcţia liniei malului stâncos din spatele casei Beavier din oraşul Newport, Rhode Island. În cele din urmă, Kathleen zâmbi. Şi în ciuda dorinţei ei de a fi încăpăţânată, de a se înfometa, de a spune pur şi simplu nu, introduse lingura în cerealele musli.

— Îh, spuse ea.

— Cu multă plăcere, zise doamna Walsh, menajera familiei Beavier de pe vremea când Kathleen nu se născuse încă.

Fata începu să se joace cu porţia de cereale, mandarine şi pâine prăjită de pe farfurie. Bău din ceaiul de muşeţel şi i se păru nici mai mult nici mai puţin decât perfect, exact aşa cum îi plăcea. Apoi dădu la o parte şerveţelul, se ridică de pe scaun şi se îndepărtă uşor de masă.

— Ai grijă, Kathleen, strigă doamna Walsh după ea.

O făcu pe fată să zâmbească. Să aibă grijă? Nu era un pic cam târziu pentru aşa ceva?

7

Susţinându-şi abdomenul proeminent cu mâna stângă, Kathleen reuşi un salt iute peste treptele decolorate de lemn, din afara casei. În ultima vreme, singura ei plăcere nevinovată era plaja care se întindea înaintea ochilor ei.

Pe plajă putea plânge. Putea ţipa oricât dorea, vocea fiindu-i acoperită de valurile care se spărgeau de ţărm. Dacă dorea, putea să se poarte nebuneşte. Şi-şi dorea acest lucru foarte mult. Era însărcinată în opt luni şi acesta era doar unul dintre multele lucruri al căror sens nu-l găsea. Medicul care trebuia să-i facă întreruperea de sarcină ori se sinucisese, ori fusese omorât – poliţia nu ştia încă. Dacă un alt pacient n-ar fi sosit mai târziu, găsind-o sângerând pe podea, ar fi murit în acea seară în South Boston.

Ajunse pe plajă şi oftă adânc. Simţea că picioarele umflate îi explodau în bascheţii Nike. Şi-ar fi desfăcut şireturile, dar nu-şi putea *vedea* picioarele, cu atât mai puţin ar fi putut să ajungă la ele.

Cum de i s-a întâmplat asta ei? *Cum? De ce?*

Făcându-şi cu greu drum prin valurile sparte ale oceanului, îşi aşeză mâna pe burta imensă şi făcu acelaşi gest ca toate femeile însărcinate de pretutindeni. Mângâie uşor, în sens circular, sfera umflată.

Voia să-l urască, dar, oricât de furioasă era pe ea însăşi şi pe ce i se întâmplă, copilul era al ei. Şi nu putea fi furioasă pe copil. Copilul ei nu făcuse nimic rău.

Se aşeză cu faţa în direcţia din care bătea vântul de dimineaţă şi urmări cu privirea un stol de fluierari care, pe picioruşele lor mici ca nişte beţe de chibrit, se luptau cu valurile înspumate.

Păsările colorate în alb şi cenuşiu o urmăreau la rândul lor.

Era imaginaţia ei prea bogată? Sau doar un altul dintre ciudatele lucruri care i se întâmplau de când vechea ei viaţă îi fusese acaparată cu totul de aceasta nouă?

Suspină. Îşi atinse din nou abdomenul cu blândeţe. Prin minte îi trecu un gând despre epidemia de poliomielită. Se strădui să-l alunge.

Renunţă, se gândi ea. Bucură-te de dimineaţă înainte să se trezească părinţii. Privirile jenate, agitate pe care acum toată

lumea i le arunca, îi făceau rău.

Kathleen se îndepărtă de apă şi o luă în sus spre dune. În timp ce îşi croia drum printre buruienile înalte, ceva ţâşni şi se aşeză exact în calea ei.

O veveriţă roşcată.

O privea fix cu ochi strălucitori, îngheţaţi. Era sigură că veveriţa o ţintuia cu privirea.

— Ce-i cu tine? o întrebă ea.

Privind înapoi spre eleganta ei casă în stil victorian, cu tocuri albe la uşi şi ferestre, observă o a doua veveriţă roşcată. O fixa de pe ramura unui copac.

O alta, mare şi cenuşie, stătea dreaptă ca un mic urs chiar lângă trepte. *O urmărea cu privirea?*

Apoi Kathleen auzi o voce stridentă deasupra capului. Privind în sus, văzu nişte aripi albe fluturând. Şase sau şapte pescăruşi în cerc. Coborând în picaj. Adunându-se. Plutind deasupra plajei albe asemenea unor vapoare în derivă.

Şi păsările acestea aveau un ochi aţintit asupra ei?

O urmăreau cu privirea?

Kathleen auzi un zumzet, bâzâitul insectelor în iarba unduioasă a dunelor.

Exact deasupra ierbii apăru un nor de muşte negre. *O urmăreau cu privirea?*

Începu să tuşească ducându-şi ambele mâini la gură.

Jos pe plajă, doi câini golden retriever, de obicei prietenoşi, începură să latre.

Alţi câini din vecinătate începură şi ei să urle, să schelălăie, să scheaune, să mârâie.

Inima începu să-i bată cu putere.

Veveriţele.

Pescăruşii cu glasul strident. Insectele bâzâitoare. Norul gros de muşte negre. Câinii urlând.

Cu toţii păreau să se adune într-un cerc din ce în ce mai strâns în jurul ei. O urau, nu-i aşa? *Înnebunesc?*

— Încetaţi, încetaţi! strigă ea într-un final. Fir-ar să fie, *încetaţi!*

Protejându-şi abdomenul umflat cu ambele mâini, Kathleen se grăbi înapoi spre casă. Din piept îi ieşeau suspine înăbuşite.

Trânti uşa în spatele ei şi alergă în cameră. Încă respira greu când se aşeză lângă fereastra imensă, urmărind soarele dimineţii, care îşi continua urcuşul deasupra oceanului. Nu-şi

imaginase nimic. Ştia că nu-şi imaginase.

O *urmăreau* cu toţii.

8

Panoul autostrăzii din faţă anunţa *Newport, R.I., 30 de mile.* Călătorisem la Los Angeles, apoi la Boston, iar acum mă îndreptam spre a treia destinaţie, în decurs de două zile.

Ştergătoarele de parbriz lăsau să se vadă un tunel în formă de semilună, pe dreapta, şi întunecata autostradă interstatală. Mă simţeam pierdută, puţin confuză şi foarte obosită. Îmi venea permanent în minte imaginea acelor bieţi copii de la Centrul Medical Cedars-Sinai.

Furtuna cu ploaie din această după-amiază târzie bătuse ameninţător în capota robustului meu BMW, vechi de nouă ani, dar am ignorat avertismentul. Am izbit cu pumnul în aparatul de dejivrare a parbrizului, apoi m-am concentrat asupra liniilor albe ce se zăreau în ceaţă şi care tăiau autostrada în părţi egale, alunecoase, curbate.

Mergeam cu mai mult de 110 km/oră, încercând să mă distanţez de mulţimea de tineri muribunzi din Los Angeles – chiar şi în timp ce mă îndreptam cu viteză spre Newport, în extrem de ciudata misiune pe care o acceptasem recent din partea Arhiepiscopiei din Boston.

Ce legătură ar putea să fie între epidemia de poliomielită din L. A. Şi Boston şi o fată din Newport? Şi de ce mă angajase pe mine Biserica pentru anchetarea cazului? De ce au fost de acord cu onorariul meu de 300 de dolari pe zi, fără măcar să încerce să negocieze?

Nu înţelegeam nimic şi acest lucru mă enerva la culme. Mi-am amintit de o conversaţie purtată de dimineaţă cu cardinalul Rooney. La telefon, vocea lui fusese la fel de convingătoare ca întotdeauna.

„Cazul este investigat şi de Vatican, îmi spusese el. Îşi trimit anchetatorul lor. Nu-mi pasă, Arme! Vreau să te duci la Newport.”

Îmi plăcea cardinalul. Cu şapte ani în urmă, când i-am spus motivele pentru care părăseam ordinul şi nu mai puteam fi călugăriţă, a fost înţelegător. Nu am uitat niciodată asta. Mă simţeam datoare.

Am plecat la Harvard şi, nu după multă vreme, mi-am luat diploma de master în psihologie. Teza lucrării mele, *Botezul focului: Călătoria între vârsta de doisprezece ani şi cea de*

douăzeci a devenit o carte creditată cu un impact real asupra practicilor psihoterapiei adolescenţilor. În poliţie am intrat ca să mă pot întreţine în timpul studiilor şi mi-a plăcut mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Am petrecut trei ani şi jumătate la Departamentul Forţelor de Poliţie din Boston şi mi-a plăcut totul, în afară de mecanismele ierarhice. Aşa că am plecat şi am obţinut permis de detectiv particular. Făcusem bine să părăsesc Ordinul Dominican. Eram însă sigură că, odată ce mi-am pus haina călugărească la naftalină, voi vedea pentru ultima oară Arhiepiscopia din Boston.

M-am înşelat.

Cardinalul m-a păstrat pe lista lui de persoane active. Foarte active. Îmi trimitea un semn de fiecare dată când eram menţionată în vreun articol de ziar. M-a angajat să lucrez la câteva cazuri delicate. Cardinalul Rooney nu era doar inteligent, era foarte inteligent. Ar fi trebuit să ştiu că păstrase legătura cu mine dintr-un motiv anume. Şi, după cât se pare, motivul apăruse.

Drumul din Boston la Newport îmi luase deja două ore, timp în care am rememorat tot ce îmi spusese Rooney.

— În Newport, se află o fată de şaisprezece ani, mi se confesase el. E virgină, Anne. Şi este însărcinată. Vreau să te duci să vezi despre ce-i vorba.

Îl respectam pe cardinal, dar nu mă putusem abţine.

— Trebuie să fie o înşelătorie, replicasem eu repede. Suntem în secolul XX. Suntem în America! Mă îndoiesc că fetele *mai sunt* virgine la şaisprezece ani!

El râsese şi recunoscuse că aceasta fusese şi reacţia lui iniţială.

— Deci? Ce se va întâmpla?

— Anne, spusese cardinalul, fă-mi pe plac de data asta. Tu cunoşti generaţia tânără mai bine ca mine. Dacă ce se spune despre fata aceasta, Kathleen Beavier, este adevărat, vei ştii. Dacă nu sunt decât vorbe goale, vei ştii iarăşi. Fă ce faci tu – *cercetează.*

— Indiferent de ceea ce voi descoperi? Şi orice s-ar întâmpla ulterior? Nu aveţi nimic de obiectat în această privinţă, Eminenţă?

— Absolut nimic. Ai mână liberă. Doar asigură-te să nu ţi se întâmple ţie ceva.

Era a doua oară când Rooney făcea aluzie la pericol, dar mă

cuprinse un fior de emoţie. Am ieşit de pe autostradă şi am intrat în viteză în oraşul Newport. Eram nerăbdătoare să o întâlnesc pe Kathleen Beavier. Încercam din greu să nu am prejudecăţi în ceea ce-o privea, dar nu mă puteam stăpâni.

Adevărul era că, pur şi simplu, nu mai credeam în poveşti cu fecioare însărcinate.

9

Am fost întâmpinată la uşa principală de menajera casei Beavier, care m-a prezentat în câteva cuvinte doamnei Beavier şi apoi m-a condus în „camera mea din colibă”. Se părea că aveam să stau acolo peste noapte.

În cameră erau numai 22 de grade, dar eu reuşisem să transpir puţin gândindu-mă la Kathleen Beavier. Ajunsesem la impozantul conac numit Coliba Soarelui la patru şi jumătate. Acum, stăteam în faţa unei ferestre mari din dormitorul micului meu apartament, care dădea spre golf. Mă pierdusem în priveliştea oceanului de neînvins. Meditam, una dintre modalităţile mele preferate de relaxare, când am auzit o bătaie în uşă.

— Da, cine este, vă rog?

Din hol răzbătu o voce blândă.

— Sunt doamna Walsh. Am venit să vă pregătesc baia, domnişoară Fitzgerald. Se poate?

— Oh, ar fi... minunat, i-am spus eu, încercând să-mi ascund surprinderea. Vă rog, intraţi!

Doamna Walsh, o femeie subţire şi micuţă cu chipul încadrat de un păr alb ca zăpada, se opri în uşă. Încuviinţă din cap, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre baia de alături.

Am urmărit-o uşor uluită, prin uşa întredeschisă, în timp ce turna uleiul de baie sub şuvoiul care curgea din robinetul strălucitor de alamă.

— Baia dumneavoastră este aproape gata, spuse menajera, ferindu-şi capul, şi apoi trecu în grabă pe lângă mine.

Baia mea e aproape gata. Nu pot să cred! Bine, pot să fac faţă. Cred.

I-am mulţumit şi am intrat în baia cu un aspect deosebit de plăcut. Doamna Walsh mi se părea puţin ciudată, un pic încordată, dar nu era nimic rău în asta.

M-am delectat pur şi simplu cu uluitoarele detalii ale încăperii: suporturile de prosop victoriene, dulăpioarele de sticlă încadrate în lemn care erau înţesate de halate de baie; cada veche cu picioare şi o splendidă oglindă de perete.

Mi-am azvârlit bluza şi pantalonii kaki pe podea şi m-am privit în oglindă.

Începusem noviciatul la paisprezece ani, înainte ca trupul

meu să se maturizeze. Eram novice în mănăstirea dominicană din Boston. Oglinzile incrustate în pereţii aşezământului Sf. Maria erau acoperite cu vopsea. Singura mea oglindă în care mă puteam privi avea cam 10 cm. Timp de doi ani, am purtat o robă călugărească lungă, o broboadă pe cap şi încălţări cu şireturi din piele, cusute manual. Chiar şi când eram singură, îmi scoteam sau îmi puneam lenjeria din bumbac pe sub voluminoasa mea cămaşă de noapte. Părul îmi era acoperit zi şi noapte. Această metodă se numea mortificarea simţurilor.

Înţelegeam acum că intrasem la mănăstirea Sf. Maria ca alternativă la casa noastră din Dorchester. Eram, ca vârstă, penultimul copil din cei unsprezece ai familiei Fitzgerald.

Mama mea era femeie de serviciu, oficial alcoolică. Tatăl meu era agent de asigurări şi, la fel, oficial alcoolic.

Am aflat despre Sf. Maria de la o soră din gimnaziu, care-mi înţelesese situaţia, şi apoi am fugit la mănăstire. La Sf. Maria eram numită „cea rezistentă din Dorchester”, lucru care mi-a fost de folos. Surorile erau bune cu mine, de fapt, m-au iubit mai mult decât propriii mei părinţi şi au încercat să mă salveze. Cine ştie, poate chiar au reuşit!

Pe atunci, aş fi fost şocată dacă aş fi putut să-mi întrezăresc viitorul. Să-mi văd trupul de femeie matură. Mă holbam la oglinda de perete aburită, încă uluită, copleşită şi distrată că trecusem de la penajul meu de răţuşcă de pe vremea monahismului la ceea ce putea fi considerat acum drept trupul unui model. Mă rog, aproape. Ei bine, în visele mele.

Mi-am prins cu o mână părul de pe ceafă şi apoi am dat încet drumul mănunchiului strălucitor şi gros, privindu-l cum se leagănă graţios în jurul umerilor. Odată satisfăcut narcisismul meu post-adolescentin, mi-am zâmbit şi am intrat în cada cu apă parfumată şi fierbinte.

M-aş putea obişnui cu aşa ceva, am murmurat.

Am trăit o clipă de adevărată plăcere hedonistă, dar mă străbătu un fior rece şi mi-am adus aminte cu exactitate unde eram. Nu eram o răsfăţată din înalta societate care se relaxa dintr-un salon de frumuseţe într-un centru de relaxare ca Two Bunch Palms sau Canyon Ranch. Mă aflam în casa Beavier din Newport, Rhode Island.

Mă aflam aici ca să cercetez cazul unei fecioare însărcinate, lucru care mi se părea, în cel mai bun caz, o imposibilitate fizică.

10

În jurul orei cinci, am aruncat o privire în biblioteca extrem de spaţioasă şi puternic luminată, simţindu-mă ca un intrus în visul cuiva. Înainte să zăresc pe cineva, am auzit vocea unei femei.

— Bună seara, domnişoară Fitzgerald.

Carolyn Beavier stătea în faţa unui perete cu ferestre plumbuite, înalte până în tavan, care dădeau spre o pajişte ce se întindea până jos, la ocean. Făcusem cunoştinţă cu ea din câteva vorbe, când ajunsesem aici. Fusese amabilă, dar formală şi reţinută. Se apropia de cincizeci de ani, avea un chip oval, distins, pomeţi proeminenţi. Părul ei drept, blond, era strâns la spate cu o panglică simplă de catifea. Se potrivea de minune cu imaginea societăţii din Newport, Greenwich şi Palm Beach.

Mă prezentă soţului ei, Charles, un bărbat cu părul argintiu, cu acea privire piezişă, tăioasă a războinicului, pretutindeni întâlnit. Purta un costum de om de afaceri, cenuşiu, o cămaşă albă, apretată, cu manşete franţuzeşti, butoni aurii şi o cravată de mătase în dungi.

Mi-a răspuns politicos la salut, apoi s-a aplecat peste un birou de scris foarte elegant şi a tras clapeta unei serviete negre, închizând-o. Carolyn s-a aşezat pe o canapea acoperită cu o pânză de bumbac înflorată, în nuanţe pale, şi m-a invitat să mă aşez pe un scaun cu dungi în stilul Regence. Charles Beavier spuse:

— Aveţi recomandări impresionante, domnişoară Fitzgerald. Văd că aveţi licenţa în psihologia adolescenţilor. Aţi acumulat experienţă la spitalul Melean din Belmont în ceea ce-i priveşte pe copiii cu tulburări de comportament. Şi, bineînţeles, *Tot ce v-aţi dorit vreodată să ştiţi despre adolescente, dar v-a fost teamă să întrebaţi.*

Nu aflase prea multe, dar nu am spus nimic, doar i-am aruncat o privire cordială, susţinută. Din moment ce cardinalul Rooney nu menţionase şi perioada petrecută ca detectiv în poliţie, m-am decis că nu era momentul să adaug acest detaliu în CV-ul meu.

— Îmi cer scuze, spuse apoi Charles Beavier. A fost nepoliticos din partea mea. Sunt sigur că *Botezul focului* este o carte valoroasă.

— Suntem foarte stresaţi, interveni Carolyn.

— Înţeleg, am spus eu.

— Fără supărare, dar chiar nu aveţi cum să înţelegeţi cât de tensionaţi suntem, spuse pe un ton dur Charles Beavier. Când am aflat că Kathy este însărcinată, am vrut să o sugrum. Glasul i se opri în gâtlej.

Carolyn termină fraza în locul lui.

— Nu a fost vorba doar de sarcină, ci mai ales de faptul că nu ea ne-a spus. Apoi, după cum ştiţi, a încercat să se sinucidă. Aş fi preferat să încerce să mă omoare pe mine...

— Încetează, zise Charles Beavier. Nu este vina ta, Cee!

Dar soţia lui continuă:

— Îmi doresc să fi fost mai apropiate. Îmi doresc să-mi fi rezervat mai mult timp pentru ea. Îmi doresc, îmi doresc!

Îşi mută privirea într-o parte. Am simţit că doamna Carolyn Beavier nu era genul de mamă obişnuită şi puternică. Îmi imaginam vîltoarea socială Newport-Boston-New York în care trăia; viaţa unei femei de societate căsătorită cu un şef corporatist.

— Kathleen şi cu mine ne iubim cu adevărat, adăugă ea încet, dar nu suntem îndeajuns de apropiate. Mai ales acum. N-am fost niciodată prietene cu adevărat.

— Nu-mi place când vorbeşti aşa, o întrerupse iar Charles Beavier. Nu tu ai lăsat-o însărcinată, Cee. Nu tu i-ai tăiat venele într-o clinică de avorturi din South Boston.

Tonul lui era foarte dur şi la fel de neplăcut. Apoi, surprinzător, îl podidi plânsul şi lacrimile începură să i se rostogolească pe faţă.

Ce mai scenă! În mod impulsiv, am întins o mână... şi, tot impulsiv, el a strâns-o. Apoi îşi retrase mâna dintr-a mea şi-şi şterse ochii cu o batistă albă împăturită.

— Ne cerem scuze, spuse ea. *Chiar* suntem foarte stresaţi.

— Luaţi-o mai uşor, le-am sugerat eu. Vă rog! Nu sunt aici ca să vă judec. Nu-mi stă în fire să acuz. Sunt aici să o ajut pe Kathleen, dacă pot. Şi totodată, în calitate de reprezentant al Arhiepiscopiei.

Am ridicat în mâini cea mai drăguţă ceaşcă de ceai pe care o atinsesem vreodată. Pe porţelanul alb cu margine aurie dansau nişte toporaşi foarte simpatici.

Carolyn Beavier zâmbi şovăitor.

— Sunt sigură că te vei înţelege cu ea. Este sensibilă şi

iubitoare. Este o tânără foarte plăcută.

Am încuviinţat din cap.

— Sunt sigură de asta.

Charles se aşează pe canapea lângă soţia lui şi-i luă mâna.

— Voi începe cu începutul. Atât cât ştim noi despre cum au început toate, spuse el pe un ton grav.

Făcând pauze în timp ce ordona amănuntele, Charles Beavier încercă să explice. Primele zile fuseseră incredibil de dificile pentru întreaga familie. Perioada aceea fusese cea mai grea. Întotdeauna avuseseră încredere în Kathleen. Sarcina venise ca o surpriză şocantă. Urmă dramatica, aproape tragica lovitură a tentativei de sinucidere a fetei. Şi numai când se îngrijeau de sănătatea ei, le dezvăluise Kathleen că era încă virgină.

— O virgină să nască? Hai să fim serioşi! Cum să credem aşa ceva? se întreba Charles Beavier. Dacă minte, generează un scandal care îi va păta reputaţia pe viaţă. Dacă spune adevărul, atunci este o anomalie medicală...

— ... sau mama Mântuitorului nostru, spuse încet Carolyn.

Cuvintele-i rămaseră suspendate în aer, pe măsură ce eu mă luptam cu acest concept.

Tăcerea fu întreruptă de o altă voce care venea din spatele nostru, dinspre intrarea în bibliotecă.

— Aş vrea să încerc să răspund întrebărilor domnişoarei Fitzgerald.

11

O adolescentă stătea lângă imensa bibliotecă cu uşile din sticlă, supraîncărcată cu volume de poveşti şi romane necartonate, fără supracoperţi, dintr-o altă epocă.

Era blondă şi neobişnuit de drăguţă, cu părul lung strâns într-o coadă groasă care-i cădea pe mijlocul spatelui. Purta o rochie lungă de stofă ecosez, care îmi amintea de cântăreaţa Sarah Melachlan, şi bascheţi. Pe un braţ îşi făcuse un tatuaj cu henna. Avea o siluetă subţire, exceptând şocanta burtică umflată a unei femei însărcinate în luna a opta.

Ştiam, bineînţeles, că aceasta trebuia să fie Kathleen.

I-am studiat faţa căutând vreun semn de depresie, de îngrijorare, de teamă, dar nu am găsit nimic de acest gen. Cel puţin, nu la prima privire. Era nemaipomenit de curată, hainele fiindu-i alese nu doar ca să o încapă, ci şi fiindcă arătau bine. În niciun caz n-ai fi zis că e un copil cu probleme care încercase să se sinucidă cu câteva luni în urmă.

— Mi s-a spus că veţi veni.

Ce zâmbet frumos şi curajos! nu m-am putut abţine să nu gândesc.

— Eu sunt Kathleen, aşa cum probabil vă puteţi da seama după asta. Îşi mângâie abdomenul imens.

— Bună, Kathleen, am spus eu.

Strângeam atât de tare braţele fotoliului, încât eram sigură că am lăsat urme de unghii. Nu-mi puteam lua privirea de pe chipul tinerei fete.

Chipul minunat al fetei îmi amintea de Binecuvântata Fecioară Maria. Nu era nicio îndoială.

12

Maam Cross, Irlanda

Trecuse o săptămână de la misteriosul şi brutalul atac asupra lui Nicholas Rosetti din Roma, chiar lângă porţile Vaticanului. Arăta mult mai bătrân acum; se simţea mult mai bătrân.

Simţea... că cineva îl urmărea cu privirea şi credea că ştie cine este şi ce vrea. Singurul lui scut de apărare era hotărârea de fier de a servi, cu orice preţ, Biserica.

Recenta lui suferinţă îl înspăimântase şi îl frustrase, iar doctorii care îi trataseră misterioasa boală nu aveau nicio explicaţie. Testele nu dezvăluiseră nimic. *Nimic!* Însemnând ce? Că atacul fusese doar în mintea lui? Timp de cinci zile, fusese la un pas de moarte. Apoi, durerile acute şi febra, stările de inconştienţă l-au părăsit toate la fel de repede cum apăruseră.

Deci acum sunt bine?

Sunt vindecat?

Sunt sănătos?

Părintele conducea micul automobil închiriat peste dealurile Irlandei, pe bruştele răsuciri ale drumului, cu o determinare solemnă. De-abia remarca frumuseţea câmpurilor arate şi a pajiştilor care încadrau drumurile de ţară. Şi nu vedea nici pustietatea lor bizară, acum, că mieii fuseseră deja tăiaţi.

Itinerarul său de 225 de kilometri de pe strada O'Connell din Dublin la Maam Cross din Galway se apropia de sfârşit. Însă ştia că adevărata sa călătorie de-abia începuse.

Pe măsură ce se apropia de Maam Cross, anxietatea în faţa unui alt atac fizic creştea. Dorea cu disperare să-şi controleze teama, dar îşi dădea seama că îi era imposibil.

De ce simţea că era urmărit? Nu se vedea nimeni pe drum.

Şi, de câteva zile, nici nu mai auzise adânca şi terifianta *Voce.*

Ceru informaţii despre drum la benzinăria aflată chiar la intrarea în Maam Cross, târgul cu o înfăţişare aproape medievală. Un mecanic ştirb, cu o cască unsuroasă şi o salopetă înnegrită, îl direcţionă mai departe spre vest. O luă într-acolo.

Stâlpi de piatră marcau începutul unui drum lung şi curbat. Ramuri de ulm se mişcau în înaltul cerului, aruncând umbre

schimbătoare pe parbrizul maşinii. Câmpul cu iarbă şi pomi de pe ambele laturi ale drumului părea însingurat, atât de nefiresc!

Scoase un oftat de uşurare când văzu drumul şerpuind spre un popas aflat în curtea unei frumoase case parohiale care părea bine securizată.

Şcoala de Fete Sfânta Treime.

Da, acesta era locul.

Fata era aici. Fecioara Colleen.

Dacă putea crede acest lucru.

Parcă Fordul englezesc la intrare şi urcă treptele late de piatră. Printr-o fereastră deschisă, cu grilaj, se auzeau vocile fetelor care erau la ora de curs, dulcea psalmodiere repetată a declinării latineşti. *Amo, amas, amat...*

Îşi dădu seama că repeta în minte faptele cunoscute ale anchetei sale. O litanie de idei imposibile, legate de o profeţie cumplită făcută cu decenii în urmă la Fatima, în Portugalia.

O fecioară, aici în Republica Irlanda, locul misterioasei vizite din 1979 a Papei Leo al XIV-lea.

O fecioară însărcinată în luna a opta.

O şcolăriţă de paisprezece ani care se numea Colleen Deirdre Galaher.

Un secret pe care Roma şi Biserica Irlandeză se luptau din greu să-l ţină ascuns.

Şi *acesta* era doar începutul...

Părintele Rosetti ridică absent cercul greu de metal şi bătu la uşa principală a şcolii. Inima îi sălta în piept şi simţi o mare greutate apăsându-l. Era observat? Urmărit? Şi dacă da, atunci de către cine?

Cel puţin Vocea îl lăsase în pace.

Curând, la intrare, apăru o fată înaltă, cu pieptul plat. Eleva Sfintei Trinităţi purta o bluză albă largă, o fustă gri încreţită şi nişte pantofi negri conservatori. Părea să-l fi aşteptat. Făcu o reverenţă şi apoi îl conduse în tăcere pe scări, în biroul Maicii Stareţe.

Directoarea şcolii îl aştepta în biroul ei mic şi întunecos.

— Nu avem oaspeţi prea des... cu atât mai puţin de la Roma, spuse sora Katherine Dominica cu un zâmbet milos, care îl făcu pe Rosetti suspicios. Cu siguranţă că avea îndoieli în privinţa elevei ei, Colleen Galaher, şi era îngrijorată de scopul vizitei musafirului de la Roma, tocmai la şcoala ei. Însă sora Katherine nu avea să pună întrebări iscoditoare. În calitate de stareţă într-

o provincie irlandeză, îşi cunoştea bine locul.

— Semestrul acesta, Colleen urmează cursurile acasă, îi comunică ea lui Rosetti. Celelalte eleve – şi în special părinţii lor – n-au reacţionat deloc frumos la această situaţie neobişnuită.

— Neobişnuită? Da, cu siguranţă aşa este, încuviinţă Rosetti.

Se strădui să zâmbească şi rosti cu sinceritate:

— Eu provin dintr-un orăşel, soră. Oamenii pot fi cruzi. Cred că înţeleg ce s-a întâmplat aici.

— Vă duc să o vedeţi pe Colleen. Apoi stareţa încuviinţă scurt din cap şi adăugă: Astăzi este aici, la cererea *dumneavoastră.*

— La cererea mea şi a Vaticanului, îi aminti el călugăriţei cu o expresie solemnă.

13

Aşadar, aceasta era fata pe care ţinea Papa Pius să o vadă Nicholas Rosetti.

Inima-i grav afectată îi sări în piept în momentul în care văzu fata de paisprezece ani. Avea o teribilă durere de cap. Pentru el, era şocant că doar cu o lună în urmă, cu două săptămâni în urmă, era atât de sigur pe sine, de puternic.

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!

Fata care stătea în picioare în faţa lui avea pielea albă ca laptele, câţiva stropi de pistrui pe nas şi o tunsoare neîngrijită. Vârfurile părului ei roşcat, cârlionţat, arătau ca şi cum fuseseră roase. Era îmbrăcată într-un impermeabil bej zdrenţăros, curat, dar prea subţire pentru vremea de afară. Tivul unei rochii roşii din flanel atârna pe dedesubt. Sub rochie avea o pereche de blugi. în picioare purta nişte şosete de lână băieţeşti, al căror elastic cedase, făcându-le să cadă peste o pereche de pantofi de şcoală foarte vechi, rupţi la degete.

Şi totuşi, inima continua să-i bată puternic. De ce?

Pe un birou se aflau cîteva manuale, dar şi un volum broşat — *Omnivorii,* de Lydia Millet. Se gândi că ar fi bine să afle ce e cu cartea. Ce era *Omnivorii?*

Este ea aceea? Doamne Sfinte din Ceruri, este atât de tânără, de micuţă!

Abdomenul proeminent părea un lucru prea brutal de purtat pentru această biată fată a nimănui.

— Te rog, ia loc, spuse el. Te rog, Colleen. Nu trebuie să stai în picioare fiindcă mă aflu eu aici. Sunt doar un simplu preot.

O soră aduse biscuiţi şi ceai, iar apoi Nicholas Rosetti începu interogaţia formală a Sfintei Congregaţii a Riturilor. Era primul test. Primul din multele, dacă ea era aceea.

O tînără copilă, în vârstă de paisprezece ani, care pune foarte inocent misterioasa ei condiţie pe seama voinţei Dumnezeului Tatăl, avea să scrie în acea noapte Nicholas Rosetti în carneţelul său. *Dar era totuşi numai un copil.*

Mă rog pentru Colleen Galaher. Privirii mele, trăsăturile ei se arată luminoase, ca şi cum ar fi luminate de o strălucire din interior. Pare să fie fără prihană, o tînără şi onestă fată irlandeză. O fată în clasa a noua. Greu de imaginat!

Această idee m-a izbit profund. Colleen are exact vârsta pe care o avea Fecioara Maria din Nazareth cînd l-a născut pe Iisus!

În timp ce vorbeau, o studia; nu-şi putea lua ochii de la ea. Brusc, Rosetti fu cuprins de o senzaţie atât de hidoasă şi de primitivă! Mintea lui o luase razna.

Auzi Vocea, dar nu erau cuvinte, doar râsete. Un râs oribil, îngrozitor, pe care preotul nu-l putea opri.

Se îmbărbăta, pregătindu-se pentru un alt atac fizic, dar senzaţia era diferită, îşi dădu el seama imediat. Se prinse de marginea biroului şi observă cum pielea de sub unghii îşi pierdea culoarea, devenind albă.

— Vă simţiţi bine, părinte? întrebă Colleen. Glasul ei era dulce, înmuiat de o reală îngrijorare.

— Foarte bine, spuse părintele Rosetti. Dar nu era aşa deloc!

Vocea rosti: *E atât de tînără, de mică, de strâmtă.*

Era excitat. Avea o erecţie puternică şi se simţea acoperit de ruşine şi vină. Era extrem de tentat să facă sex cu tânăra fată însărcinată. O dorea mai mult ca pe orice altă femeie văzută vreodată.

Posed-o chiar aici pe podea. O poţi avea, Nicholas. Deşi nu vei fi primul.

În graba sa de a părăsi biblioteca, părintele Rosetti aproape căzu la pământ. Fugi din şcoală tremurând, fără să se poată controla.

A văzut tânăra fecioară, spuse Vocea în batjocură, *şi îi place ce a văzut.*

14

Newport, Rhode Island

Stăteam în capul scărilor de lemn care duceau spre plajă şi o priveam pe Kathleen Beavier, aflată mai jos.

Arunca pietricele plate în valuri şi, după felul în care le azvârlea, mi-am dat seama că avea o constituţie atletică. Avea un aer de siguranţă şi părea atât de ciudat, de trist şi de nedrept că încercase să se sinucidă nu cu mult timp în urmă.

Mi-am pus pe umeri un pulover de caşmir vechi, albastru, şi m-am îndreptat spre fată.

Deocamdată, Kathleen părea să-mi accepte prezenţa. Mi-a făcut cu mâna, m-a complimentat pentru felul în care îmi prinsesem părul şi mi-a spus că albastrul-marin al puloverului meu era cu adevărat „beton".

Kathleen arăta ca majoritatea fetelor de vârsta ei, deşi ea era mai drăguţă şi, evident, însărcinată. Purta un pulover cafeniu cu glugă, pantaloni largi, ghete fără toc zdravene şi o căciuliţă de lână. Remarcasem mărcile ei preferate: Roxy, Blue Asphalt, Union Bay. Era fardată, dar nu prea tare.

A fost un ghid plin de entuziasm cînd am făcut un tur al pitoreştii proprietăţi Beavier. Odinioară, fusese o fermă şi pe domeniu încă se mai aflau, răzleţe, cîteva vechi dependinţe. Conacul avea o structură frumoasă, cu patru aripi impunătoare adăugate unui corp principal victorian impresionant. Casa avea douăzeci şi patru de camere şi opt băi.

— E foarte impresionantă, am spus eu.

— Nu e chiar un modest staul din Bethleem, zise Kathleen. Îmi zâmbi. M-am gândit că cineva ar trebui să spargă gheaţa.

Am râs.

— S-a spart. Ştii că sunt detectiv particular.

— Porţi armă? întrebă ea.

— În ultima vreme, toată lumea mă întreabă asta. Da, am o armă.

M-am îndreptat spre marginea înspumată a apei, ocolind valurile care se rostogoleau la picioarele noastre. I-am spus:

— Poate ar trebui să vorbim despre ceea ce ştiu şi ce nu ştiu despre tine.

Trase adânc aer în piept.

— Bine, dacă trebuie.

— Trebuie, i-am spus, sperând că am fost destul de nonşalantă. Tot ce ştiu sigur este că eşti însărcinată şi afirmi că eşti virgină.

— Ciudat, dar adevărat! Şi ştii că am încercat să mă sinucid.

Am încuviinţat din cap.

— Şi mai ştiu că Arhiepiscopia din Boston este preocupată de starea ta. Ştiu că se străduiesc să ţină povestea cît mai departe de urechile oamenilor, ceea ce e de înţeles. Dar de ce s-au implicat în asta de la bun început?

Kathleen îşi dădu peste cap ochii de un albastru intens şi extrem de frumoşi.

— Bine. Însă, mai întâi de toate, o mică observaţie. Ai spus că Biserica este preocupată de situaţia mea; eu aş spune că este îngrozită. Marele cardinal a venit aici în persoană.

N-a fost în stare să mă privească în ochi. E foarte ciudat sau, cel puţin, aşa cred.

— După ce am încercat să-i pun „lui" capăt zilelor şi apoi mie, în cele din urmă mama m-a ascultat. Normal că la început nu m-a crezut, dar apoi a înţeles totul. Nu mă aştept să spună „Maica Domnului"! Nu literal! Dar exact aşa a spus.

Fata era amuzantă, trebuia să recunosc. Era fermecătoare.

— Şi a contactat biserica locală?

— Mda. Dacă era după tata, m-ar fi trimis în Elveţia şi ar fi dat copilul spre adopţie...

Kathleen se posomorî. îşi scoase căciuliţa şi începu s-o răsucească în mâini. Nu m-am putut abţine să nu-i pun un diagnostic în timp ce vorbea. Avea un comportament bipolar? Unul dintre simptomele comportamentului maniaco-depresiv este megalomania sau iluzia grandorii. Credinţa că cineva avea să devină Maica Domnului cu siguranţă se încadra în această categorie.

Kathleen îşi scărpină cicatricea, încă vânătă, de la încheietură, şi apoi se strâmbă.

— Pe urmă, lucrurile au cam luat-o razna pe aici. Am fost examinată de un ginecolog costisitor pe care l-au adus din Boston. Apoi, am fost din nou examinată tocmai de teologii de la Universitatea Harvard. După asta, au început să vină la noi tot felul de preoţi. Iar acum, tu! Oricum, tu pari mult mai drăguţă

decît ceilalţi. Cred că au făcut o greşeală cînd te-au ales pe tine. Sau eşti vicleană?

— Foarte vicleană. Kathleen, te rog, ia-o de la început. Am auzit povestea pe bucăţele. E ceva legat de o zi din ianuarie. Acum opt luni. După un banchet, ai ieşit cu un băiat, nu? Cine era băiatul? Şi despre ce a fost vorba?

Brusc, Kathleen îşi mută privirea. Ochii ei albaştri se întunecară. O uşă păru să se închidă, trântindu-se, în faţa încrederii pe care tocmai o căpătasem una în cealaltă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dădu din cap. Nu pot vorbi despre asta. Să lăsăm acest subiect. Vorbesc despre orice altceva.

Îi dădură lacrimile şi fu nevoită să-şi acopere faţa cu mîinile. Mă întrebam dacă mă ducea cu preşul. Mi-era imposibil să-mi dau seama.

— Mi-e atât de teamă, şopti ea în cele din urmă. Sunt atât de singură şi de înspăimântată! Oamenii cred că sunt ori o mincinoasă, ori o sfântă. Nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar eu! Sunt eu, nu m-am schimbat!

Se aplecă spre mine şi am cuprins în braţe biata fată care tremura toată. Îi simţeam trăirile. Temerile ei, îngrozitoarea ei singurătate. Le mai văzusem şi înainte, dar niciodată chiar aşa. Ce se întâmplase cu Kathleen Beavier?

15

Eram agitată după conversaţia cu Kathleen. Îmi plăcea fata. Punct. Îmi pierdusem deja din obiectivitate. Am petrecut începutul serii punând întrebări personalului, celor cinci oameni care lucrau pentru familia Beavier. Am încercat să-mi fac treaba ca de obicei. Personalul o idolatriza pe Kathleen şi nici unul dintre ei n-o credea mincinoasă. *Credeau* în ea.

Am urmărit ediţia de seară a ştirilor în camera mea şi am aflat mai mult despre epidemia de poliomielită, dar şi despre foametea din India şi ciuma din Asia. Ce se întâmpla în toată lumea? Mi-am dat seama că, în timp ce-l urmăream pe Peter Jennings prezentând ştirile, mă strângeam în braţe singură.

Imediat după şapte şi jumătate, l-am contactat pe cardinalul Rooney. I-am spus că făceam progrese, dar că, deocamdată, nu aveam nimic extraordinar de raportat. Atunci a aruncat el mica *sa* minge de foc. Trimitea un preot din Boston să stea în casa Beavier.

— Îl trimit pe părintele Justin O'Carroll, îmi spuse cardinalul. Îl cunoşti pe Justin.

Da, îl cunoşteam pe Justin O'Carroll.

În seara aceea, am luat cina târziu, în jurul orei nouă, dar stările mele au continuat să se schimbe pe parcursul mesei. Kathleen mi se băgase pe sub piele din clipa cînd am văzut-o prima oară şi sfida orice tip de etichetare facilă. Acum, mai venea şi Justin O'Carroll. Dumnezeu să-mi dea putere!

În jurul orei zece am plecat singură să mă plimb prin împrejurimi. Mintea îmi era supraîncărcată şi ştiam că, dacă urc în cameră, nu voi putea dormi.

Este o înşelătorie. Trebuie să fie. Dar cum fac să dovedesc asta?

Şi ce efect va avea asupra fetei?

Kathleen mă avertizase să am grijă dacă mă plimb pe afară şi am considerat sfatul ciudat. Locul era superb şi extrem de bine luminat. M-am gândit că puteam face faţă oricărui pericol peste care aş fi dat aici.

16

Aerul nopţii era rece şi mi s-a părut tăios. Sperasem că vuietul valurilor mă va linişti, dar, spre surprinderea mea, sunetul a trezit în mine un sentiment de melancolie care m-a luat pe neaşteptate.

Încercasem să mă gândesc la altceva decît la tânăra fată. Şi, aşa cum pilitura de fier este atrasă de magnet, aşa şi gândurile mele erau atrase direct de Justin O'Carroll. *La naiba, la naiba, la naiba.* De ce îl trimitea Rooney?

Nu mă mai gândisem la Justin de luni de zile, dar acum, că o făceam, îmi aduceam aminte totul mult prea bine. Am fost călugăriţă în Ordinul dominican doar timp de doi ani şi am simţit că am făcut alegerea corectă, dar apoi s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. L-am întâlnit pe părintele Justin O'Carroll, originar din comitatul Cork, Irlanda. Şi, la naiba, m-am îndrăgostit de el.

L-am văzut pentru prima dată pe cînd era un fel de asistent social din partea Bisericii Catolice în South Boston. Purta o cămaşă de stofă, blugi, bocanci de teren. Nici măcar nu ştiam că era preot. Eu lucram ca asistent social din partea cardinalului Rooney în biroul principal al Arhiepiscopiei de pe Commonwealth Avenue.

Justin era chipeş; nu chiar în genul lui Daniel Day-Lewis, dar undeva pe aproape. La fel credeau şi toate mirenele de la Curtea de Justiţie. Avea cei mai fermecători ochi de un albastru intens şi cârlionţi negri şi groşi. Uneori îşi prindea cârlionţii într-o coadă de cal şi atunci era practic irezistibil.

Dar rezistasem ispitei şi înainte. Ştiam ce aducea cu ea: unsprezece copii şi o viaţă de alcoolic. Chiar şi cînd eram călugăriţă, bărbaţi atrăgători îmi făceau uneori avansuri: taţii elevilor mei şi bărbaţi de pe stradă care nu aveau de unde să ştie că eram călugăriţă, îmbrăcată fiind în hainele de oraş. Dar Justin avea ceva atât de fascinant! O forţă mai presus de orice îndoială ce mă intriga; individualitate şi încredere în propriile puteri; o aparentă indiferenţă la căile crude ale lumii. Era un rebel care lupta pentru o cauză: era devotat celor săraci, mai ales copiilor.

Justin avea totodată o inteligenţă aparte. Putea discuta cu multă competenţă despre o serie întreagă de subiecte, de la sociologie irlandeză, muzică şi artă clasică, politică americană şi cultură pop, până la baseball. Îl adora pe Mozart; îi plăceau foarte mult U2 şi The Cranberries şi l-am prins fredonând fragmente din ambele genuri muzicale. Avea o educaţie umanistă şi era sensibil, timid. Dar era *preot,* iar eu *călugăriţă.* Noi doi, pur şi simplu, nu puteam fi împreună.

Jos pe plajă, lângă reşedinţa Beavier, m-am aşezat pe un buştean adus de valuri şi am privit marea. Imaginile mi se desfăşurau cu repeziciune în minte, umplând locuri de a căror existenţă uitasem.

Mi-am amintit cît de buimacă şi de prostuţă mă simţeam cînd eram în preajma lui şi cît de vinovată şi nătângă mă făceau aceste senzaţii. Ca să fiu sinceră, nu simţisem niciodată ceva asemănător. Normal, Justin şi cu mine n-am abordat acest subiect în primul an. Apoi am plecat la o conferinţă internaţională în Washington, D.C., într-o călătorie care a durat două săptămâni.

În cea de-a doua săptămână, am primit un telefon la miezul nopţii. Era Justin.

— Ce este? S-a întâmplat ceva? l-am întrebat eu.

— Singurul lucru care s-a întâmplat este că... i-am auzit vocea îndepărtată, visătoare, ... tu eşti în Washington, eu sunt în Boston şi îmi este foarte dor de tine.

Mi-am simţit inima bătând puternic, gata să-mi străpungă pieptul. Am fost tentată să închid telefonul. Dar înainte să fiu nevoită să găsesc un răspuns, Justin trecuse deja de tăcerea stânjenitoare.

— Nici nu-ţi dai seama cît de greu mi-a fost să-ţi dau telefon. Am ridicat receptorul pentru ca să închid imediat de cel puţin douăsprezece ori. Mă simt ca un idiot, Anne, dar se pare că nu am avut de ales. *A trebuit să te sun.*

Ce era de spus? Expresia „a fi năucit” a fost inventată pentru momente ca acesta. Să-i fi spus că şi mie îmi era dor de el? Că toată săptămână nu mă putusem concentra fiindcă mintea îmi zbura mereu la el? Toată luna? Tot anul?

Nu, nu puteam. Nu aveam s-o fac.

Aşa că am spus, mai degrabă cu nepăsare:

— Mă întorc în Boston lunea viitoare.

Şi apoi am adăugat că trebuia să dorm şi i-am închis telefonul. Câtă voinţă, câtă confuzie şi câtă nesinceritate!

Mi-am petrecut restul şederii în Washington gândindu-mă la *noi.* Eram extrem de negativistă. Cînd m-am întors, am cerut şi am primit imediat un transfer din Boston. Depusesem jurăminte, îmi asumasem o răspundere solemnă, nu mă mai puteam întoarce înapoi.

Justin a părut să-mi înţeleagă decizia. Nu mi-a scris şi nici nu mi-a telefonat la noua mea şcoală din Andover. Cu timpul, credinţa şi jurămintele făcute au învins.

Apoi, într-o după-amiază, mă aştepta în faţa liceului particular unde predam.

— Trebuia să te revăd, mi-a spus pe tonul cel mai blând posibil. Îmi pare rău, Anne! Mă simt de parcă nu mai am de ales. De parcă nu mai am libertatea de a alege.

— Ei bine, am spus eu zâmbindu-i, şi eu mă bucur să te văd. Şi ai libertatea de a alege. Ca şi mine, de altfel.

Am făcut o plimbare lungă pe străzile orăşelului. Am încercat să vorbesc chibzuit, logic, calm. Îmi pare totul atât de ironic cînd mă gândesc la discursul meu febril din acea zi. Apoi, brusc, acest bărbat indiscutabil superb, pe care voiam să-l iubesc, m-a prins de umeri şi m-am trezit uitându-mă în răvăşitorii lui ochi albaştri. Stăteam în picioare, în faţa unui loc care se numea Pewter Pot*. Nu-l voi uita niciodată.

— Justin, am şoptit eu, te rog, nu.

— Te iubesc, Anne, a spus el, fără să-mi dea drumul.

Era pentru prima dată cînd auzeam aceste cuvinte.

— Nu vreau să te mai văd, i-am spus. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Apoi m-am întors la maşină şi am plecat spre casă, tremurând şi suspinând tot drumul.

Luni de zile mai tîrziu, am auzit că Justin fusese transferat la Sfântul Scaun din Roma. Nu la multă vreme după aceea, eu eram la Harvard, dar nu mai eram călugăriţă. Aşa cum scria în mod repetat Kurt Vonnegut într-unul din romanele sale, *şi aşa mai departe.*

Acum, pe o plajă pustie, bătută de vînt şi rece, ştiam că voiam să-l revăd pe Justin. Voiam să-i povestesc despre Kathleen Beavier şi cît de mult mă tulburase. Voiam să vorbesc cu Justin

* Urcior de cositor (n.tr).

O'Carroll şi nu aveam nici cea mai mică idee de ce această nevoie era, dintr-odată, atât de copleşitoare.

Dar poate intuiam.

Curând, urma să împlinesc treizeci de ani.

Şi eu eram încă virgină.

17

Pe fotoliul din spaţioasa bibliotecă a casei Beavier se afla un musafir. Ştiam cine este şi pentru ce se afla acolo. Era şeful secţiei de obstetrică al spitalului Mount Sinai. Cu toate acestea, am fost prezentată doctorului Neil Shapiro, care fusese adus de la New York pentru a o examina pe Kathleen. Un medic evreu, mi-a trecut prin minte. Ei bine, să fie acesta un fel de test acid la adresa Bisericii?

Shapiro avea un aspect obişnuit, cu părul alb rărit, şi o constituţie solidă care părea să fi fost zdruncinată de călătoria pe care o făcuse la Newport. Vorbea repede despre cum pierduse legăturile de zbor şi despre o ciudată senzaţie de ameţeală care-l cuprinsese în momentul în care intrase în oraş.

M-am aşezat lângă Carolyn Beavier pe canapeaua acoperită cu o creton de bumbac şi am acceptat o ceaşcă de cafea. Savuram în minte cîteva ironii legate de vizita lui Shapiro, dar i-am acordat medicului toată atenţia.

— Înţeleg că fata a mai fost examinată, dar am fost totuşi rugat să o văd şi eu. Bineînţeles, un examen ginecologic efectuat aici limitează sever ceea ce vă voi putea spune, zise Shapiro pe un ton profesional. În primul rând, voi folosi un sonometru manual. Şi, având în vedere că Biserica nu permite amniocenteza...

— Copilul fetei poate fi un copil sfânt, am intervenit eu, făcând pe avocatul diavolului. Ar fi un act de inconştienţă să ne asumăm chiar şi cel mai mic risc în privinţa siguranţei lui, nu credeţi?

— Nu este decizia mea, bineînţeles, spuse Shapiro şi apoi surâse. Deci, cum *se simte* pacienta noastră?

— Sunt sigură că va fi bine, spuse Carolyn Beavier cu fermitate.

Poate că ea şi Kathleen chiar se iubeau, dar, fără îndoială, nu erau apropiate. Păreau să petreacă cît mai puţin timp posibil împreună.

— Nu a fost încântată să audă că veniţi, am recunoscut eu în faţa doctorului. Şi n-o pot învinovăţi. Mă duc să văd ce face.

Kathleen stătea în fund, pe pat. Pe cuvertura matlasată erau împrăştiate numere din *Jump, MoXiegirl* şi *Teen People.* La

radio se auzea tare o muzică neo-swing. Expresia de pe chipul fetei arăta clar că mai avea puţin şi ceda. O înţelegeam pe deplin şi eram alături de ea.

— De ce să-l las să mă examineze? întrebă ea pe bună dreptate. Shapiro nici măcar nu este medicul meu. E doar un alt străin care-mi invadează intimitatea! Mă simt de parcă aş fi într-un episod din *Dosarele X.* E o violare totală a intimităţii.

— Te înţeleg, chiar te înţeleg.

— Bine. Atunci aşa rămâne. *C'est fini.* Nici un străin nu-mi face mie un examen pelvian.

— Totuşi, am continuat eu, Shapiro nu are nici un interes în toată povestea asta. Nu te cunoaşte. Nu este romano-catolic. Publicul nu-l va contesta. Şi, Kathy, acest aspect vă va face viaţa mai uşoară şi ţie şi părinţilor tăi, ca să nu mai vorbesc de copil.

Kathleen aprobă din cap.

— Bine, spuse ea, deşi buzele îi tremurau de exasperare.

Credeam că va plânge, dar reuşi să-şi înghită lacrimile. Era puternică.

Am ajutat-o să se dezbrace de vesta grea, mult prea mare, şi să-şi dea jos fusta în genul hainelor la mâna a doua, pe care le purtase toată ziua. M-am gândit că mama ei ar fi trebuit să fie acolo cu ea, dar Carolyn mă refuzase politicos.

Sânii fetei erau umflaţi, iar burta imensă. Arăta gata să explodeze. De-abia aşteptam să aud ce avea de spus Shapiro despre starea ei.

18

— Pot intra? întrebă Shapiro pe un ton glumeţ.

— Da, atâta timp cât nu mă atingeţi, răspunse Kathleen din patul ei. Şi nu cred că glumea.

Shapiro se scuză pentru deranj şi apoi se aşează într-un balansoar de lângă fereastră. Privirea i se plimbă pe posterele de pe pereţi: Justin Timberlake din formaţia 'N Sync. David Boreanaz din serialul TV *Buffy, spaima vampirilor,* Matt Damon şi Ben Affleck. Affleck avea lipită pe frunte o stea de aur.

Pe un ton foarte calm, cât se poate de firesc, medicul îi puse fetei câteva întrebări despre greutate, somn, digestie, dacă avea febră şi unde era umflată.

Scoase câteva instrumente din trusa lui. Îi luă temperatura şi tensiunea. Apoi îi măsură abdomenul. Scoase din geantă un stetoscop cu un aspect ciudat. Era o cutie de plastic de 15 centimetri cu un difuzor pe o parte.

— Acesta este un stetoscop Doppler, îi spuse el fetei. Este ca un mic aparat cu ultrasunete. Putem asculta inima copilului.

Apăsă stetoscopul pe abdomenul fetei, uns cu gel, şi mişcă instrumentul în toate părţile până obţinu cel mai puternic sunet.

Kathleen era vrăjită, şi eu la fel. Sunetul care venea din micuţa cutie era captivant, misterios şi foarte real. Era bătaia rapidă a unei inimioare.

— Kathleen, vrei să-ţi dai jos chiloţeii? întrebă doctorul, deşi era clar că nu aştepta un răspuns negativ. Şi vino la marginea patului. Mersi, acum ridică-ţi şi îndoaie-ţi picioarele.

Fata se dezbrăcă de lenjerie şi se lăsă pe spate. Apoi închise ochii.

— Kathleen, întrebă el, tu n-ai făcut niciodată sex cu un băiat?

— Nu, zise ea cu ochii închişi. Niciodată. Cel puţin nu în această viaţă.

— Dar ai ieşit cu băieţi, nu?

— Bineînţeles. Cine n-a făcut-o?

— Şi ai fost sărutată, mângâiată şi aşa mai departe?

— Şi aşa mai departe? repetă Kathleen.

Doctorul se opri. L-am simţit cum încearcă să reformuleze întrebarea pe un ton mai delicat.

— Ştii că, pentru a rămâne însărcinată, nu trebuie neapărat ca un băiat să te pătrundă până în interior?

Kathleen deschise ochii.

— Nu m-a atins nimeni, niciodată, acolo jos, spuse Kathleen gâtuită de emoţie. Niciun *penis* nu m-a atins acolo jos.

— Bine, Kathleen, mulţumesc.

— Fără nici cea mai mică plăcere.

Shapiro îmi făcu semn să-l asist. Am avut senzaţia că era puţin cam arogant, dar l-am ajutat oricum. Trase un taburet de sub măsuţa de toaletă a fetei şi-l aduse la marginea patului.

— Vrei s-o ţii, te rog? zise el şi scoase din buzunar o lanternă subţire pe care mi-o întinse.

În mod instinctiv, am direcţionat lumina aşa încât să poată vedea organele genitale ale fetei. Îşi aşeză mâna pe partea exterioară a coapsei ei, bătând-o uşor, ca să o calmeze, îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale din latex.

— Evident, nu pot folosi un dilatator, spuse el, dacă himenul ei este intact.

Cu degetele acoperite de mănuşi, desfăcu labia mare a fetei, apoi labia mică.

— Uite, îmi arătă el, acesta este himenul. Membrana dinăuntru era roz-pal, cu o mică deschizătură verticală în centru. Orificiul era prea mic, prea îngust, ca să permită trecerea a ceva mai mare decât un băţ de chibrit. Shapiro avea o expresie uluită.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, îngăimă el. Trebui să se calmeze înainte să vorbească din nou.

— Gata, Kathy, am terminat. Te poţi îmbrăca.

Îşi scoase mănuşile de cauciuc şi-i lăsă fetei fusta peste picioare.

— Nu este nicio îndoială că este însărcinată, declară expertul din New York. Iar himenul acestei tinere este cu siguranţă intact.

19

Colleen Deirdre Galaher, singură în camera ei mică, era învelită în pături de lână, protejată de frigul nopţii. În afara orăşelului Maam Cross, mai puţin de doisprezece oameni ştiau de starea ei şi doar câţiva dintre ei îi dădeau importanţă.

Fecioara Colleen fusese deja considerată o înşelătorie sau produsul unei tulburări mentale de către conservatoarea Biserică a Irlandei. Vaticanul şi-ar fi dorit acelaşi anonimat pentru Kathleen Beavier, dar, în America, în Vestul Sălbatic, era mult mai greu de ascuns ceva.

Colleen era trează şi, aşa cum făcea în fiecare seară, se ruga Domnului şi Fecioarei Binecuvântate pentru ca pruncul ei să se nască sănătos.

— Ţine-mi copilul sănătos, şopti ea. E tot ce îţi cer. Te rog, fă ca puiul meu să aibă o viaţă sănătoasă, bună. Asta e tot ce-ţi cer, Doamne!

Colleen continuă să repete rugăciunea, în timp ce afară vântul bătea năprasnic peste câmpuri, prin copaci şi peste casa ei.

— Doamne Dumnezeule, nu ştiu de ce a venit acel preot din Roma. Nici nu-mi pasă. Mă rog doar ca puiul meu să se nască şi să trăiască în binecuvântarea ta divină.

Era o rugăciune atât de simplă, iar fata irlandeză o spunea minunat, fiindcă venea din suflet.

O repetă iar şi iar, până când, într-un târziu, adormi.

Între timp, afară, cineva urmărea casa, fata şi copilul care creştea în ea.

20

Cardinalul John Rooney ştia că ajunsese la o concluzie cel puţin neobişnuită şi periculoasă. Dar nu se mai putea abţine. Purtase discuţii serioase cu medicul Shapiro şi Anne Fitzgerald. Şi ulterior vorbise cu Charles şi Carolyn Beavier.

În cele din urmă, plecase la spitalul Sf. Ecaterina şi se plimbase ore întregi prin saloanele pline până la refuz cu copii bolnavi şi muribunzi. Timpul petrecut printre copiii bolnavi săraci îl ajutase să ia o decizie. Văzu şi simţi o legătură între epidemia de poliomielită şi... Kathleen Beavier.

Îşi frecă mâinile îngrijorat. Sticla de Glenlivet nu-l ajuta cu nimic. Poate fiindcă era extraordinar de frig în Boston în acea zi.

Copii muribunzi, o fecioară însărcinată, medita el. *Doamne Dumnezeule, oare este posibil?*

În întreg oraşul portuar, dâre groase de fum albastru-cenuşiu se ridicau cu forţă, amestecându-se cu norii uşor ameninţători din înaltul cerului. Toată ziua, povestea unei posibile „concepţii imaculate" fusese în atenţia tuturor. Se întreba cum anume apăruse zvonul. Cine vorbise?

Într-un final, duminică seara târziu, din biroul său aflat undeva pe Commonwealth Avenue, aşternu concis pe hârtie:

CA RĂSPUNS LA INTERESUL ACORDAT SARCINII TINEREI KATHLEEN BEAVIER, LUNI SE VA ŢINE O CONFERINŢĂ DE PRESĂ LA COLIBA SOARELUI, REZIDENŢA BEAVIER DIN NEWPORT. KATHLEEN BEAVIER VA FI PREZENTĂ CA SĂ RĂSPUNDĂ LA ÎNTREBĂRI.

INTRAREA SE VA FACE NUMAI PE BAZĂ DE INVITAŢIE.

PÂNĂ LUNI, DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE PE TOŢI! RĂMÂNEŢI ÎN RUGĂCIUNILE MELE!

Se lăsă pe spate, reciti anunţul şi reflectă dacă ar trebui sau nu să prezinte cazul publicului. O voce din interiorul său spunea: *Da, ar trebui.* Nu ştia dacă vocea era a sa sau a Dumnezeului său. Sau a altcuiva.

21

La 9:39 seara, Les Porter, reporterul în vârstă de treizeci de ani al ziarului newyorkez *Daily News,* era acasă în apartamentul său de la etajul patru al unei clădiri fără lift din West Side. Dădu drumul calculatorului şi, în timp ce iubita sa, cu care locuia, înfigea o ţepuşă lungă într-un cotlet de miel, îşi verifică poşta electronică. Simţea că povestea va fi făcută cunoscută în seara aceasta. Instinctul i-o spunea.

În momentul în care văzu mesajul „Fii pe fază!” de la sursa sa din Roma, Porter uită de toate: mirosul fripturii, povestioara amuzantă a Renatei despre ziua petrecută la serviciu în galeria de artă, pisica lor, Annette Funicello, care-şi arcui spatele şi trecu chiar pe sub nasul lui cu coada ei stufoasă.

— Valea, îi spuse el, împingând pisica dincolo de tastatură. Eu lucrez aici.

Adăugă o notă şi trimise e-mailul mai departe la Tom Megoey, un editor de ştiri internaţionale din New York. Luă apoi telefonul fără fir şi deschise încărcata sa agendă Filofax pe măsuţa de telefon lăcuită. Apăsă tastele şi, într-un final, reuşi să facă legătura cu Bostonul. Avea o confirmare din Roma, acum avea nevoie de una de la biroul cardinalului Rooney. Omul său de legătură de acolo era părintele Justin O’Carroll. O’Carroll era inteligent şi foarte deschis pentru un preot.

— Părinte O’Carroll, îmi puteţi confirma ştirea? Îmi puteţi spune ceva? Orice? Îmi puteţi da vreun nume, vreo persoană pe care să o pot contacta? Am două confirmări şi aş vrea să o obţin şi pe a treia. E în interesul tuturor să obţin informaţiile corecte.

Porter îşi făcu palma căuş în jurul receptorului. Simţea că acesta era momentul.

— Renata, dă-l mai încet, te rog! O privi încruntat până când coloana sonoră a filmului *Les Mis* deveni un murmur abia sesizabil.

— Bine, părinte. Da, da. Vă înţeleg perfect situaţia. Dar vă rog, ascultaţi ce am de spus. Voi vorbi chiar acum cu redactorul nostru de ştiri internaţionale. El va trebui să clarifice situaţia în faţa redactorului-şef. Veţi rămâne în apropierea telefonului? Da, sincer vă înţeleg. Îmi dau seama că este o ştire foarte delicată. Dar, vă rog, rămâneţi în apropierea telefonului. *News* va tratata ştirea cu sinceritate şi corectitudine.

Cobora deja treptele clădirii, îndreptându-se spre birourile ziarului *Daily News* de pe strada West Thirty-third.

La numai cincisprezece minute după ce părăsi apartamentul, ieşind în stradă, Porter se afla la biroul lui din redacţia de ştiri – centrul său de comandă. Deschise agenda cu adrese din calculator. Îşi trecu privirea peste numele şi numerele de telefon afişate pe monitor. Apăsă o tastă care făcea legătura telefonică între el şi James Lapinsky, un colaborator din Boston. Lapinsky era în pat şi, după vocea răguşită, dormea, când Porter îi spuse că trebuie să meargă la sediul Arhiepiscopiei de pe Commonwealth Avenue.

— Bineînţeles că acum, Jim. Îmi pare rău să aud că ai o migrenă. Îmi pare rău că e duminică seara. Am nevoie să-ţi confirme personal. E urgent! Părintele Justin O'Carroll îţi va relata totul din punctul lor de vedere. E irlandez get-beget şi e iute la vorbă. Şovăie să ia o poziţie clară, dar ştie că, oricum, povestea va ieşi la iveală. Este purtătorul de cuvânt al lui Rooney, aşa că este oficial. Îmi pare rău că-ţi stric seara, dragule, murmură el, închizând telefonul.

În timp ce aştepta ca Lapinsky să-şi facă treaba, o luă spre capătul coridorului către biroul cu pereţi de sticlă al lui Megoey. Ciocăni uşor, intră şi închise uşa în spatele lui.

Apoi îi spuse lui Thomas Megoey – „Colonelul", permanent colţos, că ştirea tocmai fusese confirmată de părintele Justin O'Carroll, de la sediul Arhiepiscopiei din Boston.

După ce ascultă tot ce avu să-i spună Porter, Megoey ridică receptorul „liniei fierbinţi" cu redactorul-şef, Joseph Denyeau. În felul său personal, Megoey era foarte persuasiv, dar nu spunea baliverne.

Un minut mai târziu, când închise telefonul, redactorul se întoarse spre tânărul şi extrem de ambiţiosul Porter.

— Sincer să fiu, Denyeau nu ştie ce dracu' să scoată din toată povestea asta. Fiindcă vine din biroul cardinalului, e o ştire. La fel, ne ajută faptul că nu neagă zvonul. Dar vrea să aibă ceva la mână, Les.

La 11:45, ediţia zilei, realizată pe calculator, arăta că urmau să fie publicate alte ştiri în paginile 1,19 şi 32.

La 11:59, tipograful-şef de la imprimeria din oraşul Jersey apăsă pe buton. Începea tipărirea ediţiei de noapte.

La 12:16, maşinile de tipărit imense huruiau. Câteva sute de mii de exemplare aveau să ajungă în casele zonei metropolitane

până la micul dejun.

Les Porter părăsi clădirea redacţiei cu puţin înainte de ora unu dimineaţa, cu un ziar proaspăt apărut sub braţ. Ziarul încă era călduţ ca o felie de pâine proaspăt prăjită. La dracu', nu, ziarul acesta era *fierbinte.*

Renata îl aştepta în zona familiară a barului Cafe des Artistes, două numere mai sus pe strada unde se afla apartamentul lor. Les despături ziarul şi îl cercetă în lumina slabă, gălbuie.

Îl strecură între Renata şi paharul ei cu Smirnoff dintr-o mişcare. Renata lăsă să-i scape un uşor „uau" când citi titlul principal aşezat deasupra numelui iubitului ei.

BISERICA CATOLICĂ SUPRAVEGHEAZĂ ÎNDEAPROAPE O VIRGINĂ ÎNSĂRCINATĂ DIN NEWPORT

— Un copil divin. Un afurisit de copil american divin! murmură Les Porter în zgomotosul Cafe des Artistes. De la noi o auziţi pentru prima oară.

22

Roma, Vatican

Sfinţia Sa Papa Pius al XIII-lea stătea întins în pat cu un picior răsucit sub el. Pielea îi era ca o pânză acoperită cu răni deschise. Suferea şi era teribil de înspăimântat.

Din cauza epidemiei de poliomielită din America.

Din cauza foametei şi ciumei din Asia şi Mexic.

Din cauza fetelor virgine.

Din cauza propriului trup muritor şi a ceea ce se petrecea cu el.

Încă putea să respire. Încă putea să înghită. Însă nu se putea mişca, nici nu putea vorbi.

Era practic neajutorat în propriul pat. Nici măcar nu putea să apese pe unul dintre butoanele sistemului conceput pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor.

Şi Papa îşi dădu seama că, pentru prima dată în viaţă, nu se putea ruga.

Ştia că avea să fie găsit în dormitorul lui spartan în dimineaţa următoare. Cardinalul avea să confirme moartea sa în prezenţa Maestrului de Ceremonii Liturgice Papale şi a altor oficiali importanţi de la Vatican, toţi îngrijoraţi. Se întreba: *Voi sta atunci în lumina sfântă a Domnului? Sau voi fi ţinut aici, prizonier al propriei minţi şi al propriului meu trup?*

Simţi că nu era singur. Credea că diavolul era cu el chiar în acel moment şi că fusese cu el pentru ceea ce i se păru o eternitate, batjocorindu-i fragilitatea şi azvârlind asupra ţesuturilor moi ale creierului său o furtună de imagini groteşti.

Nu pentru sine îi era teamă, se temea doar de vidul pe care l-ar crea trecerea sa în nefiinţă. Se temea pentru oameni.

Şi pentru fecioare, cele *două* fete care nu aveau nici cea mai mică idee că destinele lor se întretăiau.

Privi fix la crucifixul din lemn aflat pe peretele din faţa patului şi se întrebă plin de umilinţă dacă nu cumva îl dezamăgise pe Dumnezeu. Cum de fusese învins atât de uşor? Va fi iertat? Sau poate avea să ajungă în Iad.

Îşi îndreptă gândurile spre tânărul anchetator, părintele Nicholas Rosetti. Îi spusese despre miracolul de la Fatima? Nu mai era sigur. Găsi însă amintirea acelei zile îndepărtate într-o

nişă neatinsă a minţii sale tulburate.

Detaliile erau încă la fel de intacte, aşa cum fuseseră pentru mai bine de optzeci de ani.

Papa îşi aminti ziua de 13 octombrie 1917. Faptul se întâmplase şi fusese relatat în ziarul londonez *The Times* şi în *New York Times.*

Se adunaseră pe colinele Portugaliei 110 000 de martori din toată Europa şi chiar de departe, din SUA. Stătuseră în ploaia torenţială, aşteptându-i pe cei trei micuţi. El însuşi fusese acolo.

Încă dinaintea zorilor torentul de ploaie inunda fără milă câmpia părăsită. Mii de umbrele de culoare închisă protejau mulţimea de ploaia rece, ce le slăbea tuturor puterea. Mirosul de miel, pui şi ceapă parţial gătite, stricate, rarefia aerul.

Era aşteptat un miracol căci, la acea vreme, oamenii mai credeau în miracole.

În cele din urmă, la unu şi cinci după-amiaza, cei trei copii apărură. Aveau ochii larg deschişi şi tremurau, în mijlocul unei procesiuni compacte de preoţi şi călugăriţe cu aer sever. În spatele lor veneau alţi preoţi în sutane, uzi leoarcă, ţinând în mâini torţe roşii care abia pâlpâiau şi cruci de aur.

Copiii – Francisco, Jacinta şi verişoara lor, Lucia – începură deodată să arate spre norii negri, ameninţători. Aceea a fost cea de-a şasea şi ultima lor apariţie.

— Lăsaţi deoparte umbrelele şi ea va opri ploaia! strigase Lucia în vârstă de zece ani.

Ordinul imperios al micuţei ţărăncuţe îşi făcu loc prin mulţime.

— Vă rog, doamnă, umbrela dumneavoastră de soare.

— Domnule, umbrela dumneavoastră, vă rog!

Pe 13 octombrie 1917, la 1:18 după-amiaza, norii negri de furtună care acoperiseră cerul încă din zori se dădură la o parte.

Mulţimea de oameni privea în sus cu ochii holbaţi şi gura deschisă.

Un licăr de aur se ivi la marginea norilor, apoi soarele apăru cu o strălucire orbitoare.

— Priviţi! A ieşit soarele!

— Fecioara este aici!

Mii de oameni îngenuncheară în noroiul gros. Şi, aşa cum imediat avea să fie relatat în *New York Times* şi pretutindeni, soarele amiezii începu să tremure şi să se rotească îndreptându-se spre pământ cu o viteză terifiantă.

O lumină strălucitoare coborî peste mulţimea încremenită, pe măsură ce cu toţii urmăreau soarele ce se rostogolea înapoi spre cer.

— Vă rog, aduceţi rugăciuni Maicii Noastre, imploră micuţa Lucia. Ea spune că războiul mondial se va sfârşi curând! Spune că, de data aceasta, Diavolul va fi oprit *drept semn!*

Mulţimea de femei şi bărbaţi care-i înconjurau pe cei trei micuţi se bătea în piept, strigând: „O văd! E atât de frumoasă! Maica Domnului s-a întors pe pământ, aici, la Fatima!”

Sfinţia Sa Papa Pius al XIII-lea preţuia această amintire. Copil pe vremea aceea, fusese şi el acolo. Stătuse pe umerii tatălui său. Fusese prea mic pentru a înţelege cu adevărat.

Dar se întâmplase.

Doamna Binecuvântată îi vorbise. Doamna Binecuvântată apăruse. *Şi ea a prevăzut tot ceea ce se întâmplă acum – absolut totul!*

Criza care urmă spintecă deodată creierul celui mai adorat om al creştinătăţii, ştergând totul, în afară de un singur regret.

Nu va şti niciodată care dintre fecioare va da naştere copilului divin.

23

Newport, Rhode Island

Sunt preot. Sunt aici cu o însărcinare importantă din partea Bisericii.

Părintele Justin O'Carroll stătea într-un petic de lumină pe aleea ce ducea spre casa Beavier şi încerca să-şi tragă sufletul şi să se liniştească puţin. Avea să fie o adevărată provocare.

Sunt preot.

Pe chipul lui se schiţă un surâs mai degrabă provocat de lumina orbitoare decât de o anticipare fericită. În casa aceasta avea să o vadă pe Anne Fitzgerald şi nu era sigur că-şi dorea asta. Îi luase mult timp să uite totul. Nu voia să retrăiască experienţa care-i frânsese inima.

Totuşi, credea în destin şi iată-l acum, din nou, în apropierea lui Anne. Ştia că ea va fi în casa Beavier din moment ce el era, cel puţin parţial, răspunzător pentru asta. El o recomandase cardinalului, care îşi dăduse acordul imediat. John Rooney afirmase că Anne era rezistentă, poate chiar cinică în acest stadiu al vieţii ei şi tocmai de asta era nevoie în Newport.

Ultima oară când o văzuse, Justin crezuse cu tărie că nu avea să o mai întâlnească niciodată. Încă îşi amintea furia ei când apăruse la şcoala de fete unde lucra. Avea dreptate să fie furioasă, dar, Doamne, Anne îi dăduse cu vârf şi-ndesat ceea ce merita.

Anne este o încercare, gândi în sinea lui. O încercare pe care o merita. Poate că înainte a fost egoist. De data aceasta însă, nu avea să o bată la cap cu sentimentele lui.

— Iisuse Hristoase, murmură el deodată, iat-o. Urmări cu privirea o tânără izbitor de frumoasă şi de suplă care urca dunele de nisip ce dădeau spre corpul principal al casei. Nu era chiar pregătit pentru aşa ceva, dar ea se afla în faţa lui. Prin minte îi trecu acelaşi gând ca întotdeauna. Nu se schimbase nimic cu adevărat: încă o iubea pe femeia aceasta. Doar că acum era îndeajuns de cumpătat ca să n-o arate.

Mersul ei sigur îi era dureros de familiar, la fel şi modul în care părul ei negru şi des se unduia în adierea vântului. Părea că se plimbă încet – nu exista vreun alt motiv logic pentru care îi

luă o eternitate ca să ajungă până la el.

Se simţea răscolit. Oricât ar fi exersat şi s-ar fi pregătit, nu avea cum să intuiască această clipă.

În cele din urmă, se aflară faţă în faţă la intrarea casei Beavier. În mod ciudat, spaţiul în care se petrecea o dramă părea adecvat întâlnirii lor.

Anne îl privi fix, mută, poate furioasă pe el, fiindcă o luase iarăşi prin surprindere. Ar fi putut suna, ştia bine. Ar fi putut să o avertizeze.

— Bună, Anne, spuse el. Era neobişnuit de tăcut. Şi eu fac parte din personalul Arhiepiscopiei, din toată această intrigă.

În cele din urmă, Anne îngăimă un: „Bună, Justin”. Atât. Aparent, nu avea altceva de spus.

Justin o privi fix în ochii ei căprui mai mult decât ar fi trebuit. Arăta mai bine, mai înţeleaptă, mai frumoasă ca oricând. Revederea ei îi răvăşea sufletul.

— Îmi pare rău că am venit aşa, se grăbi el să se scuze, dar nu ai cum să refuzi un cardinal.

— Ştiu, Justin. Sunt aici din acelaşi motiv.

Justin rămase împietrit pe alee, simţind cum sângele îi ţâşneşte cu putere în tâmple, urmărindu-i expresia chipului, doar-doar o vedea un semn al sentimentelor ei. Oare îi va spune că se bucură să-l vadă? Sau se va întoarce, îndepărtându-se? Sau va începe să ţipe?

Când, într-un sfârşit, un zâmbet îşi făcu loc pe chipul ei, Justin se simţi binecuvântat.

Anne îi întinse mâna subţire. În mod formal, dar cu căldură totuşi.

— Mă bucur să te văd, Justin. Avem multă treabă aici. Kathleen Beavier este o tânără uluitoare. Dar eu *nu cred* că va fi Maica Domnului.

24

După cinci ore, Les Porter era plin de adrenalină. Reporterul ziarului *Daily News* stinse a doua ţigară din acea dimineaţă şi puse scrumiera înapoi pe noptieră. Din spaţiosul său pat dublu din hotelul Goat Island Sheraton din Newport, Les avea o privelişte destul de frumoasă a podului Jamestown, uşor arcuit.

— Ce au pus în mişcare Dumnezeu şi ziarul *News?* murmură el pentru sine. Pe pod se formase un ambuteiaj diabolic – deşi poate ar fi trebuit să folosească acest termen cu chibzuinţă.

Cine erau aceşti oameni care se grăbeau spre Newport? Erau credincioşi? Erau mânaţi de curiozitate? Avocaţi care vânează companii aflate în criză financiară? Toate la un loc?

Cu siguranţă, ştirea despre fecioara însărcinată se răspândise rapid. Fox, Hearst Entertainment, Warner Brothers încercaseră să-l contacteze pentru dreptul de autor în cinematografie la numai la o fracţiune de secundă după ce semnase un contract cu UTA. Noii săi agenţi, Richard şi Howie, îşi linseseră buzele, asigurându-l că povestea cu Kathleen Beavier avea să-i aducă beneficii importante. Ştia deja. Era un material de primă pagină chiar şi pentru viitorul îndepărtat.

Mai întâi, speculaţiile dinaintea naşterii, cu toate ingredientele misterului, controversei, religiei şi sexului. Iar apoi spectacolul naşterii însăşi. Era o farsă? Sau era real? Şi apoi ce va urma?

Personal, considera că fata reprezenta cealaltă faţă a Tawanei Brawley, dar, din punctul lui de vedere, nu conta dacă ea era virgină sau doar o înşelătorie bine pusă la cale.

Aflase povestea, dar nu o putea controla. Putea însă să-şi lase amprenta personală. Şi exact acest lucru intenţiona să facă.

Les Porter îşi trase repede pantalonii de catifea, un pulover din lână miţoasă şi o haină de ploaie. Hainele costau mai mult decât întreţinerea apartamentului său. Întotdeauna avusese o pasiune pentru îmbrăcămintea de calitate. Doar că acum, pentru prima dată, cheltuiala avea să fie justificată. Astăzi, camerele de luat vederi vor fi îndreptate *spre el.*

Maşina închiriată aştepta în faţa hotelului Sheraton şi, în timp ce ieşea din parcare, realiză că făcea ceva ce nu-şi amintea să mai fi făcut de cincisprezece sau douăzeci de ani.

Les Porter, absolvent al Liceului Regis şi al Colegiului

Manhattan, spuse calm *Tatăl Nostru.* Nu fiindcă ar fi crezut din adâncul sufletului în fecioară. Dar... cu toată bravura sa, nu prea putea să nu *creadă.*

25

Mulţimea a început de timpuriu să se adune în jurul „colibei” Beavier. Poliţia din Newport era prezentă „în număr mare” şi am petrecut o jumătate de oră pe baricade, vorbind cu ei. Majoritatea poliţiştilor erau foarte cinici şi sceptici în privinţa aşa-zisei fecioare însărcinate. Exact ca mine.

Unul dintre cei mai vorbăreţi oameni care asigurau paza mi-a spus: „Nu sunt decât nişte bogătaşi care profită de pe urma nenorocirilor”. O frază bizară, dar cred că poliţistul era cât se poate de serios şi poate chiar avea dreptate.

Pe măsură ce se apropia ora conferinţei de presă, reporterii şi câţiva prieteni de familie au primit permisiunea de a intra pe proprietate. Am vorbit cu câţiva dintre prietenii şi rudele familiei Beavier, dar nimeni n-a fost în stare să arunce mai multă lumină asupra misterului.

Munceam din greu, dar nu făceam mari progrese. Oamenii cu care am vorbit erau strict împărţiţi între credincioşi şi sceptici agresivi.

Am văzut trei adolescente cărora li s-a refuzat intrarea pe proprietatea Beavier şi care au făcut un scandal destul de mare. Erau îmbrăcate în obişnuitul stil urban şi păreau să fie prietene cu Kathleen. M-am îndreptat în grabă spre ele.

— Pot să vă ajut, fetelor? le-am întrebat peste baricadele de lemn ridicate de poliţia din Newport.

— Dar *tu* cine eşti? mă întrebă sfidător una dintre fete. Purta blugi, ghete de teren şi un hanorac de culoare kaki. Toate trei aveau brăţări ţesute WWJD pe mână. Ştiam că WWJD putea să însemne ori *What Would Jesus Do*[2] ori *We Want Jack Daniels*[3]*.* Sau ambele.

— Cine sunt eu? Păi, acum, sunt cea aflată pe partea din interiorul baricadei. Sunteţi prietene cu Kathleen?

— Am fost. Înainte de *asta,* spuse cea desemnată purtătorul de cuvânt al grupului.

— Înainte ca părinţii ei să-i interzică să mai vadă pe cineva, spuse o blondă înaltă. Părinţii ei şi vrăjitoarea aia rea, doamna Walsh.

---

[2] Ce ar face Isus? (n.tr).

[3] Noi vrem Jack Daniel’s (n.tr).

— Noi suntem prietenele ei ya-ya, spuse a treia fată.

Am presupus că asta avea de-a face cu cartea *Secretele divine ale frăţiei ya-ya,* pe care, întâmplător, o adoram.

— Bine. Atunci intraţi şi bucuraţi-vă de petrecerea anului! Le-am făcut loc să intre şi noii mei prieteni poliţişti îşi imaginară că familia Beavier nu avea nimic de obiectat.

— Unde e *ţinută?* întrebă liderul fetelor.

— Jos în pivniţă. De fapt, există o pivniţă *aflată mai jos* care este deosebit de friguroasă şi murdară, am zis eu. Eu sunt Anne. Am luat parte la organizarea de aici, dar cel puţin eu am simţul umorului. Şi, domniţelor, eu v-am ajutat să intraţi.

— Sara, spuse blonda înaltă.

— Francesca, spuse cea plinuţă care părea să fie italiancă.

— Chuck, se prezentă liderul.

— Bine, le-am zis, haideţi să vă vedem prietena.

26

Kathleen rămase înmărmurită când văzu că am încălcat regulile şi i-am adus în casă prietenele, dar un zâmbet superb îi apăru pe faţă când le văzu strânse în uşa dormitorului.

— Sunt doar prietenele tale ya-ya, iubito, spuse Chuck tărăgănat şi apoi intrară în încăpere şi se îmbrăţişară toate.

Le-am lăsat singure câteva minute, dar mai apoi m-am gândit că deja încălcasem destule reguli şi era vremea să le scot din casă.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, Anne, spuse Kathleen la uşă şi mă strânse în braţe cu putere. Ţi-am mulţumit? Ei bine, mulţumesc foarte mult. Îţi rămân datoare.

Trecurăm pe lângă doamna Walsh care ne aruncă o *privire.*

Le-am condus pe Sara, pe Francesca şi pe Chuck înapoi pe scările din spate spre cămară şi, pe drum, le-am tras puţin de limbă.

— De ce nu aveţi voie în casă voi trei? le-am întrebat.

— Părinţii ei sunt nişte ticăloşi incredibil de rigizi, rosti Francesca. Sunt groaznici. Carolyn o tratează pe Kathy de parcă ar fi una dintre păpuşile de porţelan din sufrageria lor rece şi fără viaţă.

— Cameră de zi, o corectă Chuck. Cameră de zi, nu sufragerie.

— Şi? am întrebat eu.

— Noi, ăă, noi am ajutat-o pe Kathy cu tentativa ei de avort. Noi am găsit clinica. Noi am aranjat totul.

— Dar s-a dus acolo singură. De ce aţi lăsat-o să meargă singură?

Chuck se înfurie. Ochii ei erau ca nişte mărgeluşe negre.

— Ne-a spus că programarea era pentru ziua *următoare.* Normal că ne-am fi dus cu ea! Ce crezi?

Când am ajuns lângă cămară, m-am oprit din mers şi le-am privit. Îmi dădeam seama că se simţeau în largul lor în prezenţa mea – cel puţin până la un anumit punct.

— Deci cine *eşti* tu? întrebă Sara.

Am ezitat şi apoi am spus:

— Sunt o persoană care încearcă să înţeleagă ceva din toată povestea asta!

— Da, atunci bine ai venit în club. Asta depăşeşte orice

logică. *Nu se poate* să se întâmple aşa ceva, spuse Sara. *Ergo,* nu se întâmplă.

Am încuviinţat din cap.

— Deci nu credeţi că Kathleen e virgină?

Tăcură toate şi apoi începură să şuşotească între ele.

— Păi, de fapt, credem. Kathleen nu minte niciodată. Niciodată, niciodată. Are o chestie, „un cod de onoare" al ei. Fără minciuni.

— Dar despre bărbatul misterios din toată povestea asta ştiţi ceva? am întrebat. Ştiţi cine este? Aveam răsuflarea întretăiată, abia mai puteam respira.

Francesca nu se putu abţine:

— Îl cheamă Jaime Jordan al Treilea şi nu este n.t. Asta înseamnă nenorocitul de tată, apropo. Deşi el *zice* că e. E un cretin şi, fără îndoială, nu este el tatăl noului Iisus.

Toate trei fură de acord.

Aşadar *acum* aveam un nume: Jaime Jordan III.

27

Fetele fuseseră în casă – *acele fete vulgare, stricate, hidoase! Toate hulitoare!* Menajera, doamna Walsh, crezu că o aude pe Kathleen vorbind cu voce tare în camera ei, imediat după ce plecară ele. Cui îi vorbea? se întrebă ea.

Curioasă, aruncă pânza albă curată pe patul din camera de oaspeţi. Apoi se strecură în holul slab luminat şi se îndreptă în vârful picioarelor spre camera fetei. Ciuli urechile pe sub părul ei alb.

Ida Walsh nu înţelegea exact ce spunea, dar cu siguranţă se auzea ca şi cum Kathleen ar fi vorbit cu cineva. Dar cu cine? Nu mai văzuse pe nimeni urcând treptele după ce plecaseră hulitoarele.

Îşi spunea ea rugăciunile înainte de întâlnirea importantă cu cei de la ştiri? Bineînţeles, normal că era îngrozită. Chiar dacă aştepta un copil, Kathleen era ea însăşi un copil.

Ida Walsh făcu cu atenţie un pas mai aproape de camera fetei. Puse mâna pe clanţa uşii şi, pe cât de silenţios putu, femeia de şaizeci de ani se strecură în încăpere.

— Sfântă Inimă a lui Iisus! rosti ea pe nerăsuflate. Îşi duse grabnic mâinile la gură. Nu-şi putea crede ochilor sau urechilor.

În secunda următoare, menajera căzu pe spate. Mâna ei dreaptă bâjbâia pe piept, căutând zadarnic crucifixul care-i atârna mereu de lanţul din jurul gâtului.

Dispăruse! Crucifixul nu mai era acolo! Cum putea să dispară?

Dintr-odată, îi pieri vederea! Orbi pe loc!

Nu mai putu auzi! Niciun sunet! Asurzise!

Deschise gura şi urlă fără să poată scoate un cuvânt. *Nici să vorbească nu mai putea!* În tăcerea deplină, crezu că asurzise şi amorţise de tot sau chiar murise. Se prăbuşi pe podeaua acoperită de covor, gemând şi strângând din ochi.

Apoi, printr-o teribilă străfulgerare a conştienţei, *îşi dădu seama.* Singură îşi făcuse asta. Era asemenea soţiei lui Lot, care a privit înapoi spre Sodoma şi a fost transformată într-o statuie de sare.

Îl sfidase pe DUMNEZEU!

Cu o clipă înainte să amuţească, o văzuse pe Kathleen Beavier vorbind cu cineva. Vorbind cu voce tare. Gesticulând cu

înflăcărare. Iar apoi... Kathleen rostise cele mai infame blesteme.

Auzise un al doilea glas – şi era foarte grav –, glasul unui bărbat. Glasul nu contenea s-o numească pe Kathleen târfă! Târfa Satanei! Şi nu avea decât să recunoască. Să mărturisească tuturor la conferinţa de presă.

Însă nu era nimeni altcineva în dormitorul fetei! Nimeni pe care Ida Walsh să-l poată vedea!

Şi în oglinda tinerei fete... menajera era sigură că zărise limbi de foc galben-roşii, unduindu-se, ridicându-se. Văzuse terifiantele flăcări ale Iadului.

— Maica Domnului, salvează-mă, şopti ea, prăbuşindu-se în convulsii pe podea, asemenea unui alienat mintal.

Tocmai văzuse Iadul cu propriii ochi şi credea din tot sufletul că-l auzise pe Satana însuşi vorbind cu Kathleen.

28

O pâclă întunecoasă, umedă şi petice de ceaţă se lăsară deasupra Colibei Soarelui. Kathleen era condusă pe lungul şir de trepte de lemn al verandei din spate. Deasupra, cerul era cenuşiu, străfulgerat de săgeţi purpurii, lungi. Era o privelişte grandioasă. Jos, felinarele de la ferestrele camerei de zi puteau fi văzute strălucind cald, într-o lumină galbenă, aşa cum foarte plăcut arată luminile caselor în nopţile de toamnă târzie şi de iarnă.

Întrucât sesizasem clar cum e vremea, mi-a fugit gândul la ciudatele şi înspăimântătoarele evenimente din întreaga lume: epidemii, izbucniri de ciumă letală, foamete. Totul era extrem de înfricoşător şi nu mă puteam opri să nu caut o legătură între ele şi fecioara însărcinată. Apocalipsa? Nu puteam accepta aşa ceva. Şi totuşi, nu-mi puteam scoate din minte imaginile haosului şi ale răului.

Am văzut-o pe Kathleen acoperindu-şi ochii atunci când sute de aparate de fotografiat luminară pajiştea întunecată. Era o ocazie incredibilă pentru fotografiat!

Familia şi prietenii ei formară în juru-i un semicerc protector strâns şi ea se apropie de şirul impresionant de microfoane care fuseseră fixate pe o masă folosită de obicei la petreceri, lungă de 6 metri.

De partea cealaltă a mesei se găseau 100 de reporteri sau chiar mai mulţi, dintre care unii îmi erau cunoscuţi, iar în spatele lor se afla o orbitoare galerie de lumini. Camerele video se holbau cu ochii lor roşii insolenţi, iar pe autodubele parcate de-a lungul drumului am văzut montate chiar discuri de transmisie prin satelit.

Şase elicoptere ale canalelor de ştiri bâzâiau zgomotos deasupra. Mă îngrijora posibilitatea prăbuşirii unui elicopter.

Reporterii şi cameramanii se înghesuiau, se îmbrânceau pentru poziţii cât mai bune.

Şi, în cele din *urmă,* chiar în faţă, era Justin. Era aici deoarece cardinalul avea planuri mari cu el. Din ce alt motiv? De ce acum? De ce fusesem eu şi el aduşi din nou împreună? Nu mă puteam opri să cred că trebuia să fie un motiv anume. Voiam ca totul să fie clar, răspicat şi logic – dar va fi oare aşa?

Kathleen privi spre scena ireală, zgomotoasă, şi tremură. M-

a mişcat.

Din ce în ce mai multe camere o fotografiau şi-i apăreau cu obrăznicie în faţa ochilor. Clipea repede şi lacrimile îi inundară ochii.

Începu să-şi apuce şi să-şi strângă inconştient tunica, singurul lucru în care mai încăpea în această perioadă. Ştiam ce gândea, fiindcă îmi spusese.

Ce credeau aceşti oameni importanţi despre ea? Proşti nu erau şi, în plus, erau plătiţi să fie sceptici. Credeau reporterii că ea era o mincinoasă netrebnică? Un monstru? Ce ar fi putut spune ca să-i facă să o creadă?

Înalt şi impozant în alesele sale veşminte clericale de culoare roşie, cardinalul John Rooney apăru într-un final în faţa microfoanelor.

Conferinţa de presă începuse. Lumea trebuia să audă *ceva.*

29

Vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici într-un timp atât de scurt, spuse cardinalul pe un ton dintre cele mai plăcute. Zâmbi călduros spre mulţimea nerăbdătoare, mişcătoare, părând că priveşte în ochi pe fiecare dintre cei prezenţi.

Nu avea să dea niciunuia de bănuit despre îngrijorarea şi temerile sale şi, mai ales, despre legătura pe care o făcea el între evenimentele apocaliptice care izbucniseră în întreaga lume în ultimele câteva săptămâni.

— Binevoiţi să luaţi parte, în tăcere, la o rugăciune interioară, scurtă?

Îşi împreună mâinile şi plecă uşor capul. Mulţi, chiar şi aceia care nu fuseseră niciodată într-o biserică catolică, îşi plecară capetele.

După acel moment de tăcere, arhiepiscopul declară deschisă conferinţa de presă pentru întrebări generale.

Începu o femeie atrăgătoare îmbrăcată într-un pardesiu cafeniu.

— Terry Mayer, *Chicago Sun-Times.* Eu şi mulţi dintre cunoscuţii mei avem impresia că Biserica trece printr-o perioadă extrem de dificilă. Reportera avea un accent plăcut din Vestul Mijlociu. Am auzit zvonuri despre posibilitatea unei schisme între conservatori şi liberali. Există vreo legătură între aceste probleme politice şi ceea ce se întâmplă astăzi?

Cardinalul Rooney începuse deja să-şi mişte capul, în semn de dezaprobare, înainte ca Terry Mayer să termine întrebarea.

— Nu doresc să par apologetic, dar nu este cazul să ne facem asemenea griji atunci când între liderii Bisericii există neînţelegeri. Biserica *este* umană. Acesta este punctul ei slab. Dar, în acelaşi timp, este forţa *şi* frumuseţea ei. Cât despre organizarea Bisericii şi Kathleen Beavier, nu există absolut nicio legătură. Naşterea acestui copil nu are nimic de-a face cu aşa ceva.

Vocea gravă a cardinalului plană deasupra mulţimii. Era deopotrivă serios şi înţelept şi cu siguranţă părea că este deschis şi sincer.

Mai răspunse la câteva întrebări până când îl recunoscu într-un final pe reporterul ziarului newyorkez *Daily News.*

— Les Porter, New York, *Daily News.* Părinte Rooney, ar

putea Kathleen Beavier să ne spună punctul ei de vedere în legătură cu toate acestea? Se formulează o serie de ipoteze în această perioadă. Vrem să auzim ce are Kathleen de spus.

Cardinalul dădu din cap gânditor şi apoi îi făcu semn fetei să vină în faţă.

— Da, Kathleen vă va vorbi. Vrea să fie auzită.

30

Kathleen avu senzaţia că rămăsese fără glas, că ea însăşi era amuţită şi ireală. Timp de câteva secunde, în timp ce privea speriată spre reporteri, mintea îi deveni un vid total.

Apoi, îşi văzu cele trei prietene, Sara, Francesca, Chuck – ceea ce îmbunătăţi situaţia, sau dimpotrivă. Nu era foarte sigură. În nicio privinţă.

— Nu m-am adresat niciodată unui grup atât de mare şi impunător ca acesta, reuşi ea să spună într-un târziu. Glasul ei tuna de-a lungul pajiştii, surprinzând-o cu puterea lui.

Se întoarse spre Anne, care îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul ca s-o încurajeze.

— Aşadar, continuă Kathleen, nu mă pricep foarte bine la aşa ceva. Să fiu sinceră, am exersat puţin în casă de curând, şi am fost groaznică.

Kathleen zâmbi pe seama disconfortului ei evident. Deocamdată, reporterii păreau captivaţi de simplitatea şi onestitatea ei.

— Primăvara trecută, continuă ea, am descoperit că sunt însărcinată deşi eram – sunt – încă virgină. Bineînţeles, am fost înspăimântată şi derutată, dar am reuşit să-mi fac curajul necesar de a le spune părinţilor mei. Ei m-au dus la medicul familiei noastre, care a spus că, fără îndoială, sunt atât însărcinată, cât şi virgină. Au urmat teste făcute de medici din Boston, apoi de la Universitatea Harvard. Şi o mulţime de întrebări suspicioase adresate de tot felul de preoţi, până când, într-un final, s-a implicat şi Roma. Săptămâna trecută, a venit aici un alt medic de la New York. Încă o dată, a verificat dacă sunt intactă. E tot ce am de spus. Este tot ce s-a întâmplat, deocamdată. Acum sunt însărcinată în opt luni. Sunt sănătoasă. Copilul este foarte sănătos. Îl văd o dată pe lună la sonograf.

Vocea unui reporter se ridică peste mulţime.

— Domnişoară Beavier, tocmai aţi declarat: „E tot ce am de spus”. Nu vreau să vă jignesc, dar de ce am accepta acest lucru? Mulţi dintre noi sunt de părere că se pot spune mult mai multe.

Kathleen ezită. Îi *venea* să-i spună totul.

Şi apoi auzi Vocea: *Da. Fă-o! Spune-le totul! Spune-le!*

— Ei bine, în ianuarie mi s-a întâmplat ceva, şopti Kathleen. Respiraţia îi era acum un huruit amplificat de echipamentul de

sunet.

— Vrei să ne spui despre ce este vorba, Kathleen?

Spune-le adevărul despre copilul tău de doi bani! Da, da, da, fă-o acum!

— Îmi pare rău! Kathleen dădu din cap şi părul său blond satinat străluci în atmosfera sumbră. Sunt câteva lucruri despre care nu vă pot spune nimic acum. Îmi pare rău! Deocamdată, va trebui să acceptaţi anumite lucruri din *credinţă.*

Brusc, Kathleen se sufocă pe măsură ce fotografiile se înmulţeau. Îi era frig şi teamă şi se simţea atât de singură în faţa tuturor acelor microfoane! Nu voia să plângă, dar nu le putea spune adevărul. Nu era în stare să o facă.

— Vă rog să mă credeţi că îmi pare rău, se aplecă ea, repetând încă o dată.

Exact în acel moment, Kathleen păru să-şi îndrepte atenţia în altă parte.

Ceva se petrecea lângă un grup de pini întunecaţi care stăteau drepţi, ca nişte uriaşe santinele, în spatele masei de reporteri.

Inima fetei începu să bată repede. Copilul se mişcă înăuntrul ei – violent. O toropeală fierbinte puse stăpânire pe ea şi i se făcu frică.

Auzi din nou Vocea: *Spune-le! Spune-le adevărul, târfă! Spune-le al cui este copilul!*

Kathleen dădu din cap şi apoi îşi ridică glasul deasupra mulţimii, deasupra *celeilalte* voci.

— Ea e aici. E aici acum!

Reporterii priviră înapoi spre locul arătat de fată.

— Doamna Noastră a venit.

Blânzii ochi albaştri ai fetei se îndreptară într-acolo. Privirea-i deveni calmă, împăcată. Faţa îi strălucea.

Toate camerele se întoarseră s-o filmeze de aproape pe tânăra care le vorbea. Cu toţii doreau să prindă inocenţa şi extazul care i se citeau pe chip.

— Nu o vedeţi? le şopti Kathleen. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Începu să tremure violent. Părea că e pe punctul de a leşina. Nu o vedeţi? O, te rog, Doamne, de ce eu? De ce doar eu? Ea este aici acum şi niciunul dintre voi nu o poate vedea. E aici, vă asigur. O, Doamne, este atât de frumoasă! Chiar nu o vede nimeni?

31

Oamenii au avut întotdeauna nevoie să creadă în ceva, dar acum mai mult ca niciodată. Voiau să aibă credinţă, dar poate că uitaseră cum să o obţină. În acea noapte am stat în camera de lucru a casei Beavier cu Justin, cardinalul Rooney, domnul şi doamna Beavier şi Kathleen. Am urmărit ştirea relatată la posturile TV din întreaga lume.

A fost cea mai incredibilă experienţă. Îmi tot aminteam mai vechea emisiune TV *Eşti acolo?* şi mă gândeam, *Da, sunt.*

O psalmodiere răsunătoare şi tunătoare părea să se răspândească spontan pe întreg globul: *Un miracol... Un miracol!*

Un italian în vârstă de optzeci de ani dansa învârtindu-şi soţia în magnifica, extrem de cunoscuta piaţă Sf. Petru din Roma. În braţele lui, femeia întinerise. Un fotograf local prinse pe film dansul magic al cuplului.

Clopote de aur cu un diametru de 183 cm începură să bată deasupra pieţei pavate a bazilicii maiestuoase. Dangătul clopotelor transmitea un nou şi special înţeles pentru cei peste 10 000 de credincioşi adunaţi sub umbra întinsă răspândită de cea mai mare biserică din lume.

În Germania, un lung şir de oameni ieşea încet din cea mai renumită catedrală din Berlin, Kaiser-Wilhelm-Gedachtniskirche. Şirul se întindea mult pe strălucitoarea stradă Kurfurstendamn.

La catedrala Sf. Patrick din New York, cardinalul John O'Connor celebra o neaşteptată liturghie la ora nouă. Aproape 6000 de newyorkezi se înghesuiră în catedrala gotică. Cardinal O'Connor ştia că trebuia transmis un mesaj sobru, prudent.

Enoriaşii însă nu păreau că-şi doreau să-l audă.

În Dublin şi Cork, steaguri cu însemnele papale în alb şi galben fluturau la poşta principală de pe strada O'Connell, pe toate acoperişurile barurilor şi restaurantelor, pe portalul faimoasei Gresham House.

La catedrala Notre-Dame de Paris, uriaşul clopot pe 13 tonuri din turnul de sud trimise mai departe mesajul divin pe malul stâng, spre La Sorbonne, Marche aux Fleurs şi Les Halles. Sub marile turnuri din Place du Paris, oamenii de pază, îndrăgostiţii, comedianţii şi aşa-numiţii „les clochards" se opriră

chiar pentru un moment solemn. Mulţimea se rugă pentru tânăra fată din America. Iar francezii erau în mod special mândri de ea, deoarece Kathleen avea sânge franţuzesc în vine.

La miezul nopţii, dintr-un mic horn aflat deasupra palatului papal de lângă capelă, se ridică fumul alb. Minunate lovituri de tun ceremoniale explodară deasupra extraordinarei pieţe eliptice a lui Bernini, în faţa catedralei Sf. Petru din Roma. *Avem un Papă,* strigau oamenii în extaz.

Sus de tot, la una dintre ferestrele Palatului Apostolic cu domuri aurite, apăru în cele din urmă o siluetă micuţă într-o sutană albă de mătase şi un acoperământ pe cap. Sfântul Părinte, noul Papă, Benedict al XVI-lea, îşi desfăcu braţele spre oameni.

Mulţimea salută figura papală îndepărtată. *Papa, Papa,* strigau ei în cor. *Vorbeşte-ne despre fecioară.*

32

Maam Cross, Irlanda

În acea seară, în jurul cinei, două maici ale şcolii şi preotul parohiei veniră la casa în care locuia Colleen. Fata văzu vechiul Volkswagen al preotului înaintând pe câmp şi fugi să se ascundă într-un pod.

Într-unul din unghere se aflau un vraf de haine vechi care miroseau a mucegai, cearşafuri de pat şi o pătură zdrenţuită. Era întuneric, în ciuda becului aprins.

Colleen se ascunse sub haine în aşa fel încât să fie complet acoperită.

Nu putea vedea nimic, simţea doar mirosul de naftalină de la granulele pe care le împrăştiase mama ei cu ceva timp în urmă. Dar Colleen auzea totul.

Acum se aflau în casă, jos. Vorbiră între ei şi apoi o strigară.

— Colleen, Colleen, sunt eu, sora Katherine!

— Şi părintele Flannery. Eşti aici, Colleen? Urcară în dormitorul fetei, împreună cu mama ei. Femeia nu avea să-i ajute să o găsească, chiar dacă ar fi fost în stare. Rar mai vorbea pe înţelesul cuiva. Nici nu-şi mai amintea mare lucru. În această perioadă, fata era practic singură în casă – cu excepţia copilului, bineînţeles.

Îşi cuprinse cu grijă burta cu ambele mâini.

— Bună, puiul meu drag. Nu-ţi fie teamă! Nimeni nu te va răni, puiule. Nimeni nu ne va deranja. Suntem doar noi doi, puiul meu drag. Suntem doar noi, dar vom fi bine. Vei vedea, puiul meu scump. Suntem doar noi doi.

33

Irlanda

În aceeaşi seară, părintele Nicholas Rosetti luă un avion care se îndrepta spre aeroportul Shannon. Ştia unde trebuia să meargă acum. Trebuia să vadă *cea de-a doua* fată. Erau două fecioare. Una în Irlanda. Una în America.

Era mulţumit că, datorită faptului că fata trăia într-un orăşel atât de îndepărtat şi de mic, vestea nu se răspândise încă. Îşi dorise acelaşi lucru şi în privinţa fetei din America, dar acolo vestea se răspândise cu repeziciunea focului. Rosetti nu înţelegea de ce. Ce însemna? Ce-i spunea lui? Ce spunea asta despre cele două fete?

Încercă să se relaxeze, sperând că Vocea diabolică nu va reveni.

Umplu câteva pagini cu notiţe despre Colleen. Încercă apoi să adoarmă, dar nu reuşi. În jurul lui, alţi pasageri dormeau liniştiţi şi nu se putu abţine să nu-i invidieze.

Sprijinit pe spătarul aplecat, Nicholas Rosetti reciti comentariile scrise. Devenea obsedat, nu? Dintr-odată, micul avion începu să se zdruncine. Îşi aminti de atacul din Roma. *Ce se mai întâmpla acum? Pentru numele lui Dumnezeu, ce urma acum?*

Rosetti privi în jurul său. Toată lumea se trezise brusc. Pasagerii erau înspăimântaţi.

Şi apoi motorul avionului Beech 1900 păru să explodeze. Era ca şi cum în capul său ar fi explodat o mică bombă.

Pentru o clipă crezu că avionul s-a ciocnit de un altul. Instinctiv, îşi acoperi capul cu mâinile. Bărbatul de lângă el se agăţă de braţul lui.

— Ne prăbuşim! Vom muri! striga el.

Ţipetele care veneau din cabină erau manifestarea evidentă a fricii. Timpul deveni elastic. Avionul se prăbuşea în gol, cu smucituri cumplite.

Nu se poate. E prea mult, nu se poate. Nu se poate, avionul nu se prăbuşeşte.

Dar avionul se prăbuşea! Cobora în spirală, formând un cerc amplu spre dreapta, ceea ce însemna că pilotul nu putea să vadă încotro se îndrepta avionul. Umezeala bătea în hublou asemenea

unor dâre de gaz. Un văl de nori îi acoperi.

Ţipetele dinăuntru deveniră din ce în ce mai puternice.

„ŢINEŢI-VĂ BINE, ŢINEŢI-VĂ BINE”, se auzi vocea căpitanului.

Rosetti se aplecă şi se prinse de glezne, strângând cât putu de tare. Se ruga cu patos. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti...* Prin faţa ochilor îi trecură chipul mamei, al tatălui, al surorii şi al fratelui mai mare. Apoi văzu chipul fecioarei Colleen, izbitor, înspăimântător de real, ca şi cum ar fi fost chiar acolo.

Aşteptă să audă Vocea înfricoşătoare, dar nu auzi nimic.

Micul aparat de zbor coborî, lăsându-se într-o parte, şi apoi se prăbuşi printre copaci, cu botul înainte.

Se auzi metalul strivindu-se. O altă explozie asurzitoare. Cavitatea toracică i se zdrobi de genunchi în timp ce nava se rotea, se spulbera, împrăştiindu-se în bucăţi pe pământ.

Apoi fiecare particulă sonoră – umană şi mecanică deopotrivă – încetă. Pur şi simplu *încetă.*

Deschise ochii în haosul întunecat din interiorul avionului.

Pe neaşteptate, deasupra capului său ţâşniră flăcări care se întinseră cu o repeziciune uluitoare.

Voi muri prin foc. Toţi oamenii aceştia vor muri. Oare sunt în Iad?

Respirând greoi, îşi desfăcu centura de siguranţă cu degetele ude, tremurând. Şi se izbi de tavan!

Dezorientat, Nicholas Rosetti îşi luă avânt şi se rostogoli. Descoperi că picioarele îl ascultă şi-şi croi drum printre bagaje căzute şi obiecte ude, moi, îndreptându-se instinctiv spre deschizătura care fusese odată ieşirea de urgenţă.

În spatele avionului, lumina se răspândea peste strălucitorul verde-smarald al lanului de porumb. De unde venea lumina?

Aşa ceva nu se putea întâmpla. Dar se întâmplase. Oamenii erau împrăştiaţi peste tot, fără suflare.

Ezită şi apoi privi înapoi la flăcări. Căldura devenea din ce în ce mai puternică, chinuitoare.

— Este cineva în viaţă? strigă el în direcţia flăcărilor.

Când văzu că nu se aude decât şuieratul plasticului care se topea, sări prin flăcările mişcătoare pe pământul stabil. Nu avea de ales. Alergă pe picioarele-i slăbite spre mijlocul câmpului. Aşteptă o altă explozie, cu respiraţia întretăiată, simţind că senzaţia de arsură îi sfâşie plămânii.

Întorcându-se, văzu cea mai mare parte a cabinei răsturnată, distrusă de un imens cerc de foc.

Este Iadul, nu? O poartă direct spre Iad.

Aerul înconjurător mirosea a policarbon şi a carne arsă. Nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva.

Singura mişcare din interiorul avionului era cea a moleculelor fierbinţi ale aerului.

Rosetti îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi privi focul de la o depărtare de aproximativ 50 m. Fusese singurul care scăpase din dezastru. De ce el?

Deodată, avu o scurtă, ruşinoasă izbucnire de bucurie – supravieţuise!

Însă sentimentul acesta fu curând înlocuit de o durere copleşitoare.

Căzu în genunchi şi se rugă pentru sufletele celor morţi, îşi aminti cuvintele pontifului adresate lui cu puţin timp în urmă la Roma. *Vei fi singur.* Vocea îl inundă, liniştindu-l ca o binecuvântare.

Sări în picioare şi-şi văzu rucsacul negru. Cum a ajuns acolo? îşi spuse că trebuie să gândească, să întocmească un plan. Gândeşte! Gândeşte! Dacă se afla într-un lan de porumb, înseamnă că undeva trebuia să fie o fermă. Şi un oraş.

Cămaşa şi pantalonii erau pătate, dar întregi. Nu-şi pierduse nici încălţămintea. Arăta de parcă nu ar fi dormit bine, dar altfel nu avea nicio zgârietură.

Vei fi singur.

Nicholas Rosetti îşi îndreptă jacheta şi porni spre un şir de tufişuri care marca marginea unui drum. Următoarele gânduri îi veniră în minte cât se poate de clar.

Ceva sau cineva încearcă să mă ucidă.

Iar ceva sau cineva mă vrea în viaţă.

34

Newport, Rhode Island

Fata auzi în apropierea ei o *bufnitură* în întuneric şi deschise larg ochii. Inima îi săltă în piept. Un bărbat se afla în dormitorul ei! Îi vedea întreaga siluetă din profil.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă el râzând. Vocea îi era joasă şi puternică. Se aplecă deasupra ei, trimiţând umbre peste pat.

— Nici măcar o clipă, răspunse ea, pe acelaşi ton obraznic. Simţea cum pulsul o luase razna. Îl voia adânc înăuntrul ei.

Pantalonii din postav aspru căzură la picioarele bărbatului şi din ei se împrăştiară pe jos câteva monede. Erecţia lui, tare şi insinuantă, lucea în palida lumină a lunii.

Fata întinse o mână şi-l atinse. El i-o duse la gură şi fata îl primi înăuntrul ei.

— Oh, Doamneeee, gemu el şi apoi râse iar.

Ieşi din ea şi dintr-o mişcare rapidă aruncă lenjeria de pat şi-şi întinse trupul vânjos alături de al ei, cald şi lăptos. Îşi trecu mâna aspră peste burta ei umflată cu o mişcare înceată, tot mai amplă.

— Eşti un drăcuşor, spuse ea, şi te vreau din nou. Nu mă satur de tine!

Un alt bărbat care stătea lângă pat îi luă locul primului.

Scotoci nervos în sacul lui de piele. Avea un cadou pentru ea, un inel de aur, cu o piatră stacojie strălucitoare în centru.

— Nu trebuia. *Tu eşti* cadoul meu, darul meu, spuse ea. Atinge-mă, spuse ea. Te rog! Eşti un îngeraş.

Atingerea lui era ca mătasea. Experimentat, mângâie ridicăturile umede ale sexului ei până ce îl imploră să termine în ea...

Un al treilea bărbat îl împinse deoparte pe al doilea. Salteaua se lăsă sub greutatea lui.

— Ai cea mai fină piele, ştii? spuse el. Eşti o minune!

— Ştiu. Ăsta e adevărul.

O pătrunse în divinul, umedul loc pe care i-l arătă ea, cuprinzându-i sânii, ţipându-i în păr de extaz.

După ce termină cu ea, veni un al patrulea. Mirosea a apă de mare, lână nespălată şi ace de pin. Avea doar paisprezece ani şi o iubea şi el. Ejaculă pe coapsa ei şi apoi încă o dată după ce o

pătrunse iarăşi.

Urmă un bărbat imens care îl trase cu violenţă pe băiat din îmbrăţişările ei. Apoi îşi întinse lângă ea membrele dureroase.

— Încălzeşte-mă, iubirea mea, spuse el. E foarte frig în noaptea asta.

Era Şeful, cel mai experimentat, de departe cel mai bun amant. Îmbrăcat în piele de oaie şi tweed, mirosea a mosc, mirodenii şi tutun, aromă pe care fata o găsea absolut irezistibilă. Vocea lui era joasă şi plăcută şi suna ca un violoncel, iar atunci când îi rosti numele, fetei îi dădură lacrimile.

Se lăsă în genunchi lângă el, îi atinse buzele cu sânii şi el îi prinse în gură, sugându-i pe rând. Apoi fata se urcă pe el şi îl călări până când ţipetele îi ieşiră din gâtlej în aerul rece al nopţii într-un delicios, întretăiat şuvoi.

— De ce nu mi te supui? urlă el deodată.

Kathleen Beavier se trezi brusc. Era transpirată şi gâfâia de parcă ar fi alergat să-şi salveze viaţa. Şi plângea!

Încă putea să audă Vocea – chinuitoare, ironică.

Era udă toată. Cearşafurile erau mototolite şi transpirate, de parcă nu le-ar fi schimbat de săptămâni întregi. Aproape că mai auzea ultimele cuvinte ale Vocii. Cearşafurile erau îmbibate cu un miros ciudat.

Dar era singură. Exact aşa cum fusese în fiecare noapte, de luni de zile.

În exact acelaşi moment în care se trezi Kathleen Beavier, Colleen Galaher se ridică şi ea brusc în pat şi ţipă. Imaginile apăreau şi pâlpâiau în faţa ochilor ei ca nişte baloane de săpun imense. Cearşafurile de flanel erau strânse în jurul picioarelor ei goale. Cum de se întâmplase acest lucru?

Începu să plângă isteric.

35

Maam Cross, Irlanda

Bineînţeles, erau câţiva oameni care ştiau de Colleen. Localnicii ştiau, dar păstrau secretul pentru ei. Era problema lor, treaba lor şi a nimănui altcuiva.

Fetele şi băieţii din Maam Cross erau cruzi, nu aveau pic de milă sau remuşcări, iar minte nici atât. Fetei îi spuneau „târfuliţa din Liffey Glade”. În plus, îşi exprimară părerea în privinţa ei cu vorbe răutăcioase aşternute cu roşu pe pereţii proaspăt vopsiţi în alb ai Mcdonald’s-ului din oraş: COLLEEN SUGE ŞTREMELEAGURI FERMECATE!

Când veni în oraş, fata fu nevoită să treacă pe lângă semnul acela obscen, oribil. I se făcu rău.

Astăzi, mergea la cumpărături. Tatăl ei murise de cancer. Mama ei era infirmă de mulţi ani. Trăiau amândouă din alocaţia primită de la stat şi din ce le mai dădea biserica.

DONALD MacCORMACK, BĂCANUL FAMILIEI, era al treilea dintr-un şir de magazine cu un etaj, proaspăt vopsite, aflat la intersecţie. De când cu miliardele de lire aduse pentru refacerea Irlandei, vopseaua proaspătă putea fi văzută pretutindeni. Culorile clădirilor erau vii, contrastante: cea a gălbenelelor, a curmalului japonez, a violetelor, a lacurilor. Firmele erau poleite pentru a atrage turiştii.

Colleen credea că acum, în Irlanda, viaţa era mai bună ca înainte, dar îngustimea minţii şi valorile învechite se ţineau de oameni ca scaiul de oaie.

Înfăşură mai bine în jurul burţii ei umflate haina subţire de postav pe care o cumpărase cu trei ani în urmă de la magazinul Dunnes din Galway. Privi în sus spre exteriorul de culoarea mandarinei al băcăniei. Pe lângă dispozitivul de transmisie TV prin satelit, un coş arunca fum în înaltul rece şi umed.

Îşi coborî din nou privirea, de data aceasta peste jumătatea de tors a unui viţel, care atârna în vitrina magazinului. *Dezgustător! Scârbos!*

Apoi oftă şi intră pentru cumpărături. Bucurându-se de luxul deloc familiar al magazinului cu încălzire electrică, Colleen îngrămădi în coş o jumătate de duzină de ouă, făină, hering sărat, cartofi, lapte, miere şi o bucată mare de brânză.

În timp ce puse pe tejghea cecul de la bancă, îşi dădu seama că femeia din spatele casei de marcat o scruta din priviri.

Răvăşită, Colleen părăsi magazinul şi se trezi direct în faţa lui Michael Colom Sheedy.

— O, fir-ar, scuzaţi-mă, domniţă! Michael simula un zâmbet politicos şi-şi luă de pe cap basca de tweed. Capul lui ras străluci.

Piatra neagră a unui cercel îi marca lobul urechii. Purta un hanorac cu glugă şi nişte pantaloni largi şi lungi, dar nu fiindcă ar fi luat echipamentul tatălui său. Îmbrăcămintea de tip gangster era foarte agreată de aceşti băieţi, care copiau comportamentul bandelor de oraş.

— Măi, să vezi! Băiatul de şaisprezece ani îşi plesni şoldurile cu ambele mâini. E chiar micuţa Colleen Galaher cu burta ei îngrozitor de mare şi ruşinoasă ieşită chiar din *Dosarele X.* Încă mai eşti însărcinată cu Fiul Domnului? Cel de-acolo de jos este el în persoană?

Privirea fetei trecu repede de la Michael la ceilalţi din grup, care se schimbaseră cu toţii de uniformele de şcoală: pantaloni gri şi tricouri albastre. John O'Sullivan, Finton Cleary, Liam Meinnie şi prietena lui Michael, Ginny Anne Drury.

Îşi pierdeau vremea în faţa magazinului cu dulciuri. În fundal se auzea piesa de succes a lui Billie „Fiindcă vrem". *O aşteptau.*

Colleen se sperie, făcu un pas înapoi, şi mai că scăpă din mână alimentele.

— Te rog, Michael, mama este foarte bolnavă. Trebuie să plec acum.

— Îhî, Colleen. Nu durează decât o secundă, drăguţo. Noi vrem doar să avem o mică discuţie în grup. Ce vrem noi să ştim e dacă Dumnezeu te-a dus mai întâi la film sau ţi-a tras-o pur şi simplu pe bancheta din spatele maşinii lui.

Fetei i se tăie respiraţia.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa urât, Michael.

Brusc, Michael Sheedy o ridică de pe trotuar pe micuţa Colleen împreună cu grămada ei de cumpărături – direct în soarele roşu care tocmai apunea pe după acoperişurile oraşului.

Fata păli. Din ochii ei de un verde strălucitor începură să cadă lacrimi.

— O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy!

— *O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy!* o maimuţări băiatul pe un ton batjocoritor, strident.

Tovarăşii lui începură să râdă şi liderul golanilor o pasă pe Colleen următorului din rând.

— Vezi ce faci, Johno. Nu scăpa mingea acum, *pe Dumnezeu în plinătatea lui.*

Johno O'Sullivan, cu o greutate de aproape 159 de kilograme la numai şaisprezece ani, chiar fu cât pe ce să scape fata. Se pricepea la fotbal, dar nu se descurca prea bine cu mâinile.

În ultimul moment, reuşi s-o împingă spre Liam Meinnie, mâna dreaptă a lui Michael, linguşitor şi imitându-l în întregime. Pe braţul drept, Liam avea tatuată o zvastică.

— Te rog, Liam, strigă Colleen. Ginny Anne, te rog! Fă-i să înceteze! N-am făcut rău nimănui! Sunt însărcinată!

Pistruiatul băiat irlandez o ţinu pe fată sus deasupra capului. Începu să scandeze ca la un meci de fotbal. Ceilalţi îl acompaniară cu râsete.

— Vrei să spui gravidă cu un mic bastard. Aşa, târfuliţă Colleen! Cu mine n-ai vrut să ieşi! Dar uite, de fapt, tu ţi-o trăgeai cu Cel de Sus.

În acel moment, pe strada pustie din Maam Cross se petrecu cel mai neobişnuit lucru, cel mai ciudat întâmplat vreodată în anticul oraş druid.

Din senin, cu viteza unui glonţ, apăru un sturz galben-maroniu. Micuţa pasăre ţipă o dată şi apoi ţâşni direct spre capul lui Liam Meinnie.

Instinctiv, băiatul o puse jos pe Colleen. Îşi duse repede mâinile la faţă ca să-şi acopere ochii loviţi.

— Al dracului nenorocit! ţipă Liam Melnnie de durere, după ce pasărea se repezi iar asupra lui. Oh, al dracului nenorocit! Ochii mei! O, Iisuse! Ochii mei!

În timp ce se îndepărta de terifianta scenă, Colleen se uită înapoi. Liam strângea din ochi. Sângele-i şiroia pe faţă. Fâşii de carne însângerată atârnau din obrajii băiatului.

Pasărea nu mai era nicăieri. Dispăruse la fel de repede cum apăruse.

Pasărea era un înger, gândi Colleen. Un înger cu adevărat, trimis din Rai ca să-i oprească pe Liam Meinnie şi pe ceilalţi băieţi îngrozitori şi răi.

36

New York

Nicholas Rosetti se trezi brusc. Gândul îi era tot la incredibilul secret – se gândise la el toată noaptea. Era convins că ştie de ce fusese atacat, deşi nimeni întreg la minte nu l-ar fi crezut.

Clipi, până ce îndepărtă din faţa ochilor imaginile morbide şi violente şi îşi dădu seama unde se afla. O cameră de hotel din centrul Manhattanului, un oraş pe care nu-l mai vizitase şi unul care-i displăcuse foarte mult de la bun început.

Întorcând capul, văzu tapetul de culoarea fildeşului, decolorat, mobilierul de mahon şi draperiile grele, dungate în trandafiriu, roz şi bej, care blocau lumina de pe Broadway, la nord de Times Square.

Ascultă absent sirena poliţiei care acoperea bâzâitul uşor al aparatului de ventilaţie.

Comandă ceai şi câteva cornuri. Apoi făcu un duş, spălându-se, în sfârşit, de transpiraţia din timpul nopţii.

Se îmbrăcă în nişte pantaloni negri şi un pulover de lână gri cu guler colant. După ce aşeză ceaşca de ceai pe biroul aflat lângă fereastra cu vedere la stradă, îşi deschise sacul negru.

Aici se afla toată munca lui la acest caz. Întinse o bucată de ziar vechi.

CARTEA A DOUA

Kathleen şi Colleen

Hârtia îngălbenită era datată 14 octombrie 1917, iar titlul articolului era la fel de şocant ca evenimentul în sine: „Miracol la Fatima”.

Reporterul ziarului *New York Times* scrisese aceste cuvinte în octombrie: *Spre uimirea acestor oameni îngroziţi şi nedumeriţi a căror atitudine merge înapoi până în timpurile biblice, oameni care, pălind de teamă, cu capetele descoperite, au îndrăznit să privească spre cer – soarele a tremurat violent cât se poate de clar. Soarele s-a deplasat lateral cu mişcări bruşte, nemaivăzute până atunci. Astăzi, soarele a făcut un dans macabru pe cer în timp ce Maica Domnului ar fi „vorbit” unor copii, trei la număr.*

La Fatima se dăduse un avertisment terifiant. Chiar şi *New York Times* recunoscuse acest lucru.

Iar secretul fusese păstrat de atunci – timp de aproape optzeci şi doi de ani!

În sacul său umflat se aflau cele mai recente informaţii şi dovezi. O depoziţie de 19 pagini pe marginea întâlnirii cu fata în vârstă de paisprezece ani din Maam Cross, Colleen Galaher.

Dedesubt, urma un pachet cu tăieturi din ziare vechi de două, trei zile. Articole din *The Times* din Londra, *Los Angeles Times, Observer, Irish Press* şi altele. Relatări despre viruşi scăpaţi de sub control, ciumă, morţi inexplicabile, bizare.

Rosetti îşi simţi gâtul ţeapăn. Tensiunea îl cuprindea din nou, în valuri. Îi era din nou teamă. Nu se putea ascunde, nici măcar în New York.

Papa Pius îi dezvăluise secretul de la Fatima. *Nu, vă rog!* imploră Rosetti. *Nu sunt demn de aşa ceva!*

Ştia însă că secretul era adevărat. Era credincios, aşadar credea.

La mii de kilometri depărtare sunt două fecioare. Una dintre fete îl va purta pe Mântuitor, Fiul Domnului. Cealaltă îl va purta pe Fiul Satanei.

37

New York

În acea după-amiază, Nicholas Rosetti se plimba pe aglomeratul Eighth Avenue din New York, luptându-se din răsputeri cu disperarea nemărginită care părea să fi pus stăpânire pe el. Era în Iad, nu-i aşa?

Îşi făcu loc prin mulţimea de pietoni caracteristică orei de vârf, sărind ca ars la atingerea frecventă a străinilor. Era un munte de nervi, ştia bine. Tresărea la fiecare sunet, real sau imaginar.

Oştean al lui Hristos, se gândi el. *Nu, doar oştean. Oştean!*

Îşi croi drum înainte, jelind la gândul morţii recente a Sfinţiei Sale Papa Pius, un Papă bun, o pierdere tragică pentru milioane de oameni. Iar el o resimţea mai mult ca oricare dintre ei. Fusese însărcinat cu o misiune pe care avusese grandomania să o accepte.

Şi acum era singur. Fără îndoială, era în Iad. Aceşti locuitori ai New Yorkului erau cu toţii damnaţi. Vedea asta în ochii lor. Simţea răul şi pustietatea oriunde mergea.

Ziarul *Daily News,* găsit dimineaţă sub uşă, fusese cauza creşterii deznădejdii sale. Pe prima pagină, acolo unde mai mult ca sigur nu avea ce căuta, era un articol despre Kathleen Beavier.

Difuzarea acestei ştiri reprezenta o eroare regretabilă. Dar era tipic pentru America, nu? Aici, totul era un adevărat circ. Nu existau secrete. Kathleen era bogată şi americancă – deci subiect de senzaţie. Colleen era săracă şi irlandeză – ce subiect putea să iasă de-aici? Îşi dorea să nu se fi ştiut nimic despre niciuna dintre fete.

Trebuia să afle ce s-a mai întâmplat – aceasta era misiunea lui astăzi. Dăduse câteva telefoane la Roma şi apoi fusese sunat el la New York. La ora şase, sosi la studiourile West Side, proprietatea companiei ABC Broadcasting. Fusese escortat într-o cameră mică de vizionări şi apoi, cu indulgenţă, fu lăsat singur.

Se adună, cufundându-se din ce în ce mai adânc în fotoliu. Se strădui să urmărească... ştirile.

Toate erau de rău augur şi... foarte înspăimântătoare.

Pelicula „nelansată”, filmată în întregime pe parcursul ultimei săptămâni, înfăţişa drama provocată de o secetă care dura de cinci luni în statul indian Rajasthan.

În prima parte a peliculei, camera de luat vederi lumina un sat grotesc sărăcit, care se numea Sirsa. Cu un ton autoritar, aspru, crainicul descria imaginile prezentate pe ecran.

„În marea parte a Indiei zilelor noastre, viaţa nu este aşa cum ni s-a prezentat în filmele despre Compania Britanică a Indiilor de Est sau Bengal Lancers. Statul Rajasthan, în mod special, este numit uneori Marele Deşert Indian, din cauza vastelor sale întinderi aride şi vânturilor care nu încetează să bată, cunoscute sub numele de simun şi siroco; o gură a iadului care clocoteşte, cu o temperatură medie în timpul zilei de 42°C.”

Gură a iadului, gândi Rosetti. *Un termen cât se poate de precis!*

„Acest stat indian, cu o populaţie de peste 44 de milioane de oameni, reprezintă cea mai secetoasă şi săracă regiune din întreaga lume. Din aprilie până în iulie, un soare incandescent arde pământul şi oamenii asemenea unei torţe demonice. Praful se adună pe mile întregi. Vânturi sufocante, fierbinţi, aduc cu ele praf şi resturi până în nord, la New Delhi.

Satele sunt asemenea unor furnale. Întinsele şi nemişcatele dune de nisip îţi dau senzaţia că anticele prezenţe demonice se află aici, în deşertul indian.

Începând cu 7 septembrie anul curent, această secetă groaznică persistă de două luni, mai mult ca niciodată. Acest stat indian a devenit în întregime un rug funerar, arzându-şi morţii la foc mocnit.

600 000 de bărbaţi, femei şi copii au murit aici începând cu luna aprilie! Mai mult de 6000 continuă să moară în fiecare zi!”

Dacă există iadul pe pământ, atunci aici se află, în blestematul Rajasthan.

Se apropie ceasul, gândi Rosetti. Cu repeziciune. Simţea pericolul oriunde îşi îndrepta privirea şi nu era o simplă imaginaţie a lui, ci însăşi realitatea.

Pretutindeni, acestea erau semne clare ale prezenţei Bestiei.

Gheena.

600 000 de oameni morţi! Pentru Bestie, era o nimica toată.

Începu să enumere:

Seceta din statul Rajasthan, foametea imposibil de descris

din India.

Măcelul din Ruanda; un genocid atât de brutal şi de lipsit de sens, încât nu putea fi inspirat decât de diavol.

SIDA care-i prinsese în ghearele morţii pe locuitorii din China, pe majoritatea celor din Africa şi acum pe cei din Spania şi Sicilia. Noua formă de poliomielită schilodea Coasta de Vest şi izbucnise şi în Noua Anglie.

Un virus manifestat prin hemoragii puternice, asemănător virusului Ebola, apăruse brusc în sudul Franţei, dezvoltându-se lângă locul sfânt de la Lourdes.

Duşmanul venise întocmai cum fusese prevestit.

Oastea lui Satan era aici – îngeri căzuţi, legiuni întregi.

Era vremea lor.

38

Newport, Rhode Island

Pe măsură ce mergeam pe cărarea de lângă apă, simţeam foarte intens apropierea lui Justin. Şi mai realizam că împreună făceam un cuplu frumos, deoarece câţiva oameni care trecură pe lângă noi ne priviră pe furiş. Numai de-ar fi ştiut povestea, povestea noastră! Eu fusesem călugăriţă, iar Justin era încă preot.

Însă nu eram un cuplu. Nici pe departe! Era ca şi cum între noi ar fi existat un gard gros, electrificat, care ne atrăgea şi ne respingea în acelaşi timp.

În ultimele două zile, mersesem împreună de trei ori, pe jos sau cu maşina. Pretextul era Kathleen Beavier. Justin era trimisul cardinalului şi era foarte serios şi foarte bun în ceea ce făcea. Nu-mi dădeam seama dacă el credea în Kathleen, dar, teoretic măcar, era deschis tuturor posibilităţilor.

Bineînţeles, între noi era mult mai mult de-atât. Îmi repetam întruna: *Nu mai sunt călugăriţă. Mă pot gândi la Justin O'Carroll cum vreau eu.*

În timp ce ne plimbam, i-am spus o poveste nevinovată, scurtă, despre Cliff Walk, îngusta cărare de lângă apă, de trei mile şi jumătate, care se potrivea ca un colier în jurul coastei de sud-est a oraşului Newport.

— Odinioară, William Backhouse Astor s-a plimbat aici alături de doamna lui, „Regina celor Patru Sute”[4], i-am spus eu, probabil ca să mă făles cu ceea ce ştiu. Se pare că John Kennedy a curtat-o pe Jacqueline pe Cliff Walk pe vremea când era în Marină, iar ea era debutanta anului la Newport.

Iar acum, realizam eu, Justin şi cu mine mergeam pe aceeaşi potecă istorică. Însă exista o diferenţă substanţială. Noi nu eram iubiţi şi nu aveam să fim vreodată. Exceptând clipa de acum două zile, când m-a atins cu mâna, noi doi nu ne-am atins niciodată. Ca să fiu sinceră, îmi doream să-l îmbrăţişez mai mult ca orice pe lume, dar ştiam că n-o voi face.

Oare de ce am fost aduşi aici, împreună? Mai degrabă,

[4] Caroline Astor era adesea numită „Regina celor Patru Sute”, cu referire la numărul de oameni care încăpeau confortabil în sala ei de bal (n.tr).

azvârliţi împreună, ceea ce-mi dovedea că Dumnezeu este sadic.

Merserăm mai departe pe cărarea şerpuită, năpădită de tufe de mur şi flancată de case boiereşti vechi, cu garduri înalte. Era pur şi simplu perfect Am trecut pe lângă Millionaires Row, locul unde, jură localnicii, Henry James a inventat epitetul „elefanţii albi”. Trecurăm şi de proprietatea The Breakers, de Rosecliff, proiectată de Stanford White, de Beechwood şi de obsedanta Marble House a lui Richard Hunt.

— Ştii, Annie, spuse Justin într-un sfârşit, uneori cred că tu ai o imagine ciudată asupra propriei tale persoane. Pari foarte deschisă, foarte liberă şi comunicativă. Şi totuşi te ţii la distanţă de oameni.

M-am oprit pe potecă şi l-am privit. Fie că era adevărat sau nu, ceea ce spusese m-a rănit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Am o mulţime de prieteni. Îmi place foarte mult viaţa mea. Vrei să spui că nu pot fi împlinită fiindcă nu m-am măritat?

Surâse. Nu voia să ne certăm.

— Nu asta am vrut să spun, Anne.

— Atunci, ce?

— Ah, Annie. Tot ce vreau să spun este că tu ai o pasiune foarte aparte şi încântătoare pentru viaţă. Te-am urmărit în Boston. Şi aici, în Newport. Deja ai reuşit să stabileşti o punte de comunicare extraordinară cu Kathleen. Dar *eşti* închisă în tine. O, la dracu’, gata, îmi pun lacăt la gură. Şi mă plimb. Şi îmi las mintea să hoinărească printre bogatele fantezii ale Americii de început de secol. Este frumos aici, trebuie să recunosc.

Îi era teamă să mă mai privească. Şi când, în cele din urmă, o făcu, văzu lacrimile mari şi sclipitoare şiroindu-mi pe obraji.

Mă rănise, mă rănise foarte tare. Mă atinsese la punctul sensibil şi nu avea niciun drept s-o facă.

Brusc, m-am îndepărtat de el. Nu mai puteam sta aici. Am început să alerg pe poteca presărată cu cârcei de viţă, fără să ştiu încotro mă îndreptam. Ştiam doar că trebuia să plec de lângă Justin O’Carroll.

39

Kathleen simţea că înnebuneşte în casa părinţilor. Îşi dorea cu disperare să fie cu prietenele ei – Sara, Fran şi Chuck cea de nestăpânit. Se simţea strânsă ca în nişte chingi de pereţii casei şi de greutatea apăsătoare a propriului trup.

Coborî cu grijă treptele din spate, ţinându-se strâns de balustrada subţire. Fiecare treaptă *scârţâia* sub greutatea ei.

Nu se obişnuise nici acum cu schimbările prin care trecea corpul ei. Sânii îi erau mai mari ca ai mamei sale. Degetele şi gleznele i se îngroşaseră. Ochii erau umflaţi şi roşii. Iar faptul că nu se putea îmbrăca în hainele ei normale era de-a dreptul enervant.

Când se va termina totul, va redeveni vechea Kathleen? Numai Dumnezeu ştia.

Până la naşterea copilului, singura ei plăcere era plaja. Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru plajă!

Miraculos, Kathleen ajunse la oficiu fără să o audă careva. Mai ales acum nu voia să dea nas în nas cu doamna Walsh. În ultimele săptămâni, vechea ei prietenă pur şi simplu nu mai părea să fie în apele ei. Brusc, începuse să dezaprobe tot ce făcea sau spunea Kathleen.

În spatele oficiului, încăperea de la intrare era pustie.

Sub o bancă se afla frumos aliniată încălţămintea. Kathleen îşi puse o pereche de pantofi comozi. În cuier atârna cardiganul galben al tatălui ei şi fata îl îmbrăcă peste pulover.

Câteva minute mai târziu se afla pe ţărm, ascultând şi privind valurile care se spărgeau hipnotic de mal. Doamne, ce mai zi! Afară erau aproape 25°C şi, deocamdată, toamna fusese incredibil de blândă. Se dezbrăcă imediat de cardigan şi îl puse pe braţ.

Îi veni o idee care-i plăcu la nebunie. Citise mai demult că apa reduce din greutatea corpului şi că acest lucru este benefic pentru copilul din pântec. Se descălţă, se dezbrăcă de pulover şi intră în ocean.

Poate era nesăbuit din partea ei, dar se simţea minunat. La suprafaţă, apa era caldă şi senzaţia dată de valurile care se loveau de picioarele ei umflate era extraordinar de plăcută. Se gândi că micile valuri erau asemenea unor căţeluşi care îi lingeau picioarele.

Făcu alţi câţiva paşi, fără să se îndepărteze însă prea mult de ţărm. Acum aproape că era în transă, de parcă n-ar fi fost ea însăşi. Să îndrăznească? Da, îndrăzni. Trase aer în piept şi îşi îndoi genunchii, în aşa fel încât apa îi veni aproape până la bărbie. Senzaţia era minunată!

Oh, este de-a dreptul de vis!

Valurile o ridicau puţin şi apoi o lăsau la loc în jos. Suspină. Apoi râse cu putere. Se simţea în sfârşit uşoară, aşa cum râvnise atâta vreme! Se lăsă dusă de valurile blânde. Îşi întinse mâinile, se lăsă pe spate şi pluti câteva secunde. Culorile se împleteau pe cer într-o privelişte fascinantă. De la albastru la roz, la purpuriu şi indigo...

Kathleen pierdu noţiunea timpului. De cât timp plutea? Cu greu, reuşi să se întoarcă pe burtă şi îşi dădu brusc seama unde se afla.

Era deja mult mai departe decât credea. Cum aşa? *Nu se poate! Ceva nu era în regulă. Cum ajunsese aşa de departe de mal?*

Speriată, începu să se lupte cu apa, înotând spre ţărm.

Părea că, de fiecare dată când reuşea să înainteze, în momentul imediat următor curenţii o trăgeau înapoi.

Nu te panica, îşi spuse.

Rămâi cu ochii pe casă şi înoată într-acolo.

Însă nu înţelegea cum de fusese atât de inconştientă. Ştia foarte bine de curenţi, ştiuse asta de mică! Se întâmplase ceva foarte ciudat. *Ca şi cum uitase de ea în apă. Era nebună?*

Braţele o dureau. Simţea împunsături în ambele braţe, iar apa rece o vlăguia pur şi simplu. Vru să strige după ajutor, dar nu era nimeni acolo, nimeni care s-o audă. Ca şi cum oceanul ar fi fost un bărbat foarte puternic ce-şi încolăcise braţele în jurul mijlocului ei, Kathleen era trasă înapoi şi apoi împinsă sub valuri. Strânsoarea apei o speria.

Nu-ţi fie teamă, auzi ea. Era Vocea, însă aproape liniştitoare.

Nu! Fu acoperită de valuri, dar reuşi să ajungă iar la suprafaţă. Scoase un strigăt lung şi gutural.

Lasă-te purtată de apă, Kathy. Apa este universul şi este eternă. Fii una cu apa!

Se zbătea în zadar după aer, în timp ce prin faţa ochilor îi treceau frânturi de imagini. Prietenele ei, mama, tatăl ei, copilul ei...

Următorul val o împinse iar la fund. Durerea ascuţită din

plămâni se acutiză insuportabil înainte să fie stinsă de apă.

Kathleen se îneca; la fel şi copilul ei.

40

M-am oprit din alergat când încălţările mele au dat într-un târziu de caldarâmul fermecătorului Bellevue Avenue, încadrat de copaci.

Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă?

Mi-am şters lacrimile ridicole de pe obraji cu un şerveţel Kleenex, din pachetul pe care îl ţineam sub mâneca puloverului, apoi m-am sprijinit de înaltele porţi negre de fier ale uneia din case şi am urmărit cu privirea un autocar galben-aprins din Batavia, New York, care venise încărcat cu „pelerini”.

După o vreme, am reuşit să îmi vin în fire.

Ştiam exact de ce fugisem de Justin. Era limpede ca lumina zilei. Încă eram îndrăgostită de el, nu? Iar acum eram şi furioasă pe el. *Nu întorsesem spatele vieţii!*

El o făcea. El era preotul catolic irlandez. Era sociabil şi ştia atât de multe, dar oare câte trăise cu adevărat?

După ce mi-am recăpătat suflul, am hoinărit prin spatele caselor pe o alee care ducea spre plajă. Gândul mă obseda, în timp ce mă jucam cu marginea spumoasă a oceanului. Poate chiar îl iubeam pe Justin. Mă gândeam tot timpul la el. El îşi dorea să mă căsătoresc, să fiu mamă. Poate că nu făcuse decât să exprime un gând altruist. Sau poate că îmi reamintea ceea ce ştiam deja.

M-am plimbat fără ţintă pe plajă, întorcând pe toate părţile acest gând, până ce apusul acoperi cerul în nuanţe din ce în ce mai întunecate de albastru; de la albastru-verde deasupra oceanului la indigo presărat de stele pe marea cupolă a cerului. Am privit în jur ca să-mi dau seama unde mă aflu. Ceva de pe plajă mi-a atras atenţia.

O siluetă era întinsă pe nisip.

Silueta unei tinere femei.

— Kathleen! am strigat.

41

M-am repezit înainte, strigând cât puteam de tare:

— *Kathleen!*

Când am ajuns aproape, m-am aruncat pe nisip lângă ea. Am întors-o cu grijă pe spate. Am prins-o de sub bărbie, pronunţându-i încontinuu numele. I-am întors faţa spre mine. Am început să-i fac respiraţie gură la gură, dar nu părea să aibă nevoie de aşa ceva.

Kathleen era în stare de inconştienţă, dar, slavă Domnului, încă respira. De ce era pe plajă? Cum de ajunsese udă leoarcă? Înotase?

— Doamne, Kathy, oh, Doamne!

Era prea grea ca să o iau în braţe şi eram singure pe plaja întunecată. Ce i se întâmplase? Îşi făcuse iar rău singură? Dar copilul?

Încă respira. I-am pronunţat iar numele. Încercam să gândesc limpede. Am evaluat toate opţiunile. Aveam doar două.

Să stau cu ea.

Să alerg cât de repede pot după ajutor.

— Hai, Kathy, Kathy... hai, gata, eşti bine acum. Am bătut-o uşor pe obraz.

Îi simţeam pielea încă rece. Luase o supradoză de medicamente înainte să intre în apă? Nu aveam de unde să ştiu, dar nu-mi ieşea din cap gândul că în trecut încercase să se sinucidă.

Şi, exact atunci, inima aproape că a încetat să-mi mai bată în piept. Am murmurat:

— Oh, Doamne Dumnezeule! Kathy! I-am strigat numele iar şi iar. Fetei i se rupsese apa.

Când am întors capul, l-am văzut pe Justin alergând în viteză spre noi.

— Justin, am strigat eu, Kathleen pierde copilul!

42

Am sosit la spital în urletul sirenei de pe ambulanţă. Şase doctori şi asistente au venit imediat să ne întâmpine. Eram înfăşurată în hanoracul lui Justin şi o pătură termică. Mă udasem leoarcă încercând să o ajut pe Kathleen. Arătam ridicol, dar nu-mi păsa.

Toţi ginecologii disponibili din spitalul din Newport au fost chemaţi să o examineze pe Kathleen. Era conştientă. Era şi calmă, singura de altfel.

Au ajuns la un consens cu toţii. Amniosul se rupsese. Trebuiau să scoată copilul prin cezariană, înainte să fie prea târziu.

Kathleen se împotrivi cu tărie.

— Copilul va fi bine, spuse ea. Lăsaţi-ne în pace! Medicul ei personal, doctorul Armstrong, o implorase să le permită doctorilor să facă intervenţia. Părinţii au discutat cu ea, cu lacrimi în ochi. Dacă încercau să scoată copilul acum, avea o şansă. Dacă aştepta, putea să moară. Kathleen era minoră. Voinţa majorităţii ar fi putut prevala. Dar nu era nicidecum o nimica toată să forţezi o tânără femeie total competentă să suporte o cezariană.

— Anne, spune-le. Am văzut-o pe Doamna Noastră. Ea mi-a spus să nu-mi fie frică.

Am pălit vizibil la sugestia ei. Din punct de vedere medical, o cezariană era pasul cel mai corect care trebuia făcut. Kathy trăia, iar copilul avea o şansă uriaşă să supravieţuiască. Era singurul lucru raţional.

În acest caz însă, bineînţeles că naşterea n-ar mai fi fost un miracol. Intervenţia ar fi afectat canalul de naştere, caz în care Biserica nu ar mai fi declarat copilul un miracol.

— Kathleen, i-am spus eu, vreau să asculţi ce au doctorii de spus – lasă-i să-şi spună părerea, şi apoi fă aşa cum crezi tu că este cel mai bine.

A fost o noapte îngrozitoare şi n-o spun într-o doară. Aţipisem când, brusc, am realizat că cineva mă scutura. Carolyn Beavier plângea în hohote. Mă cuprinse în braţe.

— E bine, Kathleen e bine, îmi zise ea. Şi copilul e bine. Membrana s-a refăcut de la sine şi s-a reumplut de lichid amniotic. Kathleen este încă însărcinată. Este cu adevărat un

miracol!

Mi s-a explicat că nu era vorba chiar de un miracol; dar faptul în sine era îndeajuns de neobişnuit încât să uimească personalul medical al spitalului din Newport. Singura persoană care nu era surprinsă sau impresionată era chiar Kathleen.

— Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine, îmi spuse Kathleen. Ai fost singura care a făcut-o. Tu eşti cea specială, Anne. De-asta eşti aici. Tu şi părintele Justin. Voi sunteţi protectorii mei speciali.

Am stat în rezerva de spital cu Kathleen până în jurul orei unu dimineaţa, când Justin băgă capul pe uşă. Îmi făcu semn să ies pe coridor. Kathleen dormea, aşa că am ieşit.

Când am ajuns pe hol, am văzut că Justin era palid şi avea ochii aproape ieşiţi din orbite. Mă îngrijoră.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? l-am întrebat.

— Ceva de necrezut s-a întâmplat aici la spital, îmi dezvălui el în şoaptă. Anne, a apărut un caz de poliomielită. E ca şi cum ar fi urmărit-o pe Kathleen aici.

43

Irlanda

Colleen Galaher avea senzaţia că, dacă ar mai fi stat închisă în casă, mintea i-ar fi explodat în mii de bucăţele, imposibil de pus la loc vreodată. Se asigură că mama ei stătea confortabil în camera sa, apoi se furişă din casă şi înşeuă calul.

Călări pe deal, cu mâna înfăşurată în coama iepei mamei sale, Gray Lady. Cânta pentru sine una dintre piesele preferate ale trupei Boyzone, oprindu-se în mijlocul strofei ca să facă semn cu mâna ţiganilor aflaţi pe câmpia de jos. Voia să fie din nou o simplă şcolăriţă; îşi voia viaţa înapoi.

Ţiganii nu erau în genul rromilor oacheşi din Europa Centrală, ci mai degrabă descendenţi ai irlandezilor strămutaţi care îşi pierduseră bunurile în timpul Marii Foamete din 1845. Generaţii la rând se mutaseră dintr-o ţară într-alta, reparând lucruri, participând la curse de trăsuri la bâlciuri şi, potrivit unora, ocupându-se cu furturi sau chiar mai rău.

Erau dispreţuiţi, la fel ca ea. Nu era corect, nu era drept.

Îşi aminti acum, ruşinată, că la rândul ei dispreţuise ţiganii. Apoi, în urmă cu şase luni, se petrecu ceva care-i schimbă atitudinea.

Ca şi astăzi, trecea pe câmpie îndreptându-se spre binecunoscutul loc idilic din Maam Cross, Liffey Glade. O femeie cu părul roşu-aprins, care purta o fustă de catifea purpurie şi o jachetă din tweed veche îi făcu semn.

Ţiganca se îndreptă spre ea şi ochii i se holbară. Îşi făcu cruce şi începu să se roage, strângând puternic rozariul de parcă ar fi fost o ancoră de salvare legată direct de Rai.

Colleen fusese şocată de gesturile femeii, se temu, dar totuşi fu curios de îndrăzneaţă. Şi, câteva clipe mai târziu, acceptase deja invitaţia ţigăncii de a bea un ceai în caravană. Pe femeie o chema Margot, iar caravana ei era ciudat alcătuită. Acolo se aflau poliţe curate acoperite de unelte, cutii de pălării, cuiere în care hainele atârnau aranjate după culoare şi, surprinzător, un televizor nou, scump, pe baterii.

Lângă televizor se afla un loc special închinat Sfintei Fecioare. Avea o frumoasă Madonă din porţelan, cu mâinile ridicate întru binecuvântare, purtând un şal albastru cu alb,

acoperit de aur veritabil, aruncat peste părul despletit.

— Ai văzut-o în carne şi oase, dar şi în spirit, spuse Margot. Ştiu că ai văzut-o. N-am dreptate?

Colleen se întoarse spre ea, uluită. Ce ştia femeia aceasta ciudată?

— Iubeşti copiii, Colleen, continuă Margot, cu vocea umilă şi reverenţioasă. Iar privirea îi era îndreptată fix spre abdomenul fetei, care de-abia începuse să se umfle. Îţi ştiu secretul, micuţo. Eşti exact ca ea. Secretul tău va schimba lumea.

44

Îţi ştiu secretul, micuţo!

În ziua aceea, Colleen călări alene tocmai spre nordul oraşului. Acolo se afla spitalul ţinutului şi ea voia să facă o consultaţie înainte să nască.

O legă pe Gray Lady de un stejar bătrân de pe câmpul bogat în vegetaţie de lângă spital. Apoi trecu pe pajiştea din spate şi intră într-un hol mic. Colleen fusese şi înainte la Sf. Brendan ca să-şi viziteze nişte rude bolnave, dar nu-şi amintea să fi venit vreodată singură.

Se simţi matură, şi poate puţin neruşinată, în timp ce urca uşor scara sinuoasă către al doilea etaj.

Ştia unde voia să ajungă – la secţia de maternitate. Imediat ce intra pe coridorul celui de-al doilea etaj, la stânga.

Deschise uşile batante şi imediat fu întâmpinată de o asistentă. Femeia îi recunoscu starea şi zâmbi.

— Bună, drăguţă!

— Fac doar o plimbare, spuse Colleen. Şi, de fapt, nu era o minciună.

Într-una din încăperi, o femeie gemea puternic şi câteva secunde mai târziu începu să ţipe.

Aproape instantaneu şi, aparent, ca şi cum ar fi înţeles-o, o a doua femeie, într-o cameră aflată ceva mai departe pe hol, lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit.

Colleen se rezemă de perete şi încercă să se liniştească. *Doamne, pare îngrozitor. Oare, când va veni timpul, voi fi în stare să fac asta?*

Le ascultă pe cele două femei care continuau să geamă şi să ţipe.

Una dintre ele strigă numele soţului ei iar, apoi, aproape din aceeaşi răsuflare, îl blestemă.

Eu voi fi singură, se gândi Colleen. *Va trebui să fiu foarte curajoasă.*

Crezuse că vizita la spital era o idee bună, dar nu părea să fie aşa. Acum era, fără îndoială, mai speriată decât fusese vreodată.

Se întoarse şi o luă în direcţia opusă. Ce era acolo, în capătul coridorului?

Alte săli de naştere? Alte femei în chinuri groaznice?

Fata remarcă pereţii de sticlă şi-i văzu pe bebeluşii dinăuntru. Unii plângeau, dar majoritatea dormeau sau, pur şi simplu, priveau în jurul lor, făcând cunoştinţă cu lumea.

Colleen începu să zâmbească, poate pentru prima dată după luni de zile, şi ştiu că va fi bine. Nu va mai fi singură. Va avea copilul.

45

Când mai avea de parcurs doar o jumătate de kilometru până acasă, Colleen simţi aerul dulce, răcoros de la Liffey Glade. De-abia aştepta să pătrundă în grota care fusese sanctuar natural cu mult înainte de creştini, chiar înainte de druizi. Aici, la Liffey Glade, venea Colleen când voia să fie singură.

Un izvor rece curgea clipocind prin grotă spre Lough Corrib. Pinii şi molizii se aplecau peste apă.

Cu nouă luni în urmă, pe 23 ianuarie, la Liffey Glade trăise Colleen ceea ce acum considera a fi fost o experienţă mistică. Înainte de seara aceea, în Maam Cross era cunoscută drept o elevă cu purtări cuviincioase a colegiului Sfânta Treime.

La şcoală, Colleen era plăcută, dar nu fusese niciodată acceptată pe deplin de majoritatea colegilor ei. Cel mai mult era apreciată de surorile de la mănăstire, care probabil se regăseau în tăcuta şi meditativa fată care de obicei era printre cei mai buni din clasă.

Se simţea norocoasă să-i ajute pe alţii şi de aceea luase decizia aceasta. Se hotărî să devină călugăriţă.

Apoi, în numai o secundă, la Liffey Glade totul se schimbă. Colleen Galaher deveni mireasa lui Hristos, nu doar în spirit, ci şi în trup.

În această după-amiază specială de început de octombrie, Colleen călărea cu grijă pe Gray Lady de-a lungul pajiştilor ude din spatele căsuţei.

Odată ajunsă la Liffey Glade, legă iapa de un copac şi-şi făcu drum printre crengile foşnitoare, ude. Fata îngenunche pe covorul moale de ace de pin şi răşină, în micuţa capelă în aer liber.

Colleen îşi plecă creştetul acoperit cu un păr roşu strălucitor.

— Tatăl Nostru care eşti în Ceruri, sunt cea mai umilă slujitoare a ta. Ştiu că simţi durerea şi iubirea mea pentru tine. Tată, sunt atât de singură acum. Am fost nespus de singură aceste nouă luni.

Dar Colleen Galaher nu era singură.

Era urmărită – era întotdeauna urmărită.

46

Începeam să accept ideea că pruncul lui Kathleen Beavier avea ceva special şi acest lucru mă tulbura mai mult decât puteam recunoaşte. Ceea ce cu siguranţă mă neliniştea era faptul că începeam să cred că Kathleen ar fi putut spune adevărul şi că, astfel, îmi pierdeam obiectivitatea. Trecusem de la „e o înşelătorie" la „s-ar putea să fie ceva adevăr aici".

Cred că pentru prima oară de când venisem la Coliba Soarelui, am avut câteva ore pentru mine. Kathleen aţipise în camera luminată puternic de soare. Când am intrat să iau o ceaşcă de ceai, doamna Walsh gătea cu frenezie în bucătărie. Carolyn şi Charles Beavier plecaseră în oraş la cumpărături. Justin era şi el pe undeva, să alerge.

Aşteptasem cu nerăbdare să cercetez biblioteca familiei Beavier. La fel de mare ca biblioteca unui orăşel, era un loc unde puteam face cercetări amănunţite. Pe rafturi se regăseau cărţi de istorie, biografii, metri întregi de materiale despre navigaţie, scoici, grădinărit, păsări şi finanţe.

Iar pe raftul aflat lângă şemineu se afla o secţiune dedicată cărţilor de religie. Multe dintre ele erau recent achiziţionate de la Barnes & Noble, Lauriat's, Maryknoll, astfel că între pagini încă se aflau broşuri cu oferte.

Focul mocnea în şemineu. Mi-am turnat o ceaşcă de ceai şi apoi am luat un maldăr de cărţi despre Fecioara Maria pe care le-am aşezat pe măsuţa din lemn de mahon aflată lângă un confortabil fotoliu trandafiriu. Având în vedere că citisem aproape tot ce se găsea despre Maria, aveam doar să fac o trecere în revistă. Am atins coperta volumului *Doamna Noastră în Evanghelie, Doamna Noastră la Fatima, Misterele Femeii: Antichitate şi Epoca Modernă* şi apoi am deschis o carte minunată scrisă la sfârşitul anilor '70 intitulată *Singura dintre femei.* De fiecare dată când reciteam această carte, mă îndrăgosteam din nou de Maria.

„Fecioara, model sublim de castitate", notase autorul, „a rămas cea mai sfântă fiinţă pe care am contemplat-o vreodată, magia-i exercitată asupra mea fiind atât de puternică încât, timp de câţiva ani, îmi era imposibil să intru într-o biserică fără să sufăr la gândul protecţiei şi frumuseţii mântuirii pe care o uitasem. Îmi aduc aminte că am vizitat Notre Dame din Paris şi

am stat în naos cu ochii în lacrimi.”

Era adevărat. Astfel îşi lasă amprenta credinţa, astfel o simţisem şi eu. Puterea Mamei Binecuvântate este aceea înţeleasă de multe femei. Mai departe, în cartea ei, Marina Warner scria: „Fecioara este unul dintre puţinele personaje feminine care au dobândit statutul unui mit”. Îl cita totodată pe Henry Adams, care notase: „Studiul Doamnei Noastre merge înapoi direct la Eva şi înfăţişează pe deplin problema sexului”.

O dihotomie extrem de interesantă, am reflectat eu. Fecioara, despre care nenumăraţi şi din ce în ce mai mulţi oameni consideră că ar trebui înălţată la acelaşi nivel cu Fiul său – şi Eva, care a fost ispitită de şarpe, a mâncat din fructul pomului interzis şi a fost izgonită din grădina Raiului. Eva l-a acceptat pe Satana. Doamna Noastră l-a strivit.

M-am pierdut în lectură, căutând indicii despre situaţia din Newport şi am uitat de timp. Biblia o menţionează sfâşietor de puţin pe Maria; sunt doar şase referiri în treacăt şi nici documentări istorice nu sunt prea multe despre ea.

În cercurile teologice există două teorii importante, acceptate de regulă, bazate pe ceea ce învăţaţii numeau în genere „tradiţia creştină”. Potrivit celui dintâi, Maria însăşi a fost concepută „imaculat”, înăuntrul pântecului mamei ei – astfel, născându-se fără a purta păcatul originar. Cea de-a doua teorie afirmă că atunci când a murit, probabil în oraşul antic Efes din vestul Asiei Mici, Maria s-a înălţat cu trupul şi spiritul direct la Ceruri, ceea ce s-a numit Adormirea Fecioarei Binecuvântate.

După toţi aceşti ani, încă mă uimea faptul că Maria era cel mai puţin cunoscută şi, de departe, cea mai misterioasă dintre toate figurile biblice.

Oare de ce?

Nu era nevoie să contactez o feministă ca să obţin un răspuns. Maria a fost femeie şi mamă. Scriptura a fost scrisă de bărbaţi.

De la naşterea lui Hristos s-au produs unele schimbări. Acest binecuvântat eveniment modern din jurul lui Kathleen Beavier, *dacă era aşa ceva,* avea să fie naşterea cel mai atent documentată în aproape 2000 de ani, fără îndoială, urmată de cărţi şi de filme.

Şi – speram că nu era o iluzie deşartă – eu voi sta la capătul patului de naştere.

Poate atunci voi şti întregul adevăr despre fecioara Kathleen.

47

Mai aveam mult de muncă şi, în cele din urmă, am găsit timpul necesar. Mi-am luat vechiul meu pardesiu din dulapul de pe hol şi m-am îndreptat în grabă spre maşină. În doar câteva minute, treceam în viteză de celebrul Bellevue Avenue din Newport, îndreptându-mă spre vest, pe Memorial Boulevard.

Am parcurs o milă şi jumătate până la Sachuest Point, unde se părea că se oprise Kathleen cu un băiat, cu aproape nouă luni în urmă, în ianuarie. Misterioasa şi poate mistica seară de 23 ianuarie.

Acum, că mă îndepărtasem de Coliba Soarelui, îndoiala mea latentă mă cuprinse din nou. Eram chiar mai descumpănită ca niciodată în privinţa fetei. La o privire mai atentă, nimic nu avea sens în întregime, totul necesita credinţă din partea mea. Credinţă. De credinţă a fost vorba întotdeauna.

Cardinalul Rooney părea să accepte situaţia şi ştiam că nu se lăsa uşor păcălit. Cardinalul era un preot al vechii şcoli, usturător de inteligent, cinic şi cu capul pe umeri. Or, Rooney credea în Kathleen Beavier. Părea să creadă cu adevărat că un copil sfânt era pe cale de a se naşte. Justin credea la rându-i şi nici el nu era păcăliciul nimănui.

De ce? Ce anume îi făcea să fie atât de siguri în privinţa ei? Ce trebuia să aflu eu, aici, în Newport? Ce mister urma să-mi fie dezvăluit?

Apoi, mai era Kathleen. Era virgină şi însărcinată. Ştiam sigur asta. Kathleen afirmase că a văzut-o pe Fecioara Binecuvântată, iar eu, cu picioarele pe pământ şi cinică la rându-mi, emoţional, eram convinsă că spunea adevărul, sau, cel puţin, adevărul văzut prin prisma ei.

Nu aveam dovezi, doar sentimente, dar mă invadaseră în întregime în timp ce conduceam prin Newport.

Şi mai era ceva: Kathleen încercase să se sinucidă şi nu reuşise. Dacă purta Copilul Divin, de ce încercase să-i ia viaţa, împreună cu a ei? Sau ar trebui să privesc reversul medaliei? Cum se face că a primit ajutor într-o clinică de avorturi care ar fi trebuit să fie închisă la acea oră din seară? Un alt pacient care a întârziat. Ajutor care i-a salvat fetei viaţa.

Nu ştia nimeni că fata avea să fie acolo în acea zi, nici măcar cele mai bune prietene ale ei. Toate trei credeau că se ducea

ziua următoare. Aşa plănuiseră.

Şi, în sfârşit, trebuia luată în calcul o perspectivă istorică importantă. Creştinismul se bazează pe credinţa în miracole. Creştinii de pretutindeni credeau în concepţia imaculată şi în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, devenit om. Era adevăr sau mit?

Aveam nevoie de o dovadă. Râvneam după un fapt real, oricât de neînsemnat, care să fie dovada a ceea ce începeam să cred cu adevărat.

În timp ce continuam să merg în jos pe Memorial Boulevard, am văzut un indicator în auriu şi albastru care arăta spre stânga, imediat după strada Spring: LICEUL ROGERS.

Am semnalizat spre stânga. În liceu era cineva care putea să-mi ofere ce îmi doream, o mică lumină în toată această enigmă fantastică. Cel cu care se întâlnise Kathleen în seara de 23 ianuarie.

Jamie Jordan.

El era *real.*

48

Am condus maşina spre tunelul de arţari cu un colorit minunat numit strada Şcolii şi am apăsat pe acceleraţie.

Ceasul meu arăta 2:57. Ajunsesem exact la sfârşitul orelor.

Un clopoţel electric sună şi zarva băieţilor umplu aerul tare de toamnă. O mulţime de elevi se învălmăşiră să iasă pe cele opt uşi de sticlă glisante principale. Claxoane de maşină trâmbiţară şi o minge de fotbal decolorată şi umflată, sărind dintr-o parte într-alta, apăru din clădirea tăcută, în stil colonial.

Am căutat cu privirea în marea de puştani lăţoşi, încercând să zăresc un anume adolescent dintr-atâţia.

Am scrutat mulţimea de câteva ori.

În cele din urmă, privirea mi-a rămas fixată pe un băiat musculos, înalt, cu o şuviţă de păr blond căzută peste ochi.

Se împingea şi se îmbrâncea cu un coleg care nu-i era pe măsură.

Am ştiut că el era. Văzusem în camera fetei o fotografie de grup cu clasa şi nu avea cum să fie altcineva. James Jordan era un băiat bine făcut, de fapt, aducea mai mult a bărbat.

M-am gândit că avea cam 189 cm înălţime şi aproape 90 kg. Fără îndoială, arăta bine, dar nu reuşeam să mi-l imaginez cu Kathleen.

Mi-a fost puţin teamă la gândul că poate era deplasat să forţez o confruntare, dar am continuat. Se numeşte terapie antifobică, ştiam, şi, în general, nu este recomandată în meseria mea.

— Bună, scuză-mă, am spus, întrerupându-l din hârjoneală. Tu eşti James Jordan?

Băiatul se opri, se întoarse şi îmi aruncă, sigur pe sine şi fără să se grăbească, un zâmbet evaluator.

— Presupun că asta înseamnă da, am continuat. M-am căznit să zâmbesc în timp ce el scotea o ţigară dintr-un pachet în alb şi roşu. Numele meu este Anne Fitzgerald. Sunt prietenă cu Kathleen.

Jordan îşi aprinse ţigara şi apoi aruncă o privire la amicii care începuseră să se strângă roată în jurul lui. Râŋjeau şi mă măsurau din cap până-n picioare, străduindu-se să o facă într-un mod cât mai puţin subtil.

— Mda, eu sunt Jamie. Şi tu eşti „prietenă” cu Kathy? Ce fel

de prietenă?

— Aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

L-am ţintuit cu privirea. Nu m-am mişcat deloc. Nu am arătat teamă sau îndoială cum că nu ar vorbi cu mine.

Curiozitatea lui în ceea ce mă privea a câştigat teren în faţa atitudinii indiferente. Ştiam că aşa va fi. Doar cu asta mă ocup.

49

Prietenii lui săreau de parcă ar fi fost o cireadă de tauri aţâţaţi. Stăteau prea aproape de mine, încâlcind limita de spaţiu invizibilă pe care o păstrez de obicei cu străinii şi ştiau asta foarte bine.

— Cine eşti tu? Eşti de la *Hard Copy* sau ceva de genul ăsta? întrebă unul dintre ei.

— Nu, am răspuns eu calmă. Nu sunt reporter de scandal, doar o prietenă.

— Bine, zise Jamie, după câteva momente bune. Hai să mergem să vorbim, prieteno! Ai cinci minute la dispoziţie să-mi captezi atenţia.

— Oh, mulţumesc, i-am răspuns şi am zâmbit într-un sfârşit.

La fel a făcut şi Jordan. Îmi dădeam seama că mă place şi totodată că se considera priceput la femei, chiar şi când era vorba de una mai în vârstă, ca mine.

La capătul cvartalului începea o stradă pe care se aflau case micuţe cu jeepuri şi alte maşini de acest gen parcate pe alee, biciclete şi skateboard-uri pe trotuar. Jordan era cu un cap mai înalt decât mine şi avea pieptul lat ca un cherestegiu.

Nimic nu reuşise vreodată să-l dărâme pe băiatul acesta sau, cel puţin, aşa voia el să cred.

— Bine, zise el imediat ce intrarăm pe stradă. Ai atenţia mea oricum. Cine dracu' eşti tu? Pe bune! Şi ce vrei? Kathy nu e prietenă cu tine. Atâta lucru ştiu şi eu.

— Jaime, nu ştii nimic, i-am zis eu. Şi ăsta-i adevărul. I-am spus cine sunt, dar nu i-am precizat care era misiunea mea. Totodată, am adoptat o indiscutabilă atitudine gen „să nu te pui cu mine". Machismul nu putea fi o sabie cu două tăişuri.

— În ianuarie anul acesta, am continuat, ai ieşit cu Kathleen Beavier. Şi ăsta e adevărul, stabilit deja. Aţi avut cel puţin o întâlnire.

Dădu din cap.

— Ştiam că la porcăria asta o s-ajungi! Frate, sunteţi atât de previzibili! Şi tu eşti una care scrie o carte, nu? Păi atunci scrie asta! Am ieşit *o singură dată* cu Kathleen Beavier. O singură întâlnire. Şi câteva plimbări ca să luăm un Big Mac sau ceva de mâncare, după ore.

— Cum de a fost doar o singură întâlnire?

— Cum de doar una? Păi, cât poate să ducă omul deodată? zise Jordan.

Era prea orgolios ca să spună adevărul. Fără să vreau, mă gândeam că băiatul era un produs perfect al şcolii Brad Pitt. El şi Kathy ar fi făcut un cuplu extraordinar, dar, totuşi, nu mi-o puteam imagina cu el. Poate că avea şi ea un dram de infatuare, dar nu-i plăceau oamenii aroganţi.

— Fii, te rog, cinstit şi lămureşte-mă. Pe 23 ianuarie, ai dus-o pe Kathy la o petrecere oficială a şcolii. Apoi s-a petrecut *ceva.* Kathy mi-a mărturisit. Dar ce anume?

O grimasă de mânie îi străbătu chipul. Am realizat cum va arăta la maturitate şi nu mi-a plăcut.

— Ascultă, nu ţi-e clar? N-o să-ţi spună pentru că am făcut-o după aceea. Toată lumea ştie că Kathy nu este bună la pat, recunosc, dar asta n-o face să fie Fecioara Binecuvântată!

Căutătura lui mă intimida. Voiam să-mi fac mâinile scut şi să-i spui, mersi, pa. Dar nu puteam să plec. Nu încă.

— Duminică seara a venit aici un medic specialist, un doctor care nu avea niciun motiv să mintă. Jaime, am stat chiar acolo când a controlat-o. Kathleen e *încă* virgină. Nu *a făcut-o* niciodată cu cineva! Nu cu tine, nu cu nimeni altcineva.

— Ce porcărie! ţipă el la mine. Am avut-o! Îşi duse mâna între picioarele-i lungi. Cu asta!

Probabil că i-am transmis îndoiala, fiindcă mi-a aruncat o privire urâtă. Apoi, înainte să fac vreun pas, m-a împins cu putere.

Am căzut la pământ. Mi-am prins mâna sub piept. Nu eram atât speriată, cât jenată. Puştiul mă pusese la pământ! Mă durea partea pe care aterizasem.

Dar m-am ridicat imediat. L-am împins pe neobrăzat. Şi încă o dată.

— Eşti un tip dur, nu? Cât de dur eşti? am urlat la el. M-am repezit din nou la el. Răspunde-mi! Ce s-a întâmplat în seara aceea la Sachuest Point? Ceva s-a întâmplat. O văd în ochii tăi mincinoşi de laş. Văd prin tine.

Brusc, s-a răsucit şi a luat-o la goană. Am vrut să alerg după el, dar ştiam că nu mă va ajuta la nimic.

Mă minţea – eram sigură de asta.

Dar dacă aveam dreptate, atunci avea dreptate şi Kathleen.

50

Tot ce îmi doream era să aflu adevărul gol-goluţ, dar oare nu asta ne dorim cu toţii? În acea seară am stat într-un balansoar vechi din lemn de pin, pictat, lângă frumosul pat cu baldachin al fetei. Luna tocmai se ridicase şi plutea deasupra oceanului asemenea unui mare balon galben, dar, în seara aceasta, nu reuşise să mă mişte cu frumuseţea sau liniştea ei.

Capul încă îmi zvâcnea de la scurta, dar tulburătoarea întrevedere cu Jaime Jordan. Aveam dubii în aproape orice privinţă. Aveam nevoie să ştiu ce se întâmplase între Jordan şi Kathleen la Sachuest Point.

Kathleen era slăbită şi epuizată, o vedeam pe chipul ei. Dormitorul întunecat era luminat doar de o lampă mică aflată pe noptieră. Am dat drumul CD playerului cu radio, aflat pe un raft din biblioteca lăcuită, albă. Muzica invada camera şi am recunoscut-o pe Jewel. Cânta o baladă de dragoste cunoscută, pe care o îndrăgea.

— Doar nu-ţi plac chestiile astea sentimentale, nu? mă întrebă Kathleen.

— Ideea e să adormi tu, i-am răspuns. M-am reaşezat şi m-am legănat în tăcere. Oricât de îngrozitoare fusese conversaţia mea cu Jaime Jordan, mi-ar fi fost totuşi folositoare dacă aş fi aflat ceva. De ce nu voia niciunul dintre ei să vorbească despre seara aceea?

— Kathy, trebuie să te întreb ceva, am spus eu într-un târziu.

Ea privea în gol, părând cufundată în uitare.

— Când mi s-a rupt apa, spuse în cele din urmă, am fost îngrozită. N-am fost niciodată atât de speriată. Iubesc copilul acesta, recunoscu ea, pentru prima dată, faţă de mine. Nu pot să-l pierd acum.

Mărturisirea ei mă mişcă. M-am legănat încet în balansoar minute la rând, încercând să-mi stăpânesc sentimentele.

— Kathy, tu ai încredere în mine?

Pe chip îi înflori acel zâmbet incredibil de inocent, care îi dădea un farmec aparte.

— Am încredere în tine. Bineînţeles că am. Eşti foarte deschisă şi onestă.

Am răsuflat uşurată. Kathleen îmi putea schimba starea oricând dorea, cu doar câteva cuvinte. Cum de mă afecta aşa?

Oare fiindcă începeam să o cred?

— Kathy, te rog, spune-mi despre Jamie Jordan. Astăzi am fost la liceul Rogers să-l văd. Am vorbit cu el. Mi-a spus că...

— Ţi-a spus că am făcut-o. Asta spune oamenilor, deoarece crede că asta aşteaptă ei de la el. Sincer, îmi pare foarte rău pentru Jamie. Toată fantezia lui de bărbat dur e atât de tristă!

Mi-am dat seama că încerca să-şi ascundă durerea. Strânse la piept o păpuşă făcută din cârpe şi, aşa, arăta chiar mai mică de şaisprezece ani.

— Anne, nu am făcut sex. Jaime m-a dus cu maşina la Sachuest Point, dar nu am vrut să fac nimic cu el. Nu am vrut. N-am făcut nimic cu Jamie. E tot ce pot să spun acum, zise ea.

Sunt sigură că aveam o privire goală, dar creierul meu funcţiona la capacitate maximă.

— Mă crezi? întrebă Kathleen. Te rog, Anne, crede-mă! Dacă nu crede nimeni... ce se va întâmpla cu mine? Ce se va întâmpla cu copilul meu?

I-am făcut semn să tacă şi apoi m-am ridicat, i-am aranjat părul şi am învelit-o cu pătura până la bărbie. În mod repetat îmi spusese că este inocentă, dar nu-mi dădea pace ceea ce adăugase întotdeauna: „E tot ce pot să spun acum”.

Voiam să cred că-mi spunea adevărul, fiindcă ţineam la ea atât de mult! Dar... nu puteam. În seara aceea, la Sachuest Point, fetei i se întâmplase ceva important. Fusesem trimisă la Newport să aflu ce anume.

Şi, deocamdată, nu reuşisem.

51

La nord de New York

Sf. Ioan al Crucii era adăpostit în mijlocul dealurilor împădurite, cam la 145 km nord de New York, de-a lungul râului Hudson. Aflat la volanul maşinii care se legăna prin hârtoape, Nicholas Rosetti se temea mai mult ca niciodată pentru viaţa şi sufletul său. Complexul, format dintr-o clădire în genul unui castel şi douăsprezece căsuţe din piatră de nisip, era o casă de odihnă pentru alcoolici, alienaţi mintal şi preoţi cu abateri din cadrul Arhiepiscopiei oraşului New York.

Însă aici se afla cineva care-i dădea speranţă părintelui Rosetti. Dacă exista ajutor în această lume, atunci nu putea să vină decât din partea monseniorului Bernard Stingley. Aici era ultima oprire pe care o făcea Rosetti, înainte să plece spre Newport, pentru a vedea cea de-a doua fecioară.

Înăuntrul clădirii aproape medievale, Rosetti a fost întâmpinat de un călugăr slab şi colţuros, care îl conduse prin coridoarele din blocuri de piatră. Ecoul vocilor şi paşilor lor crea senzaţia unor împuşcături de revolver într-un tunel sub pământ.

La capătul celui de-al treilea sau al patrulea culoar, călugărul ciocăni într-o uşă de stejar închisă la culoare şi apoi o deschise. Un preot în robă stătea la fereastră. Rosetti îşi simţi inima crescându-i în piept când îl văzu.

Apoi auzi Vocea – chicotind, râzând pe înfundate. *Da' prost mai eşti! Bătrânul ăsta vanitos nu te poate ajuta. Nimeni nu te poate ajuta!*

Monseniorul Bernard Stingley fusese mentorul şi confesorul lui la Universitatea Pontificală Lateran din Roma. Preotul în vârstă, care nu mai scosese niciun cuvânt în ultimii şase ani, era un renumit învăţat, preocupat de studiul Bibliei, recunoscut în special pentru scrierile sale pe tema Apocalipsei.

— Nicholas! Singley veni spre mult mai tânărul preot de la Vatican şi-l îmbrăţişă. Nu pot să cred că tu eşti. Mă bucur atât de mult să te văd!

— Bernard, spuse Nicholas adâncindu-şi faţa în stofa aspră a veşmântului bătrânului.

Fu o îmbrăţişare strânsă şi, când făcu un pas înapoi, se alarmă la vederea ridurilor care brăzdau chipul chinuit, tras, al

preotului încărunţit.

— Vă simţiţi bine? întrebă el.

— Nu pentru sănătatea *mea* trebuie să te îngrijorezi, răspunse bătrânul.

Din nou – Vocea râse cu putere în capul lui Rosetti. Încercă să o ignore, dar nu putu.

Nicholas Rosetti închise cu grijă uşa în spatele lui şi-şi aruncă privirea pe pereţii acoperiţi cu cărţi ai încăperii. Pe latura cea mai lungă, rafturile susţineau colecţia lui Stingley de statuete din China, Grecia şi Orientul îndepărtat, înfăţişând toate chipul lui Hristos. Într-un colţ se afla un pat nefăcut. Deasupra lui atârna un crucifix de lemn simplu. Sub una dintre cele două ferestre înrămate se afla o masă de lucru în dezordine.

Cei doi se aşezară la masa cu privelişte spre fluviul Hudson care, de sus, arăta ca o autostradă de sticlă. Schimbară condoleanţe pentru moartea Papei Pius.

Apoi Stingley spuse:

— Cred că ştiu de ce ai venit, Nicholas. Am un presentiment urât. De fapt, îl am de câteva săptămâni.

Nicholas Rosetti nu se îndoia că spunea adevărul. Probabil că vestea s-a răspândit imediat chiar din ziua când a părăsit Roma. Comunitatea Vaticanului era mică, aproape incestuoasă. Privi direct în familiarii ochi albaştri, reci, ai lui Stingley. Fără îndoială, nu era cazul să stea la palavre.

— Monseniore, *ştiu* că dumneavoastră cunoaşteţi secretul de la Fatima. Pius mi-a spus că dumneavoastră chiar aţi citit cuvintele. Mesajul Fecioarei: promisiunea *şi* avertismentul.

Monseniorul nu scoase niciun cuvânt. Privirea lui nu transmitea nimic. Asculta doar.

Rosetti continuă, dar, deodată, avu îndoieli asupra vechiului său prieten.

— Aţi stat cu Pius aproape tot timpul când s-a îmbolnăvit prima dată. Atunci, în ’90. A vorbit despre Fatima şi dumneavoastră aţi fost acolo. Aţi auzit totul. Iar acum ştiu şi eu ce ştiţi dumneavoastră.

Pe chipul monseniorului Stingley se aşternu suferinţa.

— Pius nu avea niciun drept. Nu avea niciun drept să-ţi ceară asta.

— Este prea târziu pentru regrete sau învinuiri reciproce. Ştiu despre cele două fecioare. Una, a binelui, cealaltă, a răului.

— Atunci nu ştii *nimic!* Stingley ridică vocea. E mult mai mult de-atât. Dumnezeu nu creează în alb şi negru. Nu e atât de uşor. Adevărul are puţin de-a face cu logica omului.

În timp ce Stingley vorbea, Rosetti simţi că mica încăpere din St. John începe să se învârtească, azvârlindu-l înapoi pe trotuarul din Roma, unde inima îi fu străpunsă de un cuţit fierbinte. Trotuarul care se rotea în faţa ochilor deveni avionul Beech care se rostogolea în jos, prăbuşindu-se printre copaci, împrăştiind metal şi oase. Era mai mult decât o halucinaţie sau o amintire. Simţi cum îl cuprinde toropeala şi mirosul pătrunzător de carne arsă.

Viziunea era un avertisment. *Pleacă de aici! Pleacă acum!*

Dar n-o făcu.

Nu putea s-o facă!

Dar de ce era avertizat? De ce fusese cruţat?

Îşi auzi propria voce, ca şi cum venea de departe.

— Vă rog, am nevoie să ştiu cum să mă pregătesc pentru aflarea adevăratei fecioare. Ce vreţi să spuneţi, cum adică *nu ştiu nimic?* Vreau să îmi spuneţi cum va fi. Mă tem că a început deja căderea mea în Iad.

52

Am început, Nicholas. Ţi-ai dat şi tu seama în sfârşit! Eşti deja pierdut! Sufletul tău este damnat!

Vocea râdea în hohote în capul lui Rosetti. Păreau să fie sute de voci, iar durerea era insuportabilă, ca şi cum craniul i-ar fi fost despicat.

Bătrânul preot se ridică brusc şi răsturnă un scaun masiv de stejar care scoase un trosnet răsunător.

— Sunt *aici.* I-ai adus aici! Ochii i se măriră de frică. Legiunile sunt aici! Sunt peste tot! Pot să *văd* bastarzii păcătoşi! Acum aşteaptă să fie eliberaţi!

Părintele Rosetti încercă să se îndrepte spre fostul lui mentor, dar nu-şi putu mişca mâinile şi picioarele. Le simţea grele de o tonă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu el? Avea un atac de cord? Era acesta un alt atac? Oare ar putea supravieţui iarăşi?

Nicholas privi îngrozit la aceeaşi forţă care-l ataca pe Stingley. Preotul dădea din mâini, încercând să îndepărteze o prezenţă invizibilă. Se împiedică de pohtele pline de cărţi. Respiră adânc, greu. Apoi, corpul monseniorului Stingley se încovoie.

Când vorbi, glasul de-abia i se auzea şi era răguşit, ca şi cum i-ar fi fost greu să pronunţe cuvintele.

— La început îţi vei pierde controlul, spuse el, mişcându-şi capul înainte şi înapoi cu repeziciune. Vei realiza că nu mai ai *libertatea de a alege.*

Nu vei mai avea libertatea de a gândi. Nici libertatea de a acţiona. Şi acesta este doar începutul!

Asta e nimic! auzi Rosetti Vocea în capul lui. *Stai să ajungă la partea cea mai bună!*

— Apoi, vei simţi cum îţi decade trupul, mintea, sufletul, Nicholas. Vei pierde orice speranţă. Şi acea deznădejde păguboasă, pângăritoare, acel sentiment abject de inutilitate şi zădărnicie este cea mai doborâtoare dintre toate trăirile umane.

E un om deştept, Nicholas. Pentru un preot! Ascultă-l!

— Când se va întâmpla, când nu vei mai avea nimic în afară de acea deznădejde întunecată şi abisală, atunci vei şti că ai trecut pragul Iadului.

Monseniorul Stingley stătea la fereastră, cu spatele încovoiat, cu lumina ţâşnind în jurul lui, orbindu-l pe preotul de la Vatican. Îşi trecu de câteva ori mâna peste piept, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze de o apăsare şi apoi vorbi din nou:

— Ar trebui să-l *implor* pe Dumnezeu Tatăl să-ţi dăruiască din mila lui infinită. Dar asta ar însemna să-ţi dau speranţe deşarte.

Rosetti vru să vorbească, să ceară binecuvântarea monseniorului, dar bătrânul începu brusc să strige. Faţa lui Bernard Stingley era albă ca varul. Buzele, marginea urechilor şi degetele aveau o şocantă nuanţă violetă.

Îşi apăsă cu putere mâna pe stern şi din piept îi ieşi un şuier adânc. Un mucus alb şi spumos îi ţâşni din gură şi din nas.

Urlă:

— *Legiunile* de demoni, de îngeri căzuţi sunt pretutindeni. Priveşte dincolo de cele două fecioare, părinte. Priveşte dincolo de fecioare! Legiunile sunt chiar în faţa ochilor tăi.

Rosetti încercă să se ducă la el, dar nu se putu ridica de pe scaun.

Picioarele slabe ale bătrânului se îndoiră şi Nicholas îl văzu cum cade în genunchi. Ochii i se dădeau peste cap, iar spuma continua să se reverse peste buze, în jos pe bărbie. Lupta cu sălbăticie împotriva unor forţe nevăzute.

Cu un efort extraordinar, Nicholas Rosetti se desprinse de scaun. Fu pus la podea. Se târî pe coate spre locul unde se prăbuşise Bernard Stingley.

— Nu, monseniore! Dumnezeule, nu! Lăsaţi-l în pace! Luaţi-mă pe mine!

Bătrânul spuse toate acestea în şoaptă, dar şoapta lui aducea a muget:

— VEI FI LUAT ŞI BLESTEMAT ÎN IAD PENTRU ETERNITATE. ÎNŢELEGI CE ÎNSEAMNĂ ETERNITATEA? PRIVEŞTE DINCOLO DE FECIOARE. RĂSPUNSUL SE AFLĂ ACOLO!

Şi, în acel moment de durere şi de teroare, părintele Nicholas Rosetti crezu că a înţeles ceva.

Acum, el era cu legiunile, iar ele erau Iadul şi veniseră pe pământ din abisul focului.

Monseniorul Stingley striga din răsputeri:

— I-ai de pe mine! Te rog, te rog! Mă mănâncă de viu!

53

Kathleen simţea că o trec fiorii. Expresie mai adecvată nu exista.

Deşi nu se întâmplase nimic, simţi o presiune intensă crescând în interiorul ei, intuind că ceva foarte rău se strecura în Coliba Soarelui şi în toţi cei care se aflau acolo, mai ales în cei care doreau să o ajute.

Tulburată şi temătoare, Kathleen trase draperiile brodate de la fereastra dormitorului ei. La început, nu văzu decât propria reflexie în geamul întunecat.

Apoi, prin pelicula lăsată de respiraţia ei pe geam, văzu lumini gălbui licărind în întuneric; erau corpurile de iluminat aflate de-a lungul aleii, care răspândeau o lumină slabă peste Ocean Avenue.

Câţiva agenţi de securitate îmbrăcaţi în hanorace groase stăteau la poarta principală. Şi totuşi, prezenţa lor nu o făcea să se simtă în siguranţă.

O mişcare bruscă îi atrase atenţia.

Chiar dedesubtul ferestrei, se deschise o portieră şi un bărbat ieşi din maşină.

Arăta ameninţător: costum negru, pălărie neagră cu borul tras mult în jos, un sac negru umflat sub braţ.

Arăta *înfiorător.*

Chiar privindu-l de sus, Kathleen putu să vadă cât de gârbovit era, de parcă ar fi cărat în spate un munte de piatră.

Şi atunci, prin minte îi trecu un gând foarte ciudat: *Ei* au venit după mine. La plural. *Ei* sunt aici.

Deodată se auziră voci, uşa casei se deschise şi părintele O'Carroll ieşi pe verandă. Întinse călduros mâna siluetei întunecate. Aşa ştiu Kathleen cu siguranţă cine era bărbatul.

Era celălalt anchetator.

Preotul de la Roma.

Chiar înainte să intre în Coliba Soarelui, privi în sus. Kathleen se gândi înfiorată: *M-a privit direct în ochi. Ştie deja adevărul, dar nu are credinţa necesară. Preotul nu crede.*

54

În sfârşit, sosise părintele Rosetti. Acum, mă gândeam eu, eram trei cu ochii pe Kathy, încercând să aflăm adevărul. Era prezenţa lui semnul că eu dădusem greş?

Oare?

O întrevedere fusese deja stabilită. Am luat loc într-un scaun cu spătar aflat într-unul din frumoasele saloane duble de la primul etaj al Colibei Soarelui. Eram doar un observator. Asta era treaba mea la această întrevedere. Însă inima îmi bătea de teamă pentru Kathleen.

Ea stătea lângă mine într-un fotoliu, cu burta ei umflată care arăta de parcă era gata să plesnească. Speram că nu se va speria prea tare, că nu va fi afectată prea mult de stres.

Charles Beavier ne întrebă dacă bem ceva şi, întrucât refuzarăm cu toţii, îşi turnă pentru el un Scotch sec. Carolyn, palidă, se lăsă pe un scaun, în partea opusă fetei. Justin stătea cel mai aproape de uşile de stejar glisante.

Peste această adunare se lăsă liniştea. Aşteptam cu toţii să auzim ce avea de spus preotul de la Roma. El cunoştea lucruri neştiute de noi şi arăta al naibii de *misterios.*

Preotul avea o prezenţă formidabilă. Straniu, fără îndoială. Un monolit întunecat cu o misiune necunoscută.

L-am urmărit nerăbdătoare cum îşi frământa mâinile mari de muncitor.

În cele din urmă, zâmbi, dar era un zâmbet forţat.

Părintele Rosetti nu avea în niciun caz situaţia sub control, aşa cum ne lăsase să credem. Ne salută cu o voce şuierătoare, nuanţată cu tonurile melodioase ale limbii sale native.

Apoi se repezi spre mijlocul camerei şi se postă în faţa lui Kathleen.

— Kathleen, am fost trimis aici de Vatican, spuse el. Dacă te interesează, titulatura mea oficială este aceea de anchetator-şef în numele Sfintei Congregaţii a Riturilor. Sfânta Congregaţia a Riturilor este parte integrantă a Bisericii şi cercetează miracolele, toată varietatea de fenomene supranaturale şi pretenţiile de sfinţenie.

— Se pare că aţi venit la locul potrivit, îi spuse Kathleen. Preotul cu faţa latră zâmbi.

— Cu toate acestea, te rog, Kathleen, nu-ţi fie teamă de

mine. Nu sunt cine ştie ce. În ciuda titlului pompos, sunt doar un birocrat. Sunt ca un inspector financiar al supranaturalului.

Kathleen dădu din cap.

— Nu-mi este teamă de tine, părinte.

M-am bucurat când am auzit-o că spune asta, dar îmi făceam griji în privinţa ei. Era palidă şi obosită. Mi-era teamă că putea intra în travaliu în orice moment.

Părintele Rosetti nu păru să sesizeze acest amănunt. Şi, fără îndoială, nu era deloc neînsemnat.

— Kathleen, Binecuvântata Fecioară este acum, aici, cu noi?

Îi punea o întrebare ciudată, aşteptând un anumit răspuns, ca şi cum ar fi ştiut deja totul. Ca şi cum răspunsul ar fi fost tardiv.

Kathleen răsuflă adânc şi îşi dădu pe spate o şuviţă din părul ei blond mătăsos.

— Da, este aici, spuse ea încet.

— În casă? Chiar aici, în această încăpere, cu noi?

— Da. *Chiar în această* încăpere, părinte. Sunteţi surprins? Nu credeţi în Binecuvântata Mamă?

— Îmi pare rău, Kathleen, spuse Rosetti. Îşi frângea din nou mâinile. Eu nu sunt obişnuit să o am în preajmă pe Binecuvântata Noastră Mamă. Este foarte frumoasă? Stă în picioare, Kathleen? Sau poate că şade în acel scaun albastru?

— Părinte Rosetti, zise Kathleen, ştiu ce faceţi, dar, vă rog, nu încercaţi să mă jucaţi pe degete. Nu vă onorează aşa ceva. Doamna Noastră este aici cu noi. Are aparenţa unei doamne blânde şi frumoase. Credeţi în ea, nu?

— Kathleen, ceea ce crezi tu mă preocupă, spuse trimisul Vaticanului pe un ton tăios.

L-am sesizat foarte bine şi i-am văzut muşchii feţei încordându-i-se.

Nu mai aveam absolut nicio îndoială. Trimisul Vaticanului era complet înspăimântat de Kathleen Beavier.

De ce îi era frică de Kathleen?

Ce ştia el şi noi nu?

Ce venise să cerceteze aici?

55

Eram fermecată la vederea părintelui Rosetti, care se mişca în cerc în mijlocul camerei spaţioase. Atmosfera dinăuntrul Colibei Soarelui era acum mult mai încărcată de nelinişte, dar şi cu energie deopotrivă. Şi, ţinând cont de frământările şi nervozitatea din jurul meu, era clar că situaţia tulbura pe toată lumea.

Rosetti însuşi se comporta ca un leu în cuşcă. Părea aproape posedat. Avea siguranţa aceea care vine doar dintr-o putere absolută.

— Am veşti extraordinare, spuse el în cele din urmă.

Mi se păru că, în afară de Kathleen, noi nu mai existam pentru el. Îşi aţinti privirea asupra ei.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit până acum. Unul dintre puţinele de care sunt foarte sigur, spuse anchetatorul-şef, este acela că există *două* fecioare. Kathleen nu este singură.

Mi s-a tăiat respiraţia. Am dat din cap, neîncrezătoare. Însă Kathleen nu clipi deloc. De fapt, prin contrast cu noi, ceilalţi, Kathleen era la fel de senină ca liniştea dinaintea furtunii.

— Am simţit că suntem două. *Cel puţin două,* spuse Kathleen atât de încet, încât am fost nevoită să ciulesc urechile. Arăta aproape ca şi cum ar fi fost în transă. Acum, totul se întâmplă la o scară mare. Izbucnirile de ciumă, decesele, bolile, chiar şi fecioarele. Este cea mai înfricoşătoare perioadă din istorie.

Preotul Vaticanului o privi pe sub sprâncene.

— De unde ştii tu asta, Kathleen? Trebuie să-mi spui tot ce ştii. *Acum să-mi spui.*

În partea cealaltă a camerei, părea că ar fi erupt un vulcan.

— Să nu mai vorbeşti niciodată pe tonul acesta cu fata mea!

Charles Beavier, care ţinuse totul în el până atunci, fierbând la foc mic, izbucni furios.

Din două mişcări, se repezi la voinicul preot al Vaticanului, începând să-l lovească.

Am ţipat: „Opriţi-vă!” în timp ce Justin încerca să-l îndepărteze de părintele Rosetti. Se încăierară, Charles îl lovea pe preot şi ameninţa că-l dă afară din casă. Zidul se dărâmase. Fiica lui era din nou hărţuită şi nu putea tolera aşa ceva.

După ce fiica şi soţia se repeziră să-l tragă deoparte, se

desprinse din strânsoare şi se mai linişti.

— Gata cu întâlnirile de gradul trei, spuse Charles Beavier pe un ton nervos, tăios. Ce-ar fi să-mi răspundeţi mie la o întrebare? Şi hai să încetăm şi cu tâmpeniile gen inspector fiscal. Care e treaba dumitale aici, părinte Rosetti? De ce te afli în casa noastră, încercând să ne înfricoşezi de moarte?

M-am uitat speriată la Justin, care mi-a întors privirea alarmată.

Kathleen se aplecă înainte. Îşi aţinti ochii ei mari albaştri, spre mine, apoi spre preot şi tatăl ei.

— Pot să răspund eu, tăticule. Părintele Rosetti a venit aici ca să afle care dintre cele două fecioare este cea adevărată.

56

În noaptea aceea m-am dus la culcare încercând să înţeleg vestea tulburătoare despre existenţa celor două fecioare şi despre semnificaţia ei pentru Biserică. Era patru şi jumătate dimineaţa când o bătaie insistentă la uşa dormitorului meu m-a trezit dintr-un somn profund.

O mulţime de situaţii de urgenţă îmi trecură prin cap şi m-am târât din pat – doar ca să găsesc o versiune surâzătoare şi îngrijită a părintelui Rosetti stând în faţa camerei mele.

— Ce s-a întâmplat? Kathleen e bine? am întrebat.

— Bună dimineaţa. Îmi pare rău că te trezesc atât de devreme, se scuză el, dar fără să pară că-i păsa, de fapt. Kathleen încă doarme ca un prunc.

Îmi spuse că ne convoca la o întrunire.

La ora cinci, mă aflam în bibliotecă, alături de Justin şi de trimisul Vaticanului. După câte se părea, cei doi discutaseră ceva vreme înainte.

Justin îmi spuse pe scurt ce ştia.

— Aşa-numita *a doua* fecioară este o tânără din Irlanda. Numele ei este Colleen şi, după cum bine vezi, rimează cu Kathleen. Biserica se luptă din răsputeri să ţină totul secret. Acolo e mai uşor decât aici. Părintele Rosetti a vorbit cu ea...

— Şi aş dori foarte mult să aflu şi alte opinii, interveni Rosetti. Fără îndoială, voi sunteţi cei mai în măsură să mă ajutaţi. O cunoaşteţi pe Kathleen şi puteţi face o comparaţie. Cardinalul Rooney şi Vaticanul au fost de acord. Totodată, sunt de părere că înţelept ar fi să păstrăm cercul restrâns.

Cuvintele lui m-au trezit cu siguranţă. Ce voia să spună? Că trebuia să plecăm în Irlanda s-o vedem pe fata aceea? Şi cu Kathleen cum rămânea? Şi Jaime Jordan? Şi noaptea petrecută la Sachuest Point? Ancheta mea se desfăşura la Newport, nu în Irlanda.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, preotul adăugă:

— Am vorbit deja cu cardinalul din Boston. Voi sta aici cu Kathleen şi voi aştepta până vă întoarceţi. Plecaţi repede. Vă veţi putea întoarce la timp.

M-am uitat spre Justin şi privirile ni se întâlniră. Eu mă gândeam că nu prea îmi plăcea acest preot venit de la Roma. Nu aveam încredere în el. Şi ţineam la Kathleen. În plus, mai aveam

multă treabă aici, în Newport.

Apoi Rosetti făcu ceva ce mă surprinse. Deveni complet umil.

— Vă rog. Am foarte mare nevoie de ajutorul vostru, spuse el. Sunt atâtea în joc... pentru atâţia oameni din întreaga lume. Iar eu nu pot face faţă singur. Vă rog! Trebuie *să mă ajutaţi.*

Sufletul mi se înmuie în acea clipă.

— Bineînţeles că vom merge, i-am răspuns. Uşurarea lui Rosetti era vizibilă. Zâmbi din nou şi am realizat, cu un şoc interior, că nu era nici pe departe atât de bătrân precum crezusem eu. Avea în jur de treizeci şi opt de ani, patruzeci cel mult. Mă întrebam ce anume îl îmbătrânise pe acest om în aşa hal. Ce văzuse el înainte să vină la Newport? Ce ştia? Ce urma să vedem în Irlanda, Justin şi cu mine? Vom fi în pericol? Să-mi iau pistolul?

— Cred că o veţi găsi pe Colleen Galaher extrem de interesantă. Are multe dintre calităţile întâlnite la Kathleen, spuse Rosetti. Mergeţi şi veţi vedea. Vă rog, mergeţi. Ar putea fi surori.

57

Irlanda

Eram în Irlanda şi îmi dădeam silinţa să mă concentrez asupra unei situaţii cu totul diferite.

Îmi luasem la revedere de la Kathleen şi de la părinţii ei şi vorbisem totodată cu cardinalul Rooney, care mă rugă să cooperez cu Roma cât mai mult posibil. Aşa că iată-mă... pe cale de a o întâlni pe cea de-a doua fecioară, întrebându-mă despre semnificaţia acestei noi situaţii. Şi îmi *luasem revo*lverul.

Am gonit pe un drum de ţară într-un automobil micuţ, neobişnuit, pe care l-am condus pe partea dreaptă. Justin părea mult mai relaxat pe pământurile natale şi, aparent, într-o anumită măsură, chiar se bucura.

Bucuria lui m-a liniştit şi m-am minunat la vederea frumuseţii solemne a peisajului. Numai că, în general, eram îngrijorată şi temătoare. Deja se întâmplaseră prea multe lucruri nefaste.

După ce am condus aproape două ore printre dealurile joase, splendide, colorate într-o sută de nuanţe de verde, am ajuns la un indicator de lemn cenuşiu care indica drumul spre oraş. Lângă numele propriu-zis, fusese scris cu litere negre îngroşate: *Ţinutul lui Dumnezeu.* Într-o altă situaţie, ironia cuvintelor m-ar fi putut face să surâd, dar nu acum.

După ce am întors pe un drum pavat, îngust, am trecut de o adunătură de druizi aproape anacronici: douăzeci de săteni, cu toţii îmbrăcaţi în costume pământii, douăzeci de tichii de tartan şi douăzeci de perechi de ghete negre, evident creaţia aceluiaşi cizmar.

Douăzeci de perechi de ochi aruncând priviri suspicioase spre maşina noastră.

— Ce grup ciudat de oameni, am comentat eu.

— Ultimii ţărani adevăraţi din toată Europa de Vest, spuse Justin, cu un uşor surâs care ar fi putut să exprime ori mândria, ori o oarecare jenă. Am intrat oficial în Maam Cross.

— Am senzaţia că am intrat într-un cătun medieval, i-am spus eu.

— Aşa şi este, îmi răspunse el.

Pe strada principală a satului erau câteva magazine simple.

Pe pereţi erau lipite postere cu reclame mânjite de funingine: *Players's Please, Guinness for Greatness.* Într-una din clădiri se afla un grajd cu chirie şi garaj. Apoi un şir de bordeie de piatră, acoperite de curând cu ţiglă şi vopsite proaspăt.

Justin îmi spuse că în fiecare dintre bordeie există o cameră de zi de 5 m^2, plină cu suveniruri, un televizor şi numeroase tablouri religioase. Dormitoarele sunt toate mici şi înghesuite, iar interioarele slab luminate şi parfumate cu mirosul greu de turf.

Ştiam că prezentarea caselor era, în ceea ce-l privea pe Justin, doar o conversaţie făcută pe fond nervos şi chiar se întrerupse brusc când văzurăm inscripţia de pe peretele fast-food-ului care arăta nelalocul lui în centrul orăşelului.

O mână nervoasă trasase literele roşii cu o pensulă pe peretele proaspăt văruit.

COLLEEN SUGE ŞTREMELEAGURI FERMECATE!

— Aah, asta explică totul, spuse Justin şi zâmbi compătimitor.

Ne îndreptarăm privirile înainte.

58

Casa Galaher se afla la aproximativ 2 km şi jumătate la est de oraş. Ne îndreptarăm spre ea fără nicio problemă, ca şi cum am mai fi fost acolo.

Aveam permanent senzaţia că situaţia ne depăşea pe amândoi, lucru care mă înspăimânta într-un mod cum nu mai simţisem niciodată. În dimineaţa aceea, *Herald Tribune* conţinea articole despre o teribilă foamete din India, o izbucnire de ciumă din Mexic şi cea de poliomielită din Statele Unite. Articolele îmi aminteau de o carte înfricoşătoare pe care o citisem cu ani în urmă, intitulată *Zona Fierbinte.* Ebola păruse a fi opera diavolilor.

În timp ce trăgeam maşina în curtea pietruită, norii acoperiră soarele, iar micuţa casă văruită şi acoperită cu paie se cufundă în semiîntuneric. Nu era nimic primitor acolo: nici casa, nici grădina, nici măcar aleea.

— Mirosul este de turbă arsă, mă informă Justin în timp ce ieşeam din maşina închiriată. Sufocant şi viu. Nu vei uita mirosul acesta.

Ce nu aveam să uit era sentimentul care mă cuprinse când începurăm să înaintăm spre casă. Pentru numele lui Dumnezeu, eram în Irlanda! Mai aveam puţin şi o vedeam pe cea de-a doua fecioară, iar părerea noastră era esenţială în rezolvarea unui mare mister.

— Tatăl fetei a murit cu aproximativ un an în urmă. Un adevărat bărbat gen Finn Mecool[5], spuse Justin. Mama ei a fost doborâtă la pat de o criză. În plus, este aproape senilă – la patruzeci de ani. Stă în pat majoritatea timpului – medicii de aici nu sunt foarte competenţi. Fata nu se află în cea mai bună situaţie. Nu se compară cu viaţa în sânul familiei Beavier.

— Kathleen nu duce un trai uşor, am spus eu, simţind, pentru cine ştie ce motiv, nevoia să-i iau apărarea. Nu în ultima vreme.

— Ştiu asta, Anne, zise Justin. Kathleen îmi place foarte mult. Dar acum trebuie să aflăm câte ceva despre Colleen.

— Cum ar fi modul în care a reuşit Biserica din Irlanda să ţină totul secret? l-am întrebat eu.

[5] Personaj legendar, conducătorul elitei militare Fianna, a străvechii Irlande, care îl apăra pe rege (n.tr).

Justin ridică din umeri.

— Nu mă miră. Dar eu cunosc Biserica Irlandeză. Dacă Iisus Hristos s-ar fi născut pe această insulă, se prea poate să nu se fi ştiut nimic de el până acum.

În zidul de piatră ce înconjura căsuţa se afla o poartă de fier ruginită care scârţâi când o deschise Justin.

În exact acelaşi moment, uşa căsuţei vopsite în albastru se deschise. O măicuţă, o femeie masivă cu o figură severă, al cărei veşmânt negru se unduia în adierea uşoară a vântului, apăru în faţa noastră.

— Sunt sora Katherine Dominica, ne informă ea pe un ton tăios. Dumneavoastră cine sunteţi?

Ne prezentarăm călugăriţei şi ea încuviinţă din cap. Spuse că ne aştepta. De sub boneta ei albă, strâmtă, ieşeau câteva şuviţe închise la culoare. Ne aruncă o privire neîncrezătoare, dar ne primi înăuntru.

Sora arăta înfricoşător, ca o prevestire sumbră, şi nu exagerez deloc. Însă am uitat de ea imediat ce m-am obişnuit cu lumina slabă din casă.

Lângă cămin se mişcă ceva. O fată se ridică de pe un taburet scund ca să ne salute.

Purta o rochie de casă cu imprimeuri, iar deasupra un şorţ de dantelă uzat. Pe spate îi cădea în valuri un izbitor păr roşu-închis.

— Bună, spuse ea surprinsă şi cu o evidentă plăcere. Mă bucur atât de mult că sunteţi aici! Înseamnă că Biserica crede în mine.

Razele soarelui înghiţite de norii de deasupra se materializară chiar aici. Zâmbetul acestei fete reuşi să lumineze interiorul mohorât şi şters al căsuţei.

Mă holbam la ea, deşi nu voiam să par prost-crescută. Fata aceasta însă ar fi atras toate privirile oriunde s-ar fi dus.

Colleen Galaher arăta ca o irlandeză autentică: piele albă transparentă, obraji plini, ochi verzi strălucitori şi, bineînţeles, un minunat păr arămiu. Însă trăsăturile ei luminoase treceau dincolo de ceea ce putea fi considerat tipic irlandez.

O descriu exact aşa cum am văzut-o. Era o fată nespus de drăguţă, o fată nespus de drăguţă care purta o sarcină imensă.

Paisprezece ani. Nu puteam să mă abţin: *exact vârsta pe care o avea Maria din Nazaret când s-a născut Iisus.* Părintele Rosetti imprimase acest gând în memoria amândurora. Oare el

credea că fata aceasta era adevărata fecioară?

— Doreşte cineva ceai? întrebă fata pe un ton timid, dulce. Sau puţină pâine făcută în casă, după lunga voastră călătorie din America?

Mi-am dat seama că mi-a plăcut imediat Colleen Galaher. Cine n-ar fi plăcut-o? Dar acest lucru îmi dădea senzaţia că o trădam pe Kathleen.

Nu era de mirare că părintele Rosetti avea nevoie de ajutor, m-am gândit în sinea mea. Dilema era incredibil de dificilă.

Ambele fete păreau să fie perfecte.

59

Colleen ne dădu imediat impresia că dorea să coopereze cât putea ea mai bine. Ne spuse că spera şi se rugase ca Biserica să trimită pe cineva.

Merserăm în şir indian pe cărarea noroioasă lăturalnică ce şerpuia în spatele casei Galaher. Fata spuse că era un loc potrivit ca să vorbim şi să *ascultăm.*

— E foarte drăguţ aici, i-am spus eu.

— Mulţumesc, zise ea, părând mândră de ţinut. Şi eu cred. Oamenii de aici spun că este ţinutul lui Dumnezeu.

Colleen mergea înainte, apoi eu, iar Justin venea în urma noastră pe această potecă neregulată, sumbră, ţesută în peisajul de un verde-aprins.

M-am concentrat asupra lui Colleen şi la ce spunea ea. Fără nicio îndoială, voia să ne spună totul.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă ea pe cel mai dulce şi blând ton din lume, întorcându-se spre noi.

Nu e cumva prea frumos ca să fie adevărat? mă întrebam eu. Dar oare acest lucru nu era valabil şi pentru Kathleen? Două fete perfecte – o enigmă perfectă.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? i-am sugerat eu. Care este primul lucru pe care ţi-l aminteşti legat de sarcină?

— Asta vă pot spune. Se prea poate să fi fost prea târziu ca să mai ies neînsoţită, zise ea, dar vin de foarte multe ori singură la Liffey Glade. Asta s-a întâmplat în seara când a început totul.

Câmpul se transformă într-o pădure rară şi apoi în codru des. Când ne înconjură întunericul, ieşirăm brusc într-un loc deschis, aflat între copaci.

Colleen arătă spre o piatră plată ieşită în afară peste marginea unui pârâu.

— Eram acolo, spuse ea, şi priveam strălucirea lunii în apă – când am auzit vocile.

— Pe cine ai auzit, Colleen? întrebă Justin. Ce voci?

O umbră se aşternu pe faţa fetei, de parcă liniştea i-ar fi fost tulburată de o amintire urâtă.

— După cotitura aceea se aflau doi bărbaţi şi un băiat, spuse ea. Am crezut că vânau iepuri, sau poate pescuiau în pârâu. Am strigat – şi i-am întrerupt. Făceau ceva rău, spuse fata şi glasul i se opri în gâtlej. Vorbea atât de răguşit, încât cu greu am putut

să înţeleg ce spunea. Nu voiau să văd eu.

— Ce fel de rău? am întrebat-o. Ai văzut? Ce făceau bărbaţii?

Colleen tuşi şi apoi îşi limpezi glasul, care deveni o şoaptă nervoasă.

— Aveau pantalonii în vine, iar unul dintre ei – un bărbat mare ca un urs – atingea băiatul cu gura... acolo jos. Băiatul merge la aceeaşi şcoală cu mine. Pe celălalt bărbat îl cunoşteam. E un preot din alt oraş. Şi se atingea singur.

Brusc, Colleen începu să plângă. Lacrimi mari şiroiau pe obrajii fetei. Le şterse cu dosul mâinii ei micuţe. Lacrimile păreau reale.

— M-a recunoscut şi a venit spre mine, aşa că am rupt-o la fugă. Au fugit şi ei după mine. Le auzeam respiraţia. Le simţeam mirosul. Am fugit cât de repede am putut.

— Bărbatul cel mare m-a prins de mijloc şi m-a trântit la pământ. M-am lovit. Preotul mi-a acoperit gura şi nasul ca să nu pot ţipa – dar nu mai aveam aer! Apoi mi se păru că erau mulţi, foarte mulţi, nu doar cei doi bărbaţi şi băiatul. Mi s-a părut că erau douăzeci sau treizeci, mai mulţi decât am putut eu număra. Apoi se auzi un trosnet puternic, mai puternic decât cel mai zgomotos tunet. Suliţe mari de lumină au făcut ca cerul să strălucească în galben şi alb! Bărbaţii au dispărut. Oricâţi ar fi fost. S-au căţărat pe prundiş şi m-au lăsat singură, zgâriată şi sângerând în ploaia care se porni dintr-odată în poieniţă.

Colleen arătă într-acolo. Un stejar enorm era despicat în două şi părea să se fi întâmplat recent. Jumătate din copac se afla încă în picioare, în timp ce cealaltă era culcată la pământ. Urmele focului erau încă vizibile pe trunchiul copacului.

— Nu m-au prins, spuse fata cu fervoare. Poveştile despre mine sunt toate minciuni, nu sunt adevărate. Am scăpat de ei neatinsă. Sunt virgină, vă jur, spuse Colleen, acoperindu-şi abdomenul cu ambele mâini. Prin urmare, cum mi s-a întâmplat asta? Cum e posibil? ne întrebă ea.

Stând în licărirea acestei văi, am observat aceeaşi strălucire trandafirie pe care o văzusem uneori venind de la Kathleen, luminând acum uşor în jurul acestei copile. Oare Justin o vedea? Să fi fost un nimb?

M-am întors spre el şi, spre uimirea mea, am văzut că lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Şi el vedea strălucirea. Doamne, ce însemna asta? Ce era lumina aceasta neobişnuită?

— Dacă nu mă credeţi, vă rog, întrebaţi-l pe doctorul meu,

spuse Colleen. Stă chiar aici în Maam Cross. Vă va spune adevărul.

O credeam. Credeam fiecare cuvinţel. Şi Justin la fel.

Şi nu aveam nevoie de mărturia doctorului Murphy.

Devreme, cu o dimineaţă în urmă, părintele Rosetti îmi pusese în braţe dosarul despre Colleen, care conţinea şi raportul medical de la Spitalul Treimii din Cork. La cererea Vaticanului, trimiseseră şi un medic din Dublin care o examinase pe fată.

Citisem raportul cu ochii mei, ca şi Justin, de altfel.

Colleen Galaher era însărcinată în opt luni şi jumătate.

Şi era cu siguranţă virgină.

— Vă rog, ajutaţi-mă, şopti ea. Sunt o fată bună.

60

Portsmouth, Rhode Island

Era nouă şi jumătate şi cei trei prieteni se aflau la primul sau al doilea rând de „cocktailuri” în rău-famatul Lawn Bar al lui Neely. Jamie Jordan se întoarse de la toaletă şi-şi făcu loc la barul aglomerat unde Chris Raleigh şi Peter Thompson stăteau aplecaţi peste câteva halbe de Samuel Adams înspumate, cea mai bună bere din Boston sau, cel puţin, aşa susţineau reclamele. La televizorul color de deasupra, echipa Rangers o pulveriza pe favorita locală, Boston Bruins.

Din privirile alunecoase pe care i le aruncară, Jamie ştiu că prietenii lui discutaseră toată noaptea despre Sachuest Point. Despre ce altceva puteau să fi vorbit? Asta îl scoase din sărite. Îşi trecu nervos mâna prin părul lung şi blond.

— V-am spus că nu discutăm despre seara aceea. Asta înseamnă că *nu discutăm despre asta.* Şi asta înseamnă că voi, capete seci, *nu discutaţi despre asta* cât sunt eu la toaletă.

Chris Raleigh îşi dădu ochii negri peste cap.

— Cretin paranoic. Şi mai eşti şi dus. Eşti beat. Poţi să-l crezi pe tipul ăsta?

Raleigh se întoarse spre Peter Thompson. Faţa lui Jamie Jordan se făcu roşie ca para focului.

— Thompson, vorbeaţi despre seara aia sau ce? Dacă nu, dau eu runda următoare.

— Tărie sau bere? întrebă Thompson, încercând să calmeze atmosfera.

Cei trei erau inseparabili chiar din clasele primare. Acesta era motivul îngrijorării lor. Îl ştiau bine pe Jaime. Nimic nu-l afectase atât de tare. Iar acum, se părea că *totul* îl dădea peste cap.

— Vorbeaţi sau nu? întrebă Jaime din nou. Venele de pe tâmplă i se umflaseră şi păreau că pulsează.

— Prietene, *e cazul* să vorbim despre asta. Toată treaba asta a ieşit de sub control. În cazul în care n-ai observat, îi spuse Thompson şi-şi îndreptă degetul arătător spre prietenul lui. Tu realizezi că lucrurile au luat-o razna? E cazul să facem ceva. Avem nevoie de un plan.

Fără să mai stea pe gânduri şi să îl avertizeze, Jamie Jordan

îi dădu acestuia un pumn în piept. Băiatul brunet se dezechilibră de pe scaun şi se prăbuşi pe linoleumul strâmb.

„Onoratul” Tom Neely, proprietarul, înşfăcă un baston vechi din lemn de esenţă tare şi îl roti deasupra barului.

— Golani de doi bani, luaţi-o din loc sau vă rup picioarele! în bar se aşternu o tăcere mormântală. Muncitorii în vârstă priviră spre colţul unde izbucnise scandalul. Cei trei tineri prieteni erau înalţi şi bine făcuţi şi păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Fiecare avea un act de identitate fals, pe baza căruia intrau în majoritatea barurilor din zonă.

Jaime Jordan ţâşni de lângă prietenii săi şi se îndreptă spre ieşire.

Se ciocni de câţiva muşterii obişnuiţi de-ai barului, dar aceştia nu făcură nimic ca să-l oprească. Jordan avea 190 cm şi cu mult peste 90 de kilograme, iar prietenii lui erau la fel de impunători.

Afară, cu faţa biciuită de briza oceanului, Jamie Jordan se gândi să se întoarcă în bar şi să mătură podeaua cu Raleigh şi Thompson. Oh, Iisuse! Îşi trase o palmă. Kathleen Beavier era aceea pe care trebuia să o cotonogească.

Îşi aminti că, practic, fusese nevoit să se aşeze în genunchi şi s-o roage pe Regina de Gheaţă să iasă cu el. Luase maşina de patru ori până la Salve Regina ca să se întâlnească cu eleva catolică după ce ieşea de la ore. Îşi luase chiar şi cel mai bun pulover Nautica şi-şi călcase pantalonii negri.

Kathleen Beavier avea ceva special şi diferit, trebuia să recunoască. Jaime o dorise mai mult ca pe oricine. Şi nu doar pentru sex, deşi căţeaua blondă *era* sexy. Jaime voia pur şi simplu să fie în preajma ei. Ea avea „acel ceva”. Crezuse că o iubea.

Până în acea seară la Sachuest Point.

Unde se întâmplase ceva rău.

61

Jaime Jordan ambală motorul costisitorului său Mercedes SLK. Dădu volumul aparatului de radio la maximum şi scoase în viteză maşina sport din parcarea pe jumătate plină a barului lui Neely. Cânta cât îl ţinea gura un cântec al lui Smashing Pumpkins. Prietenii lui aveau dreptate în privinţa asta – era dus de-a binelea.

În timp ce gonea pe dealul pavat şi abrupt din spatele barului, se gândi nervos la seara din 23 ianuarie, când o dusese pe Kathleen la balul organizat de Salve Regina. Părinţii lui Jaime erau şi ei destul de înstăriţi, dar tot se simţi intimidat când merse la reşedinţa Beavier în seara aceea. Purta un costum negru şi ştia că arăta superb, dar, cu toate acestea, tot era nesigur pe el. Charles Beavier îi deschisese uşa şi-l invitase să intre. Era ocupat, de fapt, chiar prost-crescut; vorbea la telefonul mobil şi de-abia îl salută pe Jaime din cap.

Jaime se linişti în timp ce aştepta în camera de zi şi încercă să n-o ia ca pe ceva personal. Câteva minute mai târziu, apăru Kathleen. Nu cu o jumătate de oră mai târziu, aşa cum fac majoritatea fetelor. Aprecie acest lucru şi se mai înmuie.

De fapt, apariţia ei îi tăie respiraţia. Ea nu era doar o altă elevă drăguţă – era pur şi simplu superbă.

Purta o rochie Vera Wang fină, de un verde-pal, şi nu una dintre acele rochii pretenţioase, îmbrăcate la balul de absolvire, care le fac pe fete să arate ridicol. În părul ei lung şi blond avea o cordeluţă argintie. Arăta de parcă ar fi făcut parte dintr-o familie regală, îi trecu lui prin minte.

Din nefericire, balul de la Salve Regina se dovedi chiar mai dezastruos decât îşi imaginase el. Trupa de pe scenă era un cvartet de vârstă mijlocie, rigid, care cânta la toate ceaiurile de toată jena şi la Newport Club. În plus, cu un etaj mai sus de ringul de dans se afla o pistă de alergări demodată, din lemn, care încercuia sala de sport. De acolo, o grămadă de călugăriţe carmelite urmăriră dansul cu ochi de vulturi, de la început până la sfârşit. Călugăriţele păreau să aibă talentul de a râde şi a bate din picioare exact în cele mai nepotrivite momente.

Chiar după primele cinci minute îşi dorise cu disperare să plece. Dar, totuşi, poate că merita să treacă prin toată tortura pentru Kathleen.

După bal, trebuia să se ţină o petrecere cu fason – fuseseră trimise chiar şi invitaţii inscripţionate. *Veniţi la o petrecere minunată la casa Elaine Scaparella.* Kathleen se lipise de el toată seara, înnebunindu-l cu parfumul ei CK şi deliciosul decolteu de sub linia gâtului, care, aţâţător, nu făcea decât să-l provoace.

Când, în timpul ultimului dans, Kathleen îşi puse mâna pe umărul lui, aproape că-i simţi gustul. Jaime ştia că şi ea îl voia. Nu avea nicio îndoială.

Nu-i veni să creadă cât de uşor reuşi să o convingă să sară peste petrecerea plicticoasă şi să meargă la plimbare lângă Second Beach şi Sachuest Point. Acum, îşi dorea din suflet să nu fi mers acolo. Îşi dorea să nu fi pus niciodată ochii şi, mai ales, mâna pe Kathleen Beavier.

62

Jaime trecu de Second Beach şi farurile Mercedesului străpungeau ceaţa groasă ca de basm asemenea unor săbii strălucitoare. Era destul de ameţit, dar conducea bine. Nu era prima dată când se urca beat la volan.

Conducea înapoi la Sachuest Point – unde o dusese pe Kathleen în urmă cu aproape nouă luni, în seara care le-a schimbat amândurora vieţile.

Ceva rău *se întâmplase* acolo. Ceva nebunesc.

O ştia.

La fel, Thompson şi Raleigh.

Şi Kathleen, căţeaua aia prefăcută. Mincinoasa nenorocită.

Ciudat era că Jaime nu ştia de ce anume se întorcea acolo. Era ca şi cum îşi pierduse controlul. *Trebuia* să se ducă acolo în seara asta.

Viră pe o uşoară curbă în formă de S şi observă că vederea i se înceţoşă. Foarte ciudat! Iar durerea confuză, surdă din spatele urechii stângi urcă spre ochi.

Oh, Iisuse, iarăşi? gândi în sinea lui.

Privi spre bordul maşinii. Ceasul luminat arăta 9:54, iar indicatorul de viteză peste 95 de kilometri. Şi ţiuitul începu.

Ceea ce însemna că, în curând, creştetul capului urma să-i zvâcnească de durere. Durere şi zgomot în acelaşi timp.

Memorial Boulevard se îngusta pe măsură ce se apropia de Sachuest Point. În oglinda retrovizoare, Jaime vedea luminile îndepărtate din sud-estul oraşului Newport şi vilele impunătoare de pe coastă.

La un moment dat se gândi că ar fi atât de uşor să treacă cu maşina peste parapet. Ar fi fost ca un zbor.

Se încruntă şi apoi dădu din cap. Ce gând idiot! Deşi, el *era* rezistent. Era înalt de 2 metri. Era făcut din oţel, dar ştia că maşina nu putea să zboare.

Un alt gând neaşteptat îi dădu târcoale şi apoi începu să-l domine. *Kathleen.* Şi, cu numele ei în minte, gândul prevestitor de moarte, insistent, îl luă în stăpânire.

Doar simpla amintire îl durea nespus. Dar nu putea să întoarcă timpul înapoi – când, după bal, le spusese tuturor că o făcuse cu Kathleen. „Am rupt un vagin de la Salve Regina.” Se lăudase şi bravase ca un cretin, aşa cum o făcea uneori.

Jaime îşi duse mâna la frunte. Durerea era atât de acută, încât îi întorcea stomacul pe dos.

Din acest motiv voia să apese pe acceleraţie şi s-o taie acum – în zidul de susţinere din beton!

Roţile scrâşniră. Cauciucul se topi pe asfalt.

Puse ambele mâini pe volan şi trase cu putere maşina spre mijlocul şoselei. Înnebunea, asta se întâmpla cu el. Simţea că-i explodează capul. O durere incredibilă!

Atunci pune capăt durerii, auzi el. *O poţi face, să ştii. Tu deţii controlul. În plus, ştii că meriţi să mori. Ştii bine ce-ai făcut.*

Mercedesul galben se clătină spre stânga şi trecu din nou peste linia dublă galbenă. Volanul părea eteric. Nu-l putea prinde. Mâinile lui Jaime se desprinseră de volan şi-i acoperiră ochii.

Vezi, poţi s-o faci! Poţi să zbori. POŢI SĂ ZBORI!

Maşina sport ieşi de sub control şi fu cât pe-aici să se ciocnească de un jeep care venea din partea opusă, cu nişte unelte de pescuit care se vedeau mişcându-se violent pe portbagaj. *Doamne, a fost cât pe ce!*

Pentru o clipă, farurile galben de crom îl orbiră. Un claxon nervos se îndepărtă în ceaţa din ce în ce mai groasă.

Se ţinu strâns, în timp ce maşina continua să derapeze pe şoseaua întunecată, alunecoasă. Dintr-odată, începu să zboare în ceaţa cenuşie şi densă. Roţile din faţă se desprinseră de pământ şi ţâşniră drept înainte sub atracţia forţei centrifuge.

Farurile maşinii se îndreptară în zadar spre constelaţia Orion, înainte să lumineze traiectoria maşinii în picaj. Jaime Jordan ţipă şi acoperi muzica rock de la radio:

— Îmi pare atât de rău, Kathy! Oh, Doamne, îmi pare atât de rău pentru ce am făcut! Îmi pare atât de răăuuuuu!

63

Se întâmpla ceva rău. Kathleen avea senzaţia că se întâmpla ceva foarte rău.

Ceasul digital de pe măsuţa de noapte indica 11:24, apoi 11:25 şi 11:26. Cifrele se schimbau inexorabil. Dar Kathleen nu putea să doarmă.

Nu vreau să dormi, auzi Vocea spunându-i. *Nu vei mai dormi niciodată. Şi asta nu face bine copilului!*

Telefonul de lângă ea începu să sune.

Îşi strecură încet mâna de sub păturile călduroase care coborau de pe abdomenu-i ridicat. Se întinse spre telefon. *Ştiuse* că avea să sune. Cum de ştiuse? Era telepată? Cum era posibil?

— Ăă... bună. Sunt Kathleen.

Auzi vocea îndepărtată şi nesigură a prietenei ei Sara Petrie, care, în ultima vreme, nu prea fusese prezentă în viaţa ei.

— Oh, Kathy, îmi pare atât de rău să te sun la o oră aşa de târzie. N-aş fi făcut-o, dar este extrem de important. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Sara, ce e? Ce se întâmplă?

— Kathy, e oribil. Jaime Jordan s-a prăbuşit cu maşina la Sachuest Point. Tocmai am auzit la radio. Sara începu să plângă. Îşi pierdu complet controlul. Apoi închise telefonul.

Năucită, plângând la rândul ei, Kathleen puse jos telefonul.

Îşi trase blugii cu aplicaţia elastică din faţă şi se căzni să intre într-o cămaşă de flanel, fără să-i desfacă nasturii. Când se aplecă să-şi pună şosetele şi ghetele îi veni să verse. Îi era atât de rău! Nu doar de la stomac ci, mai rău, o durere în inimă, mai puternică decât orice sentiment pe care-l avusese vreodată la pierderea cuiva.

La capătul celălalt al coridorului lumina slab un bec. Kathleen o luă spre lumina îmbietoare şi casa scrâşni sub greutatea picioarelor ei.

Trecu printr-o anticameră mică, slab luminată, care ducea în dormitorul tatălui ei. Uşa era întredeschisă şi-l auzi sforăind uşor. Cheile se aflau în servieta de piele de pe birou.

Le apucă şi, atât cât fu în stare, o luă repede, fără zgomot, pe scări. Înşfăcă hanoracul albastru din cuier.

Trebuia să iasă şi să vadă ce era cu Jaime.

Avea sentimentul îngrozitor că, într-un fel sau altul, era vina

ei.

64

Kathleen conduse Lincolnul tatălui ei pe şoseaua prunduită care mergea paralel cu plaja şi apoi întoarse după tufele de mur, la distanţă de 800 de metri în sud de casa principală.

Tremura şi privirea îi era înceţoşată de lacrimi. O luă pe Ocean Avenue, acum alunecos din cauza ploii. Şoseaua de lângă plajă era asemenea unei panglici răsucite din sticlă neagră strălucitoare. Făcea tot posibilul să nu aibă şi ea un accident de maşină, dar dorinţa de a face ca totul să dispară era incredibil de intensă!

Dar în joc nu era doar viaţa ei. Trebuia să se gândească la copil. Trebuia să-l protejeze.

Astfel, Kathleen se prinse cu îndârjire de volan cu ambele mâini şi-şi concentra atenţia spre dungile galbene de pe mijlocul şoselei.

În timp ce conducea, începu să-şi amintească de acea seară de ianuarie.

În sfârşit, îşi aducea aminte! Era aproape de adevăr...

Dar pierdu iar firul evenimentelor!

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Ajunse la Sachuest Point cu puţin peste 11:45.

— Oh, Doamne! şopti ea, în timp ce se uita la locul unde se petrecuse accidentul.

Panta golaşă, pustie, care marca începutul Rezervaţiei Naturale era indirect luminată de farurile unei lungi procesiuni de maşini care veniseră din oraş. Maşinile poliţiei din Portsmouth şi Newport erau parcate alandala pe tot dealul. Două maşini de pompieri, roşii, strălucitoare, îşi balansau scările deasupra râpei de lângă locul accidentului.

Nu avusese nevoie de indicatoare ca să ştie unde să parcheze maşina. Ştia exact unde să meargă. Aici se întâmplase! Aici începuse totul atunci, în ianuarie!

Aproape că-şi amintea – dar nu reuşea să revadă totul.

Îşi bloca singură amintirea. Ştia că asta făcea.

De ce? De ce? De ce?

Dinspre ocean venea un vânt umed şi rece. Valurile se loveau ca tunetul de stâncile din josul şoselei.

O ceaţă albastru-cenuşie, densă, se lăsă peste întreaga zonă.

Cel puţin o sută de oameni se grăbeau să iasă din maşini,

încercând să vadă cât mai bine accidentul şi să priceapă noua întorsătură pe care o luase povestea cu Kathleen Beavier. Îşi croi drum cu coatele printre mulţimea de spectatori, spre locul accidentului, când o recunoscu şeful poliţiei din Newport. Din păcate, dădu din cap, semn că n-o lăsa să treacă.

— Trebuie să cobor acolo, spuse Kathleen. Neapărat. Mă duc.

Căpitanul Walker Depew îşi luă de pe cap chipiul negru şi-l bătu nervos de picior.

— Domnişoară Beavier, nu e o idee bună. E o scenă îngrozitoare. S-a dus. Jaime Jordan e mort. Îmi pare rău. Nu vă duceţi acolo.

La auzul veştii despre Jaime, Kathleen începu să plângă în hohote. Trecu de poliţistul roşu la faţă şi agitat de parcă nici n-ar fi fost acolo. Privi cu atenţie prin ceaţă şi văzu locul unde Mercedesul galben se izbise de stânci, cu motorul înainte.

Aproape hipnotică, puse un picior în faţa celuilalt şi, legănându-şi trupul greoi, începu să coboare stânca.

Iubitul tău e mort! auzi o voce scrâşnind în capul ei. *E timpul să recunoşti adevărul despre tine şi Jaime. Spune adevărul, târfă!*

Kathleen voia s-o facă, dar nu-şi putea aminti ce se întâmplase.

— *Nu ştiu ce s-a întâmplat,* şopti ea printre dinţi. *Nu-mi aduc aminte!*

În spate, un murmur se ridică şi se împrăştie în mulţimea care se aduna sus, pe şosea.

— E ea! E fecioara!

— Slavă ţie, Marie, cea plină de har! răsună vocea unei femei în ceaţă şi în ploaia mocnită. Fetei i se păru aproape un sacrilegiu.

— Nu, vă rog, spuse ea şi le făcu semn să înceteze cu rugăciunile. Plecaţi. Vă rog, plecaţi!

Merse înainte spre lumina albastră enervantă care venea de la maşinile de poliţie parcate lângă automobilul răsturnat.

Un poliţist din Newport, un tânăr îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră, îşi întinse mâna puternică s-o oprească.

— Doar până aici, domnişoară.

Trecu de el fără măcar să-i arunce o privire. Niciunul dintre ei nu avea cum s-o oprească. Acum Kathleen se afla la mai puţin de un metru de Jaime Jordan. Văzu spuma bolborosind pe

motorul maşinii, precauţie împotriva unui alt accident.

Nu se putea abţine să nu gândească: *Orice s-a întâmplat aici în ianuarie... a fost rău. Foarte rău.*

65

Les Porter stătea pe şoseaua în pantă, în maşina lui închiriată, într-o seară îngheţată din Noua Anglie, fără să înţeleagă exact ce se întâmpla; nu-i venea să creadă că se afla aici, martor la aşa ceva. Nu prea mai avea baterie la telefonul mobil, cafeaua era rece şi era frământat de tot felul de întrebări.

În privinţa asta, nu era singurul. Vestea se răspândise în câteva microsecunde din epicentru, acolo unde Mercedesul galben îmbrăţişa stâncile, spre margine, unde se afla mulţimea. În câteva minute, toată lumea era la curent cu ultimele detalii. Înainte să poţi pronunţa „în direct de la Newport", reporterii TV, fanaticii şi turiştii gură-cască, ce nu aveau ceva mai bun de făcut, se îmbulziră la locul înceţoşat unde avusese loc accidentul fatal.

Apoi sosise Kathleen Beavier. Rar văzuse Porter o scenă mai dramatică în cariera lui de reporter. Fata se apropie de automobilul care încă mai fumega, acolo unde băiatul zăcea întins.

Îngenunche să se roage şi apoi, o lumină puternică apăru brusc deasupra mulţimii. Cineva dintre cei adunaţi lângă ţărm începu să strige: „Miracol! E un miracol!"

Fanatici, îşi spuse Porter. Strania lumină însă păru să se transforme într-o aureolă. Venea din ce în ce mai aproape, direct spre Kathleen Beavier.

Porter dădu drumul la radio şi căută un post de ştiri – concurenţa. Andrew Klauk, de la postul de radio WPRO din Newport, transmitea de pe Second Beach Road. Transmisia fu interferată de paraziţi puternici.

În cele din urmă, se auzi o voce de bărbat tânără, animată, având acea siguranţă inconfundabilă, şi începu reportajul despre „Cazul Fecioarei".

„Kathleen Beavier îngenunchează la locul tragicului accident al lui Jaime Jordan. Aproape tuturor ni se pare un gest mişcător şi sensibil.

Tânăra fată se află la aproximativ 10 metri de resturile maşinii. Zona Sachuest Point este acoperită de o ceaţă întunecată, care contribuie la aspectul sinistru al scenei.

Câţiva oameni au început chiar să se roage cu voce tare, alături de Kathleen Beavier.

În aceste momente, nu poţi să nu te gândeşti la puterea şi gloria Bisericii străvechi, la rolul pe care îl juca odinioară religia în viaţa atâtor oameni.

O lumină puternică se îndreaptă direct spre fată. Unii dintre oameni au devenit isterici. Par să creadă că lumina reprezintă ceva divin sau mistic.

Dar, staţi aşa. E altceva. Există o explicaţie... Lumina vine dinspre o şalupă de pe ocean. Şalupa de salvare a gărzii de coastă Castle Hill, Forty-one, *a fo*st atrasă la ţărm de farurile şi claxoanele maşinilor. Din cauza ceții, i s-a zărit carcasa de-abia când s-a apropiat. Lumina pe care am văzut-o cu toţii erau farurile de căutare de la bordul Forty-one.

N-a fost *niciun miracol* la Sachuest Point în seara asta. Lumina nu era decât o şalupă."

Les Porter rămase cu privirea în jos şi o urmări pe Kathleen Beavier, care se îndepărta uşor de rămăşiţele fumegânde ale maşinii băiatului. *A fost o înşelătorie aranjată dinainte?* se întrebă el. Bineînţeles că aşa era; trebuia să fie aşa.

66

Le-am văzut pe prietenele fetei când am ajuns la locul accidentului, lângă ocean. Francesca, Sara şi Chuck păreau îndurerate şi, totodată, împietrite. Din nou, fură oprite în spatele baricadei ridicate de poliţie şi nu se puteau apropia de Kathleen.

Am trecut pe lângă ele, în drumul meu spre Kathy. Eram sigură că era distrusă de ceea ce i se întâmplase lui Jaime Jordan.

— Sunteţi bine? am întrebat fetele.

— E de-a dreptul îngrozitor! spuse Francesca şi imediat îi dădură lacrimile. Accidentele de maşină în care sunt implicaţi tineri sunt cele mai triste tragedii. Întotdeauna pare absurd şi fără sens, iar acum cu atât mai mult.

— Îi voi spune că sunteţi aici, le-am asigurat eu.

— Jaime nu s-ar fi sinucis pentru nimic în lume, mă informă Chuck. Se preţuia prea mult. N-ar face niciodată aşa ceva.

Am continuat să cobor dealul abrupt, îndreptându-mă spre locul accidentului. De ce mi se confesa Chuck? Era posibil ca Jaime Jordan să fi fost ucis?

— Sunt garda fetei, am spus eu, înainte să încerce careva să mă oprească. Simţeam că am dreptul să fiu acolo.

Pe potecă, în spatele meu, se afla Justin; le spunea că era trimis din partea Arhiepiscopiei oraşului Boston şi că stătea în casa Beavier.

Kathleen ne văzu venind şi urcă stânca spre mine. Subit, mi se făcu teamă pentru ea. Ne îmbrăţişarăm strâns şi i-am simţit durerea. Tremura. Avea ochii roşii şi părea că plânsese ore întregi.

— Anne, ceva foarte rău s-a întâmplat aici. Nu doar în seara asta – şi atunci, în ianuarie. Iar eu *nu-mi pot* aminti! Încerc din răsputeri, dar nu pot. Dar din cauza asta a murit Jaime. Oh, Anne, Anne, e doar vina mea. Nu sunt o sfântă. Sunt o târfuliţă! Ce mi se întâmplă?

67

În dimineaţa următoare, de parcă ar fi fost un imens câine feroce, oroarea o cuprinse în ghearele ei pe Kathleen Beavier şi o trezi violent dintr-un somn adânc. Ea se trezea aproape întotdeauna cu sentimentul că făcuse ceva rău şi că avea să fie pedepsită. Dar astăzi *ştia* că era adevărat.

Jaime Jordan era mort. Încă nu putea să accepte, nu-i venea să creadă, dar ştia că aşa era. Simţise greutatea corpul mutilat al lui Jaime din sacul în care-l ambalaseră, de parcă ar fi făcut parte din echipa de medici care urcase stâncile cu el. Şi se simţea secătuită de certitudinea dispariţiei lui.

Dincolo de fereastra dormitorului ei, vântul adia uşor, după furtuna năprasnică din noaptea trecută. Copacii fuseseră dezgoliţi de frunze, iar oceanul agitat.

Totul era îmbibat cu un miros murdar, greu de descris. Ca un frigider care trebuie curăţat. Sau ca rufele nespălate lăsate în portbagaj peste vară.

Ca şi cum putrezea ceva.

Kathleen se întrebă dacă nu cumva mirosul venea de la ea. Se simţea extrem de confuză şi nelalocul ei.

Îşi ridică picioarele amorţite, se dădu jos din pat şi merse la baie.

Folosi toaleta, se spălă pe dinţi şi, în timp ce se holba în oglindă la faţa ei umflată de somn, Kathleen fu asaltată de viziunea repetată a vinovăţiei ei.

Şi-l imagină pe copilul ei cu un corp încovoiat şi grotesc şi cu un craniu diform. Când plângea, glasul îi era asemănător unui viţel luat de lângă mama lui şi târât la tăiere. Era o închipuire crudă şi Kathleen ştia că nu era mai mult de-atât, dar, fiindcă îi venea în mod repetat în minte, era o imagine greu de alungat.

Kathleen avea şi alte îndoieli, preocupări practice legate de ceea ce va face după naşterea copilului, de ceea ce se va întâmpla cu viaţa ei după venirea copilului pe lume.

Şi mulţimea de curioşi cu priviri lacome din noaptea trecută! Se purtaseră de parcă le aparţinea. Când luminile se dovediseră a fi de pe şalupa gărzii de coastă, făcură glume răutăcioase pe seama ei. Unii chiar o înjuraseră.

Cum va putea ea să mai ducă o viaţă normală? N-a cerut aşa ceva. N-a făcut nimic ca să merite aşa ceva.

Voia să spună totul despre seara aceea – 23 ianuarie! Să spună totul. *Numai de şi-ar putea aminti!*

În noaptea trecută, pentru prima dată, îşi aminti câte ceva. Imaginea ei în rochia de bal. O mulţime de bărbaţi adunându-se în jurul ei la Sachuest Point. Părea destul de improbabil, dar asta îşi amintea deocamdată. *O mulţime de bărbaţi care o încercuiseră* şi nu-i dăduseră voie să plece. Şi apoi ce se întâmplase?

Kathleen auzi parchetul din lemn de pin trosnind în partea cealaltă a dormitorului ei.

— Oh, vai! Îşi duse mâna în dreptul inimii. M-ai speriat. Bună!

Kathleen zâmbi şi privi în ochii verzi, tulburaţi, ai menajerei, doamna Walsh. Însă nu auzi niciun vesel „bună dimineaţa” din partea ei. Niciun cuvinţel. *Ce se întâmpla cu doamna Walsh?*

68

Mai rău de-atât nu se putea! Acum, chiar şi doamna Walsh era împotriva ei.

Inima îi bătea cu putere. Îşi mută privirea de la doamna Walsh. Era speriată şi nu voia ca menajera să ştie.

Se aşeză pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă. După ce scotoci după şosetele ei de lână, începu mult prea greoaia încercare de a-şi introduce picioarele în ele.

Primi cu bucurie diversiunea. Oare era doar în imaginaţia ei? Sau Ida se purtase extrem de ciudat în preajma ei în ultima vreme? Venise oare menajera să vorbească despre asta? Poate să-i explice de ce nu se mai înţelegeau?

Partea de sus a casei era nespus de liniştită. Iar asta complica situaţia, se gândi Kathleen. Şoseta de lână i se împotrivi, se răsucea şi îi zădărnicea eforturile, refuza să fie *o şosetă.*

— Ies într-un minut. Imediat, zise ea.

De ce nu vorbeşte cu mine doamna Walsh? Doamna Walsh mi-a fost întotdeauna o prietenă dragă, mai apropiată chiar decât mama mea.

O licărire în oglindă îi atrase atenţia.

Kathleen ridică din nou privirea spre femeia în vârstă. Îi luă doar o clipă, deşi timpul păru să stea în loc, ca să înţeleagă ceea ce vedea.

În mâna dreaptă, Ida ţinea un cuţit cu două tăişuri. Era un cuţit înspăimântător, în genul acelora folosite pentru tăierea şi curăţarea peştilor în bucătăria Beavier.

Menajera scoase un scrâşnet şi un urlet gutural:

— În numele Tatălui, îl izgonesc pe Satana şi pe copilul lui diavolesc!

Apoi se repezi cu putere spre abdomenul fetei.

Reflexul provenit dintr-un adevărat şoc o făcu pe Kathleen să se dea imediat la o parte din calea ascuţitului cuţit scânteietor.

Lama cuţitului se înfipse adânc în măsuţa de lemn, la câţiva centimetri de Kathleen.

Kathleen sări de lângă Ida Walsh, în timp ce menajera smintită se căznea din răsputeri să elibereze cuţitul din strânsoare.

Kathleen se strecură pe lângă ea în dormitor.

— Ida, încetează! Sunt eu, Kathleen! Ce faci?

— Nu eşti una dintre oile lui Dumnezeu! Nici măcar nu eşti Kathleen! ţipa Ida Walsh din toţi rărunchii. Tu *eşti* Satana.

Chipul îi era contorsionat, livid, iar ochii îi străluceau de ură. Muşchii braţelor erau încordaţi şi umflaţi. Kathleen n-o mai recunoştea pe femeia care avusese grijă de ea din copilărie.

— Nu, Ida, te rog. Eu *sunt* Kathleen! Vezi, uite, sunt eu, Kathleen. Sunt eu şi copilul meu.

Ţipetele fetei răsunară între pereţii trandafirii ai dormitorului ei.

— Să mă ajute cineva! Oh, Doamne! Te rog, ajută-mă! Alergă cu greu spre trepte, alunecând în pragul uşii. Se prinse de balustrada care flanca scara.

Reuşise să pună un picior pe treaptă, când simţi o îmbrâncitură puternică în spate. Apoi o cuprinse terifiantul, îngrozitorul sentiment de imponderabilitate.

Kathleen ţipă din nou, un strigăt ascuţit, lung, un sunet care-i părea străin.

Întinse mâna spre balustradă, însă corpul ei în cădere era prea greu. Mâna îi rămase prinsă în şosetă şi trebuia s-o scoată de acolo.

Oh, Doamne, nu! Copilul.

Căzu şi se lovi brutal cu umărul de balustradă. Lemnul trosni şi apoi gravitaţia o trase în jos. Durerea din mână era insuportabilă.

Treptele abrupte erau ca o pantă plină de bolovani. Kathleen începu să se rostogolească. Se izbea de fiecare treaptă, simţind fiecare lovitură cruntă. O durere acută îi străbătu coatele şi fluierul picioarelor.

Primi o lovitură puternică şi-şi pierdu răsuflarea. Se temea pentru copil.

Doamne Dumnezeule! Te rog, nu lăsa să fie acesta sfârşitul.

Durerea o săgetă în urma unei lovituri în urechea dreaptă.

Kathleen era conştientă de tot ce se întâmpla. Nu-şi permitea să leşine. Îşi lovi cu putere sânii umflaţi de podeaua ridicată. Nu-i păsa. N-o putea lăsa pe Ida s-o prindă. Sprijinindu-se, se ridică cu greu în genunchi.

Nu era nevoie să vadă, ştia.

Ida Walsh răsufla anevoios, năpustindu-se pe scări, venind grabnic în spatele ei. Încă ţinea în mână cuţitul ucigător.

— Satană! scrâşni ea printre dinţi. E înăuntrul tău! E Satana

în persoană. Nu mai poţi nega.

69

Îmi săpasem un adăpost contra vântului comod printre micile dune cocoşate care se ridicau şi coborau de-a lungul plajei, în spatele Colibei Soarelui. Stăteam întinsă pe spate pe o pătură de lână, simţind pe faţă atingerea scurtei şi bruştei apariţii a soarelui de vară târzie.

Am inspirat aerul răcoros şi curat de octombrie, care biciuia iarba şi apa de un albastru-închis, şi am ascultat ţipătul îndepărtat al unui pescăruş.

Splendid, pur şi simplu splendid.

Acel ţipăt răzleţ, tânguitor scos de pescăruşi.

Meditam la perfecţiunea acelui moment, la perfecţiunea naturii. Apoi gândul îmi zbură la Justin şi mă cuprinse o senzaţie de căldură.

Nu aveam nici cea mai mică idee încotro ne îndreptam „noi doi” – şi dacă – însă aveam senzaţia că, de data aceasta făceam ceea ce trebuia. Recunosc, cu cât îl vedeam mai mult, cu atât devenea mai irezistibil. Oare el ce gândea? Era îndrăgostit de mine? Îl tulburam, ţinând cont de jurământul lui de preot? Sau eram destinaţi să fim pe vecie despărţiţi?

Mă desfătam în splendoarea acelui moment, stând îmbrăcată la soare, lăsând briza oceanului să mă învioreze.

Încă era foarte devreme, dar curând urma să merg în oraş. Stabilisem să mă întâlnesc cu doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui Jordan.

Am ascultat din nou ţipătul îndepărtat al pescăruşului şi am auzit salutul unui vapor.

Însă ceva nu era în regulă cu pescăruşul acela.

Mi-am revenit brusc din visare şi m-am ridicat în picioare.

Am privit în jur, subit tulburată şi temătoare. Ţipătul se auzi din nou.

Un ţipăt ascuţit care părea să vină din Coliba Soarelui. Crescu în intensitate şi apoi încetă brusc.

Un fior ucise senzaţia de căldură într-o clipă. Ţipătul nu fusese al unei păsări. Era Kathleen!

Apoi am văzut-o. Se căţăra pe acoperişul Colibei Soarelui.

70

Kathleen alerga desculţă, rănită şi plină de sânge din cauza căzăturilor. Deschise fereastra dormitorului de la nivelul doi al casei. Nu avea timp să stea pe gânduri. Ida Walsh venea ameninţătoare din spate – cu un cuţit – cu o strălucire inumană în privire, dintre cele mai înspăimântătoare şi mai bizare. Înnebunise.

Kathleen păşi pe acoperişul abrupt, proiectat în afara camerei de zi principale.

— Nu eşti dintre oile lui Dumnezeu! auzi ea strigătul din spate. Eşti Satana! Îţi ştiu şiretlicurile! Deghizarea ta nu mă înşală pe mine!

— Du-te înapoi! ţipă Kathleen la ea. Lasă-mă în pace! Eu *sunt* Kathleen. Ida, te rog, sunt eu!

Se clătină, două etaje deasupra curţii interioare pavate, care părea să pulseze în ritmul inimii ei. Picioarele ei goale se sprijineau cu greu de ţiglele reci de pe acoperiş.

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor! strigă ea în vântul rece, aprig.

Glasul i se pierdu în depărtare, asemenea fumului dintr-un horn. Nimeni nu părea să o audă. Unde erau cu toţii?

Auzi sunete în spatele ei. Întoarse capul şi văzu ce se întâmpla.

Ida Walsh se strecurase prin fereastra dormitorului şi acum mergea pe brânci pe acoperişul extrem de înclinat, încercând să o prindă pe Kathleen. Braţele şi picioarele ei păreau incredibil de puternice şi de rezistente.

— Nu eşti Kathleen! zbieră ea cu o voce de bărbat. Doi îngrijitori de teren care munceau dedesubt se uitară spre acoperiş, îngroziţi.

— Vă rog, ajutaţi-mă! strigă Kathleen la ei. E nebună. Are un cuţit!

Protejează copilul, deveni singurul ei gând. *Protejează copilul. Tot ce contează e copilul. Nu este copilul Satanei. Copilul meu!*

Privi înapoi la femeia care o iubea odată, care-i pieptăna părul, care spunea rugăciuni cu ea şi o legăna până adormea. Unde dispăruse acea femeie?

— Tu nu eşti Kathleen! O cunosc pe Kathleen! Am iubit-o pe

Kathleen!

Fu cât pe-aici s-o prindă, dar Kathleen, rănită şi greoaie, se îndepărtă de ea.

Ida Walsh avea ochii holbaţi, goi şi incredibil de strălucitori. Părul ei alb se răspândea ca un evantai în vânt.

Într-un sfârşit, Kathleen văzu că Anne alerga dinspre plajă, ţipând şi mişcându-şi braţele.

— Sunt aici, Anne. Te rog, ajută-mă, strigă ea peste marginea acoperişului.

Putea să cadă în orice moment. Era atât de aproape de margine!

Îşi văzu mama aplecându-se de la o altă fereastră. Nu-i venea să-şi creadă ochilor şi, la rândul ei, încerca să iasă. Biata Carolyn. Curioasă şi îngrijorată. Însă niciodată de un real folos. Cu toţii ar fi ajuns prea târziu. Nu exista scăpare de doamna Walsh şi cuţitul ei.

Kathleen înaintă cât putu, până ajunse într-un colţ unde acoperişul făcea un unghi de 90°. Dacă făcea doar un singur pas, avea să cadă. Sub picioare, ţiglele alunecau şi se spărgeau.

Brusc, ţipă la menajeră:

— Îţi ordon să încetezi! Îţi ordon!

Braţul alb, gol, al Idei Walsh se întinse spre Kathleen. Zgârie cu mâna acoperişul. Femeia îi aruncă o căutătură plină de ură. Cuţitul străluci în soare.

— Ştiu adevărul despre tine. Îţi ştiu secretul murdar!

Pe alee, sub acoperiş, o siluetă începu să alerge. Fetei îi era teamă să-şi întoarcă privirea de la doamna Walsh şi de la cuţitul ei. Se gândi că era Anne. Dar cum putea s-o ajute? Cum putea s-o ajute cineva, oricine ar fi fost?

Un zgomot tunător acoperi Coliba Soarelui.

Kathleen rămase cu gura căscată, năucită şi îngrozită.

Din gâtul Idei Walsh ţâşnea sânge. Femeia gemu şi chipul îi îngheţă de ură. Apoi corpul ei căzu de pe acoperiş ca o piatră grea, se lovi de caldarâm şi rămase nemişcat.

Era linişte, cu excepţia zgomotului îndepărtat şi al mugetului valurilor.

Kathleen îşi coborî privirea spre locul unde se afla Anne. Avea picioarele depărtate, în poziţie de tragere. În mâini ţinea un pistol.

Anne îi salvase viaţa, ei şi copilului ei.

71

M-am ţinut bine să nu intru în stare de şoc; nu-mi permiteam aşa ceva. Credeam că am înţeles în sfârşit de ce mă aflam la Coliba Soarelui. Am înţeles, aşa cum trebuie să înţeleagă un soldat atunci când duce un război că, uneori, nu ai de ales, trebuie să ucizi.

Mi-am amintit când mă întrebase John Rooney dacă am permis de portarmă. Acum înţelegeam. Nu era de glumit. Nu mă aflam aici doar pentru a cerceta cazul fetei. Eram aici şi să o protejez.

Devenea din ce în ce mai greu să nu cred în nimic. În Kathleen? În Colleen? În bine? În rău? Ce s-a întâmplat în dimineaţa aceea a fost cât se poate de real. Am împuşcat şi au ucis pe cineva, o femeie în vârstă de şaizeci şi doi de ani, care se numea Ida Walsh. Era oribil, terifiant, era însăşi esenţa răului. Iar acum, ajunsesem să privesc răul şi altfel.

Kathleen şi cu mine ne-am cuibărit una în cealaltă în leagănul din încăperea scăldată în soare, privind în gol spre oceanul schimbător.

Legănam pe braţe o Kathleen cu lacrimi în ochi când am auzit telefonul sunând jos. Ce mai era? Poliţia din Newport trimisese deja câţiva ofiţeri să mă interogheze. Ambulanţa luase corpul doamnei Walsh.

O ucisesem. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Cu puţin timp înainte de unu, părintele Rosetti ne-a chemat iarăşi la una dintre faimoasele lui întruniri. Familia Beavier, Justin şi cu mine ne-am adunat în bibliotecă, unde Rosetti ne-a informat că primise ordine de la Roma nu cu mult timp înainte. Aparent, întâmplarea electrizase Vaticanul. Sau poate era altceva de care nu ştiam? Kathleen, împreună cu câţiva apropiaţi, avea să părăsească imediat oraşul Newport. Coliba Soarelui nu mai prezenta siguranţă, lucru la care mă aşteptam. Dar exista vreun loc sigur?

La unu şi jumătate, trei automobile Lincoln negre cotiră pe eleganta *porte-cochere* de la Coliba Soarelui. În momentul în care poarta principală se deschise, nenumăraţi jurnalişti se călcară în picioare pe alee.

La un semnal, şapte dintre noi am fost escortaţi afară din casă, în cele trei maşini.

Cu geamurile ridicate, portierele încuiate şi centurile de siguranţă prinse strâns, mica noastră caravană a ţâşnit spre poartă şi a părăsit proprietatea, în sunetele stridente ale sirenelor poliţiei care ne escorta. Am trecut în viteză pe lângă reporterii uimiţi.

Zgomotul asurzitor şi viteza accelerată se potriveau perfect cu starea mea.

Am luat-o pe şoseaua principală şi, câteva minute mai târziu, mergeam cu mai mult de 128 km/oră. M-am întors să privesc în urmă.

Autodube umplute până la refuz cu reporteri frenetici erau deja la doar câteva maşini depărtare de plutonul nostru motorizat.

M-am ţinut bine şi m-am rugat ca fata să fie în siguranţă într-una din celelalte maşini. Mi-era teamă ca nu cumva să intre în travaliu din cauza hârtoapelor şi cotiturilor. Mă înspăimânta ideea că o mişcare greşită ar fi putut trimite maşina direct într-un copac sau într-o stâncă.

Drept înainte se afla o intersecţie pe patru benzi. La viteza cu care rulam, părea periculoasă. Cei trei şoferi, care păstrau permanent legătura prin staţii de emisie-recepţie, ştiau ce să facă. Cel puţin, aşa speram eu.

O maşină o luă spre vest, iar alta spre est.

Cea de-a treia, a noastră, se îndreptă spre nord, spre aeroportul Logan International din Boston.

M-am cufundat în banchetă, pregătindu-mă pentru călătorie. Am închis ochii, dar nu vedeam altceva decât corpul doamnei Walsh, în cădere de la al doilea etaj.

— Kathleen, Kathleen, urlară reporterii când ne înconjurară maşina pe aeroport.

Am coborât din limuzină şi mi-am dat jos vălul negru ce-mi acoperea capul. Am aşezat pe bancheta din spate perna pe care mi-o îndesasem sub rochie.

— Mi-e teamă că nu sunt Kathleen Beavier, am spus şi femeia-ofiţer de poliţie care se afla în maşină cu mine nu-şi putu ascunde zâmbetul.

Presa frustrată şi furioasă îşi manifestă nervozitatea la aflarea şiretlicului. Deghizarea menită să piardă urma fetei funcţionase. Habar n-aveau că ea se urca într-un alt avion, pe un alt aeroport.

Călătoream din nou alături de Justin. Mă întrebam de ce.

Apoi m-am lăsat pradă somnului, de care aveam neapărat nevoie. Am sosit pe aeroportul Orly din Paris la 10:45 dimineaţa.

De-abia păşirăm pe pământ că am şi întrezărit fotografia fetei difuzată pe monitoarele dinăuntrul terminalului principal.

M-am oprit să văd ştirea de la CNN.

Pe monitorul de deasupra imaginile rulau pe rând. Copii loviţi de febră şi dureri veneau în valuri la spitalul universitar Broussair din Paris. Din nou poliomielită. Epidemia sărise peste Oceanul Atlantic şi se răspândise în Vestul Europei.

Am simţit că mă lasă puterile şi a trebuit să mă aşez. Mi-am amintit ce văzusem la Centrul Medical Cedars-Sinai din Los Angeles.

Mureau copii. Nu exista nicio explicaţie logică. Însă era aievea. Şi totul părea în mod misterios legat de Kathleen sau de copilul pe care îl purta.

72

Colleen Galaher se trezi deprimată sau mai curând cu o stare ciudată pe care nu şi-o putea explica. Cu fiecare zi, clipă, devenea din ce în ce mai rău, mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată.

Voia să meargă să se spovedească, să-şi purifice sufletul. Avea nevoie de iertare. *Acum.*

O binecuvântare. *Acum.*

Voia s-o facă pentru copilul care-i creştea în pântec. Pentru a-l cinsti pe Dumnezeu. Pentru a arăta că devotamentul şi dragostea ei erau de neclintit.

— Vreau să merg la biserică. Vreau să mă rog. Vă rog, îi spuse ea măicuţei Katherine pe un ton simplu, dar hotărât, imposibil de combătut. Călugăriţa îşi dădu acordul.

Era dimineaţă şi dealurile impunătoare care înconjurau orăşelul irlandez Maam Cross străluceau printr-un văl de ploaie ceţos. Pe o potecă străjuită de stânci, care cobora dintre coline, mergeau fecioara şi călugăriţa înveşmântate în negru, capetele lor legănându-se pe fundalul unei mări de verde luxuriant. Ţinutul Domnului!

După jumătate de oră sau chiar mai mult, ajunseră la răscrucea stâncoasă, părăsită, care ducea spre oraş. Acolo, cinci săteni, ce erau în mod evident produsul vieţii aspre din regiune, aşteptau camionul cu lapte din oraşul Costelloe.

Când le văzură pe cele două femei apropiindu-se, bărbaţii ridicară capul.

— Colleen, tatăl este printre noi? strigă unul dintre săteni cu glasul său piţigăiat şi necizelat.

— Nici măcar asta nu ne spui, drăguţo? Cine-i tăticul puştiului? întrebă altul cu o faţă zbârcită ce se ivea de sub o şapcă trasă peste ochi.

— Eu aş zice că e pregătită pentru Teatrul Abbey. Reprezentaţia ei s-ar potrivi de minune acolo.

— Eu aş zice că e Antihristul! urlă unul imens şi înspăimântător cu o voce care semăna mai degrabă cu un răget. *Vă spun eu! Antihristul!*

Colleen şi măicuţa Katherine Dominica înaintară câţiva paşi pe drumul plin de praf când, deodată, o piatră grea căzu cu zgomot, ridicând un nor de praf la picioarele lor. Piatra ar fi

putut lovi cu uşurinţă pe oricare dintre ele.

— N-o luaţi în nume de rău! strigă şi râse unul dintre bărbaţi. Pietrele şi beţele nu vă fac nimic.

— Da, târfă mică, da! Colleen stricata!

Fata se răsuci cu faţa spre grupul de bărbaţi. Le aruncă o privire acuzatoare, fioroasă şi-şi protejă burta cu mâinile.

— Da, laşilor! ţipă ea. Oameni de nimic şi mai rău de-atât! Sunt fecioară! Asta sunt! Sunt o fată cuminte şi aşa am fost întotdeauna.

Irlandezii continuară să râdă cu poftă până când unul dintre ei, apoi doi şi, în cele din urmă, toţi se uitară în sus, la cerul de deasupra capetelor lor.

Din toate părţile, atât cât puteau cuprinde cu privirea, veneau în zbor păsări uriaşe, negre, care se adunau laolaltă, formând un nor întunecat, imens, aşa cum nu mai văzuseră niciodată.

Bărbaţii amuţiră pe loc.

73

Păsările dispărură la fel de repede şi de misterios precum se adunaseră şi Colleen îşi continuă drumul în oraş fără alte incidente. Se simţea însă mai bine. Se simţea protejată.

Biserica Sf. Iosif era un edificiu de piatră impunător, împrejmuit de un frumos gard de piatră de râu. Era ridicată în centrul oraşului şi aspectul său impecabil, de un alb imaculat contrasta izbitor cu celelalte clădiri, majoritatea ruinate.

Colleen se stropi cu apă sfinţită din fântâna de la intrare. Anticipa nerăbdătoare imnurile şi pasajele din Scriptură, care aveau să o aducă aproape de Tatăl. Spera că rugăciunea o va purta către El. Tremura şi ardea de nerăbdare să primească binecuvântarea.

Imediat ce ajunseră, uşa bisericii se deschise şi părintele Flannery, tânărul preot al oraşului, apăru în arcada de piatră masivă. Era nou-venit în parohie, de doar câteva luni. Preotul o ţintui cu privirea o vreme şi Colleen făcu la fel. Părul lui negru, proaspăt spălat, era atent pieptănat spre stânga. Fata începu să tremure. I se păruse cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Însă preotul care venise din America, părintele Justin O'Carroll, îl întrecea. Unde era părintele O'Carroll acum? se întrebă ea. Unde era ajutorul, atunci când avea atâta nevoie de el? De ce era lăsată singură în acest sat sărac şi uitat de lume? Înseamnă că Dumnezeu avea un motiv bine întemeiat.

— Colleen Galaher, vreau să stăm puţin de vorbă, i se adresă preotul pe un ton blând. Vino, te rog, în casa parohială. Trebuie neapărat să vorbim.

Se întoarse şi îi făcu semn măicuţei să-i lase singuri. Conduse fata înăuntru şi închise uşa grea de lemn în spatele lui.

— Ce e, părinte? Vreo veste de la Roma? S-a luat vreo decizie?

Inima fetei începu să bată din ce în ce mai tare când intră în încăperea aflată în penumbră. Întoarse capul în direcţia preotului, aşteptând nerăbdătoare instrucţiuni de la el. Era deschisă, vulnerabilă. Îl iubea pe Dumnezeu.

Preotul îşi întinse mâna cu degete lungi şi mângâie obrazul fetei. *Atingerea lui îi pârjoli pielea.*

— Nu ai făcut nimic rău, copila mea. Acum eşti o femeie frumoasă, foarte frumoasă. Nu-i nimic rău în asta.

Părintele Flannery întinse ambele braţe şi-i cuprinse sânii în palme.

Colleen scoase un ţipăt uşor şi-şi strânse mâinile la piept. Făcu un pas înapoi şi se împiedică de o perniţă pentru îngenuncheat. Fu cât pe-aci să cadă.

— Nu, şopti ea. Daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte! Sunteţi preot! Sunt însărcinată.

— Dar eu te iubesc, declară părintele Flannery.

Era mai iute decât adolescenta gravidă şi greoaie. O prinse şi o trase aproape de el şi-şi lipi buzele de ale ei. Din nou, fata îşi simţi carnea arzând la atingerea lui, ca şi cum buzele-i erau incandescente.

— Nuuu!

Îl privi fix. Pur şi simplu *îl privi fix.* Bărbatul se opri brusc. Începu să geamă şi să se tânguiască.

Colleen se eliberă din strânsoarea lui. Se întoarse şi ieşi în grabă pe uşa îngustă, oprindu-se pe terenul prăfuit din piaţa satului.

Devenise din nou batjocura tuturor. Huiduieli şi glume răutăcioase cădeau în jurul ei ca grindina. Vreo şase săteni se adunaseră deja afară. Aflaseră că sosise ea în oraş.

— Nu are dreptul să intre în biserică! strigă o femeie, căreia i se alăturară cu toţii.

— Nu în biserica noastră! Nu în biserica noastră! Un băieţel ridică o piatră şi o aruncă spre ea. Colleen încercă să fugă, dar nu putea. Era prea primejdios şi nu avea de gând să pună copilul în pericol. Se împiedică şi apoi o luă greoi pe străduţele întortocheate.

Nu era corect, nu era drept! Se întrebă dacă Maria din Nazaret suportase aceleaşi insulte, aceeaşi cruzime şi Colleen era sigură că lucrurile se petrecuseră la fel. Chiar şi Iosif, logodnicul Mariei, nu crezuse în ea de la bun început.

— Sunt ceea ce spun că sunt, zise ea printre lacrimi. O fecioară însărcinată.

Pe drumul înapoi spre casă, păsările apărură în văzduh, protejând-o.

74

Franţa

M-am afundat în bancheta din piele a berlinei. Încordarea îşi făcuse culcuş în ceafa mea şi persistenta durere de cap îmi ajunsese până în orbite.

Evenimentele dezastruoase se înmulţeau pe zi ce trecea. Epidemia de poliomielită nu era decât încă o nenorocire care părea legată de iminentele concepţii imaculate. Nu înţelegeam care era conexiunea dintre toate cele petrecute, dacă exista vreuna.

Mă gândeam la Colleen Galaher, care-şi petrecea viaţa în cocioaba pe care o numea casă. Kathleen – oriunde se afla cu părintele Rosetti – aştepta şi ea să nască. După aceea... oare ce se va întâmpla?

În timp ce maşina noastră gonea prin ţinutul tăcut, întunecat, spre satul Chantilly, am revăzut în minte corpul în cădere al Idei Walsh. Încă îi auzeam ultimele ţipete. Nu ucisesem niciodată până atunci pe nimeni şi nu crezusem că aş face-o vreodată; nici măcar în perioada petrecută în cadrul secţiei de poliţie din Boston.

Subit, îmi apăru în faţă imaginea corpului ei zdrobit în curtea pavată a Colibei Soarelui şi în urechi mi-a răsunat explicaţia părintelui Rosetti.

„Diavolul, îmi spusese el, este în mod irezistibil atras de Kathleen. Nu ştiu care este motivul. Nu încă. *Satanas Luciferi excelsi.”*

Ce voise să spună prin: „Diavolul va fi dezlegat?” Unde? Când? De unde ştia el asta? Vaticanul era renumit pentru păstrarea secretelor şi Rosetti era, evident, un practicant iscusit al acestei arte. Ce secrete ştia el?

Mi-am luat privirea de la autostrada de un gri-înceţoşat, hipnotic. Un geam gros ne separa, pe mine şi pe Justin, de şofer, un bărbat cu ceafa lată, tăcut, care purta o şapcă neagră. Cine era *el?* De unde aveam noi siguranţa că era de încredere? În acel moment, paranoia părea justificată. Dacă doamna Walsh a devenit brusc posedată, atunci acelaşi lucru se putea întâmpla oricui... chiar şi lui Justin sau mie.

Satanas Luciferi excelsi.

— Ştiu ce s-a întâmplat astăzi, se trezi Justin din visare. Emoţional însă, e ca şi cum s-ar fi întâmplat în vis. Nu se poate să se întâmple aşa ceva, dar *am văzut cu ochii mei.*

— Da, i-am răspuns eu. Totul pare bizar. Acelaşi gând îmi trece prin cap de nenumărate ori. Constant. Am fost băgată în povestea asta ca să demasc o şarlatanie, ca să fac pe scepticul plătit, dar îmi dau seama că n-o mai pot face. Nu pot nega ceea ce am văzut cu ochii mei, ceea ce am făcut cu mâinile mele.

Justin îşi trecu mâna prin barba crescută de o zi, care-mi plăcea de altfel. Sub ochi avea cearcăne negre şi sunt sigură că nici eu nu arătam prea bine. Nu-mi imaginam un alt om cu care să-mi fi dorit să fiu în acel moment. Trecuserăm împreună prin vremuri dintre cele mai îngrozitoare, care ne apropiaseră foarte mult unul de celălalt într-un timp extrem de scurt.

— Ce se întâmplă acum îmi aminteşte de perioada când eram copii în Cork. Nicio persoană dintre cele *cu autoritate* nu ne răspundea la întrebări. De orice fel ar fi fost ele. Eram întotdeauna lăsaţi pradă ignoranţei. Am încuviinţat din cap.

— De cele mai multe ori, copiii percep viaţa ca pe ceva magic, dar totodată ameninţător.

— Viaţa, spuse Justin, are ceva din ambele.

L-am prins de mână şi l-am ţinut aşa până am ajuns. Şi mă gândeam: *Mâna unui preot.*

75

M-am trezit brusc, întrebându-mă unde mă aflu. Mi-am amintit că eram într-una din limuzinele familiei Beavier. Afară era întuneric, iar ceaţa se îndesise, învăluind în întuneric tot ce nu era luminat de farurile maşinii care gonea prin ţinutul francez. Ce căutăm noi aici? Ce se petrece?

Mergeam foarte repede, prea repede şi mi-am înfipt unghiile în braţul lui Justin. Nu avu nicio reacţie, ca şi cum ar fi fost foarte departe cu gândul. Mi-am oprit privirea pe chipul lui pentru o clipă şi l-am studiat. Un val de tandreţe mă cuprinse şi iarăşi m-am întrebat ce rol aveam noi doi în acest mister.

Ne îndreptam spre o casă sigură, iniţial aleasă drept locaţie pentru naştere. Era o fermă frumoasă, proprietatea lui Henry Beavier, fratele mai mic al lui Charles, care trăia acolo cu soţia şi copiii. Odată ajunşi acolo, aveam să aşteptăm instrucţiunile părintelui Rosetti. Era clar că, acum, Vaticanul şi Rosetti dictau.

Când se apropie de un gard viu foarte lung, cufundat în întuneric, maşina încetini şi se opri în faţa unor porţi negre de fier, care se conturau ameninţător. Faptul că în sfârşit ajunseserăm îmi luă o piatră de pe inimă, numai că şi cea mai mică bucurie îmi era afectată de neliniște. Vila imensă părea ameninţătoare la acea oră.

Porţile acţionate de un sistem electric se deschiseră larg şi, imediat, o autodubă albă, apărută din ceaţă, frână brusc. Apoi se auzi sunetul metalic, abraziv, al portierelor glisante.

Pe una dintre laturile autodubei am văzut o inscripţie albastră – GDZ-TV.

Era o ambuscadă. Mă făcea să mă simt oribil.

Cameramani cu aparate mici, aşezate pe umăr, se grăbiră să iasă din maşină. În acelaşi timp, un grup pestriţ de reporteri apăru în faţa noastră de sub nişte tufişuri întunecate.

— Au sosit! Au sosit! strigă cineva în franceză. Pe capotă se auzi o bufnitură puternică.

O figură era presată de geamul dinspre mine; era deformată, cu o barbă ţepoasă. O alta apăru la geamul din spate.

— *De ce* aţi venit în Franţa? Nu, nu se poate, nu eşti Kathleen! Unde este Kathleen Beavier?

Farurile trimiteau raze strălucitoare şi lumini veneau şi dinspre curtea de dincolo de porţi. Peste toată hărmălaia se făcu

auzită sirena poliţiei.

Şoferul nostru apăsă pe acceleraţie şi maşina ţâşni înainte. Un reporter care se agăţase de capotă fu azvârlit în tufiş.

Săgetam cu privirea împrejurimile, căutând un duşman necunoscut. M-am oprit la un bărbat care stătea calm în semiîntuneric. Avea părul negru, lung şi purta ochelari. Era îmbrăcat într-o haină kaki, care arăta izbitor de strălucitoare în lumina farurilor.

L-am privit cum aruncă pe şosea o ţigară, care făcu un arc graţios, lent. Expresia lui calculată şi calmă era disonantă.

Modul insistent în care ne fixa cu privirea mă deranja la fel de mult.

Cine era? De ce supraveghea ferma? Prezenţa lui acolo nu-mi mirosea a bine. În adâncul sufletului, simţeam că nu avea ce căuta acolo. La fel şi reporterii. Cine le vânduse pontul?

Un minut mai târziu, maşina se afla la uşa principală a vilei şi furăm grăbiţi să intrăm înăuntru.

Doi străini ne luară hainele şi ne conduseră într-o bucătărie imensă, care mirosea îmbietor. Acolo ni se alăturară Charles şi Carolyn Beavier, care sosiseră înaintea noastră. Ne-am îmbrăţişat aidoma unor prieteni de demult; ne îmbărbătam reciproc. Eram ca o familie.

Voiam cu disperare să mă simt în siguranţă, liniştită şi normală, să nu-mi fie frică, să nu fiu paranoică. Era o delăsare din partea mea, ce-i drept de înţeles, dar totuşi, o delăsare. Am uitat de ceaţă şi de întuneric. Am uitat de primejdia de afară.

Mă gândeam doar la Kathleen, la Colleen şi la pruncii lor.

76

Părintele Rosetti se apropie de Kathleen.

— Ascultă-mă, Kathleen. Mă asculţi? *Trebuie* să mă asculţi cu atenţie. Nimic din ceea ce ai trăit până acum nu te-a pregătit pentru aşa ceva. Nimic din ceea ce am trăit până acum nu m-a pregătit pentru aşa ceva.

— Ce uşurare, fu tot ce reuşi fata să răspundă.

— Ei bine, surâse Rosetti, deşi atitudinea ta este cu siguranţă de înţeles, nu mă ajută cu nimic.

— Îmi pare rău, spuse Kathleen în cele din urmă. Nu ştiu unde suntem sau *de ce* ne aflăm aici. Sunt îngrijorată.

— E de înţeles. Ne aflăm acolo unde nu s-ar aştepta nimeni să fim, acolo unde, să sperăm, nu te va căuta nimeni. Şi suntem împreună fiindcă este vital să stau o vreme alături de tine.

— Mă cercetaţi, mă testaţi?

— Da, cred că asta fac. Uite, îţi *spun* însă că suntem în drum spre Roma.

Kathleen şi părintele Rosetti stăteau într-un compartiment de clasa a II-a, într-un tren care pleca din Franţa cu destinaţia Italia. Până acum, strategia lui funcţionase – nimeni nu le dăduse de urmă. Calea ferată era proprietatea Societe Naţionale des Chemins de fer Francais (SNCF). Trenul intră cu viteză într-un tunel întunecat, iar luminile din compartiment pâlpâiră şi se stinseră.

Întunericul nu întrerupse deloc discursul lui Rosetti. Nici nu părea să observe şi Kathleen se întrebă dacă părintele putea să vadă perfect şi în întuneric. Încerca să-i comunice ceva important, îşi dădea seama. Dar ea era atât de obosită şi de înspăimântată!

Dorul de casă era chinuitor. Era, în acelaşi timp, departe de casă şi fără nicio locuinţă care să fie a ei. Unde trăia ea acum? Cărui loc îi aparţinea ea? Şi copilul?

— Kathleen, te rog, dă-mi voie să-ţi spun un lucru, continuă Rosetti. Este ceva în care eu cred, în care crede Biserica din Roma. E un lucru pe care te rog să încerci să-l accepţi la rândul tău din credinţă.

— Ce este, părinte? Sunt foarte obosită, spuse ea vlăguită. Trebuia să se concentreze, fiindcă accentul părintelui distorsiona cuvintele.

— Eu cred că răul este o forţă tangibilă şi puternică aici, pe pământ. Răul este la fel de *real* ca noi doi. Chiar şi astăzi, Diavolul există. Diavolul este un imitator excelent, Kathleen. Un maestru al mimării perverse. Poate să pară că nu este nicăieri, dar el este *pretutindeni!* Cei care neagă existenţa răului – pe temeiuri raţionale, spun ei – neagă ceea ce văd în lume, ceea ce aud, ceea ce gândesc şi simt în aproape fiecare zi din viaţa lor. Neagă ceea ce citesc în ziare. Crede-mă, Kathleen, răul ne înconjoară chiar acum. Ştiu că este adevărat.

— Să ştiţi că mă speriaţi foarte tare, spuse ea, şi sunt deja foarte speriată. Nu mai suport. Nu vă mai pot asculta.

— Da, ştiu, zise el şi dădu din cap. Dar tu te temi de altceva, nu de ceea ce trebuie. Trebuie să-ţi fie frică de Diavol, nu de un întuneric inofensiv, nu de *cuvintele* pe care ţi le spun.

Imediat ce curentul reveni, luminiţele din tavan se aprinseră. Kathleen privi fix în ochii negri ai părintelui. Îl credea. Văzuse, mirosise, simţise răul în aer. De acum, nu mai era ferită de rău. Nici măcar pentru o secundă. Şi se simţea la mila acelei fiinţe sau energii care o revendica.

Pentru prima dată în viaţă, fetei îi era cumplit de frică de Diavol. Ştia că era aproape, chiar acolo, în tren, cu ei. *Nu voia ca ea să dea naştere pruncului.*

77

Colleen auzi câinii lătrând şi se strădui să se ridice din balansoarul în care învăţa dintr-o carte de istorie. Din prima zi de şcoală avusese numai note excelente şi nu vedea niciun motiv pentru care să neglijeze învăţătura, chiar şi acum. Colleen descoperi că din studiul atent al cărţilor afla mai multe decât din cursurile ţinute de profesorii ei.

Îi luă ceva timp ca să ajungă la uşa de la intrare, dar când izbuti rămase cu gura căscată.

Un autobuz de şcoală portocaliu-aprins, pe care scria *Dublin Tour* era parcat pe aleea din faţă.

Mai mulţi oameni, majoritatea femei şi câţiva copii şi bărbaţi, coborau din autobuz.

O femeie blondă, într-un impermeabil verde, înaintă spre casă, în timp ce ceilalţi rămaseră în spate.

Colleen deschise uşa şi ieşi în pridvor.

— Da? Pot să vă ajut cu ceva?

Femeia blondă zâmbi plăcut.

— Te rog, scuză-ne că te deranjăm.

Colleen nu înţelegea ce se întâmplă.

— Poftim? De ce sunteţi aici?

Femeia deveni brusc jenată.

— Oh, vai mie! Am încercat să sunăm înainte, dar am aflat că nu ai telefon.

Colleen ridică din umeri şi, în cele din urmă, zâmbi.

— De fapt, avem telefon. Ce nu avem sunt banii pentru plata abonamentului lunar.

Femeii îi reveni zâmbetul pe buze.

— Am venit tocmai din Dublin să o vedem pe Colleen Galaher. Tu eşti Colleen?

— Da, eu şi nimeni alta. Dar de ce aţi veni tocmai din Dublin să mă vedeţi? întrebă ea.

O altă femeie se desprinse de grupul care rămăsese lângă autobuz.

— Mama şi sora mea locuiesc în sat. Ele mi-au spus despre „starea ta specială”. Sora Eleanor – femeia arătă spre blondă – a vorbit cu o prietenă a ei de la şcoala noastră. Suntem aici, ei bine, deoarece credem că aici, în Irlanda, se va petrece ceva foarte special. O naştere. Am înţeles că un preot de la Vatican a

fost la şcoala la care înveţi.

Colleen mişcă din cap în semn de dezaprobare, dar nu putea fi supărată pe oamenii aceia drăguţi din Dublin. În plus, tânjea după compania lor şi, poate, după atenţia pe care i-o acordau.

— V-aş invita înăuntru dar... spuse ea şi făcu semn spre casa mică.

Sora Eleanor dădu din cap.

— Nu e nevoie. Ne este de ajuns să te vedem. Atât. Merită să fi făcut această călătorie. Faptul că te-am văzut şi ţi-am auzit vocea reprezintă răsplata noastră.

Dintr-odată, pe Colleen o năpădi plânsul.

Cineva credea în ea – în sfârşit, cineva credea în ea.

78

M-am trezit dintr-un somn adânc, dar am realizat că încă eram obosită şi de-abia îmi puteam mişca mâinile şi picioarele.

Stăteam întinsă pe un pat confortabil din casa situată în provincia franceză. Mă gândeam la Kathleen şi la Colleen şi speram că trecuseră cu bine de noapte.

Timpul se apropia şi mă întrebam dacă aveau să dea naştere pruncilor în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, poate în acelaşi moment. Credeam cu adevărat că orice era posibil.

Doamne Dumnezeule, mi-am zis, *cred. Cred cu adevărat.*

Şi exact în acea clipă am auzit o voce. Nu în cameră, ci undeva înăuntrul capului meu. Am recunoscut-o. Era aceeaşi pe care o auzeam cu mulţi ani în urmă, pe când eram mai tânără şi credeam şi mă rugam mereu.

Era o voce căreia mă adresam şi cu care purtam conversaţii în rugăciunile mele. Uneori părea să fie glasul unui bărbat, alteori al unei femei, dar întotdeauna era înţelegător, plin de compasiune şi de iubire.

Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu acestei prezenţe din mintea mea. *Te rog, ajută-ne pe toţi, noi cei ce trăim pe pământ, dar mai ales pe cele două biete fete.*

Apoi am auzit cel mai simplu mesaj cu putinţă: *Anne, acum trebuie să fii curajoasă şi foarte puternică. Acesta este motivul pentru care te afli aici. Tu eşti cea mai curajoasă dintre toţi. Ai fost adusă aici cu un scop.*

Am ascultat cuvintele care mă liniştiră şi îmbărbătară, chiar dacă nu înţelegeam exact ce însemnau.

Pentru prima dată, de atâta amar de vreme, credeam şi iubeam acest sentiment.

Şi, cred, eram iubită.

79

Roma

Un bărbat în vârstă, solid, cu o beretă şi o haină lungă şi grea de Marină se plimba alene pe o alee murdară, pavată cu bolovani, aflată dincolo de Viale dell Universita. Termini, numit după gara aflată în apropiere, era un agitat labirint de străduţe şi de alei. Era un tărâm uitat de lume, cu încăperi ieftine mobilate cu paturi de campanie, pline până la refuz de imigranţi săraci.

Pisicile vagaboande erau prezente peste tot, cu ochii lor imobili urmărind totul de sub maşinile parcate şi ruinele băii publice ridicate în timpul lui Diocleţian. Erau la fel de viclene şi de agile ca şi supravieţuitorii unei calamităţi sau ai unui război. Şi-l *urmăreau cu privirea* pe bătrânul gârbovit.

Clădirile înconjurătoare erau interminabile şi deprimante, ca şi urâtul cimitir cu alei din ciment plin de mausolee moderne. Era greu de crezut că-şi dorea cineva cu adevărat să trăiască aici.

Străinul se opri în faţa uneia dintre clădirile cenuşii şi-şi ridică privirea spre ferestrele acoperite de funingine. Observă o antenă TV îndoită pe acoperiş şi un afiş decolorat care era de fapt o reclamă pentru vinul Cynar. Remarcă pisicile. Bătrânul urcă cu greu treptele crăpate şi sună.

După o vreme, o femeie corpolentă, între două vârste veni şchiopătând la uşă. În braţe ţinea o pisică.

— *Buongiorno, Signora. Per favore. Desidero una camera tranquilla.* (Bună ziua, doamnă. Vă rog, aş dori o cameră liniştită.)

Signora Ducci îl primi imediat pe bărbatul masiv, sărăcăcios îmbrăcat. Se apropia de cincizeci sau şaizeci de ani, gândi ea. Încă arăta în putere. Fără îndoială, un om muncitor. Era puţin probabil să moară peste iarnă, cel puţin, se gândi casnica italiancă.

— Am o cameră. Trebuie să-mi daţi plata pe o lună în avans. Femeia îşi încleşta maxilarul ca să-şi arate intransigenţa în această privinţă. Pisica ei scoase un şuierat.

— Doresc să stau doar o săptămâna sau două, *Signora.* Nu am bani mulţi.

— Plata pe o lună în avans. Asta este regula mea. Sunt multe alte camere în Roma.

Oftând, bărbatul spuse:

— Vă voi plăti cât doriţi.

O oră mai târziu, *Signora* Ducci îl văzu pe bărbat urcând treptele de la intrare alături de o tânără. Fata purta haine largi, dar părea drăguţă, la o primă privire. Nu părea să i se împotrivească bărbatului, remarcă *Signora* Ducci.

Zâmbi. Cuvintele *mireasă copilă* îi veniră pe buze. Văzuse ceva straniu şi înfricoşător în ochii bărbatului, dar acum ştia despre ce era vorba – poftă trupească.

Sus, în clădirea veche, Nicholas Rosetti trase mai întâi draperiile murdare şi apoi îşi descheie haina.

Închise uşa.

Credea că găsise o ascunzătoare perfectă pentru el şi Kathleen. Se afla aici ca să o pună la încercare, să cerceteze – dar şi ca să apere fata, dacă avea cum.

80

Trei etaje deasupra străzii întunecate, aburite, un dreptunghi galben de lumină strălucea aprins, ca un astru oblong, peste cartierul roman în ruină.

Kathleen stătea lângă fereastră. Îşi cuprinsese cu braţele abdomenul umflat, simţind bătaia inimii copilului înăuntrul ei. Nu mai fusese atât de speriată de când cu vizita la clinica de avorturi, dar senzaţia de acum era mult mai urâtă.

Orice mi se poate întâmpla acum. Oameni au murit, au fost ucişi. Bolile au izbucnit aşa cum se întâmpla doar în vremuri de demult. Mă simt de parcă aş fi păşit în paginile Bibliei.

Încercă să nu se mai gândească la toate acestea.

Foarte curând, voi fi mamă. Tot ce contează este copilul meu. Nimic altceva. Îl iubesc pe copilaşul acesta. Totul va fi bine datorită copilaşului meu.

De partea cealaltă a cămăruţei în care erau împrăştiate ziare şi recipiente cu resturi de mâncare de la prânz şi cină, Rosetti se ruga în şoaptă. Preotul era atât de prins, atât de concentrat asupra necunoscutului şi nevăzutului, încât o speria.

Se întoarse spre televizorul alb-negru, ieftin a cărui imagine tremura, aşezat deasupra unei lăzi de ambalaj. Un reporter vorbea în italiană, în timp ce, pe ecran, imagini înfăţişau fervoarea cu care era ea căutată în Europa de Vest. Cineva relată că fusese văzută în Franţa. Altcineva spunea că se întorsese în America.

— Mi-aţi spus să vă anunţ când sunt pregătită, părinte, spuse Kathleen în cele din urmă, cu o voce tremurătoare. Cred că sunt pregătită, şopti ea.

Anul trecut pe vremea asta, dădea probe pentru echipa de majorete, naviga pe Easton Bay, alături de echipajul Newport Newts. Acum stătea aplecată peste burta ei mare într-o cameră mizeră din Roma. Nu-i venea să creadă că aceasta era viaţa ei de acum.

Rosetti îşi deschise sacul negru şi scoase de acolo câteva lucruri: o cruce, un patrafir, vin rozariu de argint, o sticluţă cu apă sfinţită şi două cărţi negre, groase. Kathleen crezu că vede cu coada ochiului umbre care apăreau şi dispăreau. Mai era cineva acolo?

— Să-ţi spun ce se va întâmpla, Kathleen. Mai întâi, voi citi

de aici. Rosetti ridică o carte preoţească, pe coperta căreia era imprimată o cruce roşie ca sângele. Se numeşte Ritualul Roman. În această carte se află unele dintre cele mai puternice rugăciuni scrise vreodată.

— Părinte, spune-mi adevărul! Te rog, încetează cu aiurelile astea. E un exorcism? întrebă ea cu greu.

— Nu, nu este un exorcism. Dar, Kathleen, eu cred că Diavolul este aici, în această cameră. Diavolul se află, fără doar şi poate, în apropiere. Ceva ne protejează de el.

— Cel puţin până acum, zise fata.

— Da, până acum. Hai să menţinem lucrurile aşa. Îl vom învinge pe Satana. Poate fi înfrânt. La urma urmei, e doar un înger căzut.

Rosetti sărută solemn patrafirul de culoarea purpurei şi apoi şi-l aruncă peste umerii laţi. Kathleen văzu că mâinile lui mari tremurau.

Vocea îi vibra uşor:

— Răul este uneori numit Moloh. Ştiai asta, Kathleen? Sau Mormo – care înseamnă Regele Vârcolacilor. Sau Belzebut – care înseamnă Împăratul Muştelor. În unele părţi din Africa, oamenii îi mai spun încă Damballa, Bestia. Dar în Europa şi America, nu mai are un nume. Asta pentru că foarte mulţi oameni din aceste locuri nu mai cred în existenţa lui Satana. El pare invizibil, dar este *pretutindeni.*

Rosetti îşi dădu solemn binecuvântarea. Apoi, bărbatul cu umerii laţi începu să înainteze spre Kathleen, măturând podeaua cu patrafirul. Nu-şi luă ochii de pe chipul ei nici măcar o clipă. Fata vru să fugă de el, dar n-o făcu, nu fu în stare. Corpul părea să-i fie ţintuit de scaun.

Kathleen se cutremură şi începu să se roage cu voce tare:

— Stăpâne Dumnezeule, Tatăl din Ceruri, apără copilul dinăuntrul meu. Te rog, protejează-mi pruncul!

81

Părintele Rosetti gemu, apoi se opri, ca şi cum, deocamdată, nu ar fi vrut să înceapă ritualul sfânt. *Ştia la ce să se aştepte.* Mai întâi, simţea Prezenţa atotpătrunzătoare, îngrozitoare. Apoi, urma înfiorătoarea Voce, imposibil de uitat. Şi, la urmă, poate chiar *apariţia* Celui Rău în persoană.

Îşi amintea perfect ziua în care se prăbuşise la porţile Vaticanului. Avusese atunci dovada că Diavolul era pretutindeni, chiar şi la Sfântul Scaun. Îşi aminti că văzuse o armată de diavoli, nu doar unul singur. Simţi că îl înconjoară şi în cămăruţă. Erau ca o mare de scursori.

— Doamne Dumnezeule, te rog, dă-ne un semn. Rosetti începu cea mai importantă rugăciune din viaţa lui. Se simţea atât de deznădăjduit în faţa abisului! Credea din toată inima că făcea primul pas spre Iadul etern.

În mână ţinea un ceas de buzunar din argint. Îl primise la Milano, de la părinţii lui, în ziua hirotonisiră. Îi arătă fetei cadranul ceasului vechi.

— E douăsprezece fără un sfert, îi spuse. Care dintre fecioare îl va naşte pe Mântuitorul Nostru? Care dintre fecioare va naşte Bestia odioasă a acestor timpuri? întrebă el, pe un ton extrem de ciudat, care îi dădu fetei senzaţia că vorbea altcineva.

Aproape instantaneu, simţi şi ea îngrozitoarea Prezenţă. Îi văzu pe amanţii din visele ei, doar că acum se aflau cu ea în mica încăpere. Îşi spuse că nu este posibil, însă amanţii din vis erau cu siguranţă în cameră.

— Părinte, îi poţi vedea? întrebă ea. Te rog, spune-mi că-i vezi.

— Lăsaţi-ne! strigă el deodată şi stropi cu apă sfinţită înspre ei.

La atingerea apei, se transformară brusc în animale – câini feroce, lupi urlând şi urşi sprijinindu-se pe labele posterioare. Kathleen privi nedumerită cum se metamorfozează în păsări şi apoi în pisici, exact ca cele de pe străzile cartierului Termini.

Şi apoi se preschimbară la loc în amanţii din vis. Zâmbeau cu îngâmfare spre preot şi Kathleen.

— Sunt diavoli, nu? întrebă ea. Ei sunt îngerii căzuţi?

Rosetti nu vorbi – doar asculta şi observa.

Câţiva dintre amanţi erau goi, iar unii purtau pantaloni

strimţi sau lenjerie strâmtă, şi cu toţii o urmăreau cu acea teribilă dorinţă de posesie în priviri. O priveau cu insistenţă.

Aveau ochii pironiţi pe *abdomenul* ei. Nu clipeau, n-o slăbeau din priviri şi păreau înfometaţi, hămesiţi. Oare vor încerca să mănânce copilul?

— Îi mai poţi vedea? îl întrebă ea pe Rosetti.

— Pot să văd orice vezi tu, Kathleen. Cine sunt ăştia? Îi cunoşti?

— Nu, răspunse ea. Adică da, dar numai din vis. Nu sunt reali. Nu se poate să fie.

— Ce se întâmplă în vis? întrebă părintele Rosetti. Trebuie să-mi spui tot ce-ţi aminteşti. Să nu-mi ascunzi nimic.

Kathleen începu să tremure. Voia iarăşi să se sinucidă, să plece de aici. Felul în care o priveau amanţii era atât de îngrozitor şi de vulgar! Nimeni n-o mai privise vreodată cu atâta ură şi dispreţ. Chiar şi când se transformară în animale, păstrară acea privire abjectă.

— Vin la mine aproape în fiecare noapte… şi fac dragoste cu mine, mărturisi ea cu mare greutate. Uneori o fac ca a*nimalele.*

— Cum te simţi când îţi fac asta?

— E oribil! Nu, părinte, nu ţi-am spus tot adevărul. Uneori, simt o mare plăcere fizică. Mă zăpăceşte.

În timp ce preotul vorbea, amanţii continuau să o privească şi să se adune încet în jurul ei. Kathleen avu puternica senzaţie că, dacă ar putea, ar răni-o. De ce nu o atacau? Era atât de sinistru şi dezgustător! Nu-şi luau ochii de la burta ei.

Apoi, într-un sfârşit, vorbi Şeful lor, iar fata recunoscu Vocea pe care o auzea de atâtea luni înlăuntrul său!

— Vreau doar ceea ce îmi aparţine, ceea ce Tatăl mi-a *promis,* nenorocitul, mincinosul. Vreau copilul. Copilul meu.

— Spune-mi cum te simţi când vin la tine, continuă părintele Rosetti s-o întrebe.

— Violată, zise ea. Dar, of, părinte, am simţit şi plăcere. Şi o ruşine cumplită.

— Din ce cauză?

— Pentru că nu mai sunt virgină… şi sunt însărcinată.

— Kathleen, întrebă părintele, tu ai *cunoscut* vreodată un bărbat? Pe toţi aceşti bărbaţi?

În acea clipă, amanţii se năpustiră cu toţii asupra ei. Mârâiau, gemeau, scoteau sunete animalice, groteşti, dar şi un şuierat care aducea a cuvântul *daa. Daa. Daaa!* Fetei i se făcu

greaţă. O pătrunseră – oriunde putură. Penisurile lor erau asemenea unor cuţite ce-i străpungeau pielea în zeci de locuri.

Se simţi din nou vinovată şi ruşinată. Nu voia ca preotul să vadă aşa ceva. Ştia că ei se aflau acolo ca să-i rănească pruncul.

— Ăsta e copilul nostru! ţipă Vocea. Noi te-am regulat şi tu ai zămislit. Spune-i preotului! Mărturiseşte. Spune-i lui Dumnezeu! Spune adevărul!

Kathleen ţipă, dar ţipătul era unul nepământean. Îşi mişcă braţele în aer. Se zvârcolea, dădea din picioare şi-şi mişca violent capul înainte şi-napoi. Îşi dădu ochii peste cap.

Dispăruseră. Pur şi simplu.

În încăpere se aşternu liniştea.

Era doar părintele Rosetti şi ceasul lui de buzunar, din argint.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea, privind îngrozită la camera goală.

— Te-am hipnotizat, îi răspunse preotul. Poate că a fost totul numai în mintea ta, Kathleen.

82

Sora Katherine Dominica veni acasă la Colleen în acea seară, după plecarea autobuzului din Dublin. Călugăriţa în vârstă stătea în faţa fetei, în micuţa cameră de zi, încălzită de un foc de cărbuni.

— Mama ta? Doarme deja? întrebă măicuţa.

— E trează. Dar e tot una. Majoritatea timpului nici nu ştie cine sunt.

Călugăriţa dădu din cap a compătimire.

— Trebuie să-ţi fie foarte greu.

— Ne înţelegem bine, zise fata. Ne descurcăm.

— Mai ai veşti de la preotul ăla din Roma?

Colleen nu se putu abţine să nu se încrunte.

— Eu nu mai ştiu nimic de el. Dumneavoastră?

— Hm... azi, a trecut un autobuz prin oraş. Ştii ceva despre asta?

Deci asta era. Acum, Colleen înţelese motivul pentru care venise măicuţa în vizită. Voia s-o mintă şi să-i spună că *nu văzuse* autobuzul, dar nu putea s-o facă, nu putea să mintă. Nici măcar pe băgăcioasa soră Katherine.

— Da, autobuzul s-a oprit aici. Erau călugăriţe şi fraţi mireni. Un preot pensionar. Au venit să mă vadă, soră. Au auzit de starea mea specială.

Sora plescăi uşor.

— Doar atât?

Colleen se gândi la ce răspuns avea să-i dea.

— Au spus că ei cred că Mântuitorul se va naşte în Irlanda. Nu este un lucru minunat? Ei cred în concepţia imaculată, soră. Dumneavoastră credeţi?

83

Franţa

Am auzit sunetul prelung de *gong* şi mi-am rotit privirea spre căminul din marmură şi lemn închis la culoare. Ceasul bătuse miezul nopţii. Era 11 octombrie. Cu două zile înainte de sărbătoarea misterioasei apariţii a Fecioarei la Fatima. Cu două zile înainte de preconizata naştere a pruncilor.

Cel născut de Kathleen.

Cel născut de Colleen.

Nici eu, nici Justin nu părăsiserăm vila de la micul dejun. Împrăştiasem ziare pe covor, pe mese şi am dat locul peste cap din dorinţa noastră de a *şti.* Ce se întâmpla în lume? Unde era Kathleen? Presa din Statele Unite şi din întreaga Europă nu ştia unde se afla. Vaticanul refuzase să facă vreo declaraţie. Şi nu voia să ne pună în legătură cu părintele Rosetti sau Kathleen.

Justin apucă *International Herald Tribune* şi citi încă o dată articolele cu mare atenţie.

— Anne, mă simt atât de neputincios şi eu nu sunt obişnuit cu asta. Ce-ar trebui să facem? Să stăm aici pur şi simplu şi să aşteptăm naşterea sau, mă rog, naşterile? Oare părintele Rosetti ne-a dat vreun indiciu, ceva, orice? Sau poate a zis Kathleen ceva. Unde pot fi?

Mi-am ridicat privirea de pe ziarele împrăştiate.

Ne bătusem capul cu această situaţie de atâtea ori încât, în mintea mea, totul arăta ca o hartă şifonată.

Când nu mă gândeam la oroarea din afara celor patru pereţi, mintea îmi zbura la Justin. Nu mă puteam abţine. Trebuia să fie un motiv pentru care se întâmpla asta. Exista un plan, doar că noi nu ştiam care era acesta, nu încă.

— Mă duc să mă plimb, am nevoie de aer, am zis. Vrei să vii cu mine?

În ultima oră, ceaţa se transformase în ploaie monotonă şi densă. În afara clădirii împrejmuite, maşinile în viteză scoteau nişte sunete asemănătoare unui utilaj gigantic folosit pentru marcat autostrada, tras de pe caldarâm. Reporterii continuau să aştepte dincolo de porţi. Erau la fel de frustraţi şi de nedumiriţi ca şi noi de dispariţia fetei.

Lângă intrare se afla o umbrelă mare şi Justin o deschise.

Împinse uşa şi un miros curat, proaspăt ne înconjură. Am atras adânc aer în piept.

Am ieşit pe o cărare cu pietriş, aflată între tufele de merişor atent îngrijite. Paşii noştri zdrobeau pietrişul la unison.

Dar nu eram în stare să mă relaxez. Nu fusesem sinceră în totalitate cu Justin şi gândul acesta mă întrista. Mă întrebam cât timp mai aveam de stat împreună.

Trebuia să-i spun ceva, să-i spun adevărul. Care era numele acelui joc foarte popular – Adevăr sau Provocare?

— Mă gândesc tot timpul la tine, am recunoscut în cele din urmă. Am crezut că am rostit cele mai curajoase cuvinte spuse vreodată. Mă protejasem singură de afecţiune sau dragoste de atâta vreme, dar acum mă cuprinseseră cu totul. *De ce acum?*

Justin încetini, dar m-am sprijinit de braţul lui şi l-am tras înainte.

— Te ţin la distanţă din ziua când te-am cunoscut. Dar nu mi-a folosit prea mult, nu? În ultima vreme, viaţa mea pare să fie întunecată de momente de disperare, iar tu te afli în mijlocul lor.

Am râs pe seama mea. Nu mă puteam abţine. Cel puţin, asta îmi rămăsese – râsul autoironie, onest, bun. Justin zâmbi.

— Nu-i de râs, am spus, continuând să zâmbesc.

Ne continuarăm plimbarea braţ la braţ. Îmi plăcea sentimentul. Cărarea acoperită de pietriş ducea spre o frumoasă seră în care se cultivau legume.

Crengi bogate de pomi fructiferi îmbrăţişau zidurile. Legume de iarnă, printre care napi, praz şi varză de Bruxelles, se ridicau mândre, ordonate pe rânduri. Arătau ca o tapiserie înfăţişând Grădina Raiului. Picături de ploaie căzeau de pe striaţiile umbrelei pe pantofii mei.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat direct în ochii lui. Pupilele lui Justin erau mari şi atât de frumoase, privirea-i atât de sinceră şi de caldă, încât am avut senzaţia că pot să-i văd sufletul.

Vocea îmi tremura.

— Săptămâna viitoare vom fi din nou departe unul de celălalt. Şi vreau doar să-ţi spun… simt *nevoia să-ţi* spun… că te iubesc mai mult decât mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Nu ştiu de ce îţi spun asta…

Sărutul lui fu atât de tandru, încât îmi veni să plâng. M-am dăruit acelei clipe. I-am simţit buzele şi am stat aşa, încercând să memorez fiecare senzaţie. Îmi foloseam buzele ca să-i

transmit tăria sentimentelor mele şi să-mi cer iertare pentru toate acele momente când îl respinsesem. Ca să învăţ cum este să săruţi un om din tot sufletul.

Am simţit umbrela căzând la pământ. Am auzit-o făcând rotocoale, purtată de vânt, pe cărarea pietruită. Nu am fugit s-o prind.

Justin mă ridică de la pământ într-o îmbrăţişare puternică şi ne-am sărutat din nou. De data aceasta, era un sărut mult mai pasional, care mă făcea să cedez complet. M-am lăsat purtată de senzaţie. Mă simţeam atât de minunat, atât de vie! Multă, foarte multă vreme îmi dorisem să mă iubească cineva aşa. Brusc, am realizat de ce nu se întâmplase. Fiindcă nu fusesem capabilă să dăruiesc iubire nimănui. Acum puteam.

În timp ce ne sărutam, am ţinut ochii închişi şi acum, deschizându-i, am văzut că cineva ne privea. *Ce naiba?* mi-am zis. Cine-i acolo?

La început, m-am ruşinat. Dar apoi mi-am amintit cât de mult mă bucurasem că-l sărutasem pe Justin şi, practic, *altceva* mă deranja la cel ce ne privea.

Mi-am dat seama cine ne spiona. Era bărbatul brunet în haină kaki din noaptea trecută – cel care mă speriase când ajunsesem.

— Justin, e cineva aici. E în spatele tău. L-am văzut şi noaptea trecută.

Justin se întoarse şi apoi strigă pe un ton strident:

— Ce faci aici? Hei, *tu!*

Omul începu să se retragă, dar nu aveam de gând să-l lăsăm în pace cu una, cu două. Presupun că eram înfometaţi după răspunsuri – orice fel de răspunsuri.

Am început amândoi să alergăm. L-am urmărit pe tip înapoi în livada cu meri din spatele serei. Îl ajungeam din urmă. În sfârşit, aveam să obţinem nişte răspunsuri.

Omul realiză situaţia, fiindcă încetă să mai alerge. Se opri şi ne aşteptă. Se uită fix la noi, ne privi venind prin ploaie şi începu să râdă într-o manieră dintre cele mai dispreţuitoare.

— Mă *cunoaşteţi,* zise el într-un sfârşit, când ne aflam la doar câţiva metri depărtare. Ştiţi exact cine sunt. Sunt dorinţa voastră.

Şi apoi, chiar sub ochii noştri, dispăru.

— Tocmai am văzut aşa ceva? l-am întrebat pe Justin.

— Amândoi l-am văzut. Era chiar *acolo.* Şi acum nu mai este.

O voce inoportună strigă în timp ce noi stăteam descumpăniţi, privind înspre locul unde, cu doar o clipă în urmă, stătuse bărbatul.

— Justin! Anne! Sunteţi acolo? Anne! Unde sunteţi? Era Carolyn Beavier. Avea o lanternă. În mână ţinea un telefon mobil.

— E Kathleen, ne anunţă ea. Doamne, e Kathleen la telefon! E în siguranţă.

Am întins mâna după aparat şi l-am ridicat la ureche. Tânjeam să-i aud glasul.

— Anne, te rog, vrei să vii să mă iei? Vrei să vii *acum?* suspină Kathleen. E vremea să nasc.

84

A doua zi, dimineaţa devreme, am plecat spre Roma împreună cu Justin. Mai era foarte puţin timp până la momentul naşterilor, motiv pentru care eram mai mereu tensionată. Jocul misterios al lui Rosetti nu mă ajutase cu nimic.

Ofiţeri de poliţie, alături de câţiva soldaţi din armata italiană au reuşit să distragă atenţia reporterilor care veniseră să ne aştepte la aeroport. Am găsit un şir de taxiuri Fiat, mici şi îndesate. Undeva, între ele, se afla limuzina noastră.

În timp ce limuzina gonea pe Via Cristoforo Columbo, alunecoasă din cauza ploii, şi apoi spre centrul Romei, l-am ţinut de mână pe Justin. Apoi şoferul ne azvârli în umbrele clădirilor antice din Termini, unul dintre cartierele mizere ale Romei.

— De ce stau aici şi nu la Vatican? mi-am exprimat cu voce tare gândurile, ştiind că Justin nu avea niciun răspuns. Toată situaţia asta mă face să mă gândesc la filme de groază. Rosetti e înnebunit să deţină controlul.

Justin cuprinse cu privirea străzile mohorâte ale oraşului.

— În ultima vreme îmi vine în minte imaginea bătăliei dintre Arhanghelul Mihail şi Lucifer cu legiunile sale, o luptă între bine şi rău.

M-am uitat la el.

— Şi tu eşti Mihail? l-am întrebat. Glumeam doar pe jumătate.

Justin surâse.

— Nici pe departe.

— Ei bine, avem nevoie de Mihail şi de îngerii lui. Se pare că suntem prea puţini. Puterile întunericului sunt pe cale să câştige lupta.

Maşina noastră frână lângă trotuarul unei străzi rău famate din Termini. Am coborât şi am urcat în grabă treptele de la intrarea unei vechi clădiri dărăpănate.

Uşa era descuiată. Înăuntru, scara se ridica în cercuri spre etajul cufundat în întuneric.

Am urcat amândoi treptele în salturi spre un hol de la ultimul etaj, în capătul căruia se aflau trei uşi cenuşii, murdare, şi o lucarnă care lumina slab din cauza funinginii. O pisică neagră sări dintr-un ungher întunecat şi ne sperie pe amândoi.

Justin se întoarse spre mine şi spuse:

— Devine din ce în ce mai ciudat.

— Asta e partea la care spectatorii care urmăresc filmul strigă: „Nu vă duceţi acolo!”

— Aşa că, bineînţeles, noi continuăm să înaintăm, zise el. Brusc, una dintre uşi se deschise şi inima începu să-mi bată cu putere. Nicholas Rosetti stătea în lumina albă care inunda holul şi scara.

— Slavă Domnului, Justin şi Anne! Vă rog, intraţi. Vă mulţumesc că aţi venit.

Rosetti încercă să zâmbească, dar era incredibil de palid. În mai puţin de o săptămână, anchetatorul Vaticanului părea să fi slăbit aproape 10 kilograme. Era pământiu la faţă şi pielea i se lăsase în jurul obrajilor şi a ochilor săi negri. Părintele Rosetti arăta de parcă se afla în pragul morţii...

— Sunteţi bine? l-am întrebat.

— Bineînţeles, bineînţeles. Mă bătu uşor pe umăr şi ne conduse înăuntru. Sunt mai puternic decât par, şi eu *par* puternic.

În partea cealaltă a încăperii mici şi goale, Kathleen stătea pe o canapea de două locuri, lăsată sub greutatea ei. Se ridică cu greutate şi înaintă spre noi, clătinându-se. Şi ea părea epuizată şi avea o paloare cadaverică.

Mă luă în braţe şi începu să plângă.

— Mă bucur atât de mult să te văd, spuse ea printre lacrimi. Îmi este nespus de frică. E îngrozitor! Să fiu însărcinată şi să mă aflu *aici.* Anne, trebuie să vorbim.

— Ce se întâmplă aici? M-am întors şi am ţipat nervoasă la Rosetti. Ce i-aţi făcut? De ce aţi venit aici? Kathleen trebuie să fie văzută de un medic.

Rosetti făcu un semn cu mâna, de parcă întrebarea mea era mult prea neînsemnată ca să-mi răspundă.

— Pur şi simplu nu am timpul necesar să-ţi explic totul! îmi vorbea pe un ton dur, care se potrivea cu cel folosit de mine. Kathleen n-ar fi fost în siguranţă dacă nu eram eu cu ea. Dacă nu înţelegi, n-ai decât. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Mergem în sfântul sanctuar al Vaticanului, unde trebuie să se nască pruncul.

Justin, care era înalt şi bine făcut, se îndreptă furios spre Rosetti. Pe vremuri, fusese un fotbalist dur şi acum, cu siguranţă, dădea această impresie.

— I-aţi pus *viaţa* în primejdie – *a ei* şi a copilului, ţipă el.

— Nu, n-am făcut aşa ceva. Nu aş pune niciodată în pericol viaţa cuiva. Pur şi simplu nu înţelegeţi cum stau lucrurile.

— Atunci spuneţi-ne *cum stau.* Spuneţi ceva, urlă Justin, cu venele gâtului umflate. Încă arăta gata-gata să-l lovească pe Rosetti. Ce ştiţi? *Spuneţi-ne!*

Mi-am pus mâna pe braţul lui Justin şi i-am simţit încordarea şi puterea.

— Sunt de aceeaşi părere, părinte Rosetti. Ne-am săturat să fim ţinuţi în întuneric. Spuneţi că aveţi nevoie de ajutor, dar nu ne spuneţi niciodată de ce. *Credeţi,* spuneţi dumneavoastră. În ce să credem?

— Îmi pare rău, zise Rosetti pe un ton care-i trăda oboseala. Am încredere în amândoi. Este foarte greu pentru mine, dar am încredere. Ştiu că ţineţi la Kathleen. Ştiu că sunteţi amândoi nişte oameni buni. De asta şi sunteţi aici. Dar nu pot. Am promis. Oh, Doamne...

Părintele Rosetti începu să vorbească despre un foarte înspăimântat Sfânt Părinte care ştia un secret terifiant.

— Şi apoi, zise Rosetti, Papa a fost răpus în somn! Eu acceptasem deja misiunea. Înainte de asta, fusesem un preot obişnuit al Sfintei Congregaţii a Riturilor. Calităţile mele constau în faptul că eram un anchetator meticulos şi un preot bun. Sunt detectiv din partea Bisericii. *Dacă* mă ajutaţi acum, continuă el, veţi afla totul curând. Fiecare întorsătură infernală a situaţiei din ultima vreme, fiecare şiretlic al abominabilei Bestii! Sunteţi siguri că vreţi să ştiţi ce trebuie să fac? Sunteţi gata să înfruntaţi Răul în persoană? Aveţi amândoi harul necesar?

— Dar *dumneavoastră?* l-am provocat pe Rosetti. Arătaţi ca un nebun. Vă aşteptaţi să facem cum spuneţi dumneavoastră, doar fiindcă veniţi din prea-înaltul şi sfinţitul Vatican, Sfântul Scaun. Spuneţi-ne adevărul! *Spuneţi-ni-l acum!*

Rosetti oftă, dădu din cap şi apoi cedă, sau cel puţin aşa părea. Vorbi în şoaptă, în aşa fel încât să auzim numai noi.

— Foarte curând, Diavolul se va naşte sub chip de om. Numai după naşterea pruncului se pot înmulţi legiunile pentru a lua în stăpânire pământul. Dar se va naşte în acelaşi timp şi un Mântuitor. Un Mântuitor se va naşte din una dintre cele două fecioare. Anne, Justin, încă nu ştiu care dintre fete este aceea. Trebuie să mă ajutaţi să aflu.

86

A doua zi dimineaţa, i-am aşteptat pe Kathleen şi pe părintele Rosetti într-o cafenea jalnică din cartierul Termini. Eram atât de încordată, că nu-mi puteam ţine mâinile locului şi nici nu-mi puteam potoli gândurile în acel moment imposibil de descris.

Chiar voiam să aflu ceea ce Rosetti pretindea că ştie? Voiam să joc după regulile lui?

Eram pregătită să înfrunt răul, oricare era acesta?

Întrebările păreau complet absurde şi melodramatice. Şi totuşi, trebuia să aflu răspunsurile. Am realizat că mă schimbasem foarte mult din ziua în care venisem la New-port. Credeam că avea să se întâmple ceva extrem de important, doar că nu ştiam ce anume.

Micuţa noastră masă de metal era prinsă între un radiator, un perete de culoarea fisticului pe care atârnau partituri muzicale şi un bărbat masiv care îşi hrănea schnauzerul cu resturi de mâncare. Era greu să porţi o conversaţie în zarva acelei ore din dimineaţă, dar, într-un fel, zgomotul şi mirosurile erau reconfortante. Păreau *normale.* Lumea reală încă exista.

Tocmai ne petrecuserăm noaptea pe podeaua camerei închiriate de Rosetti pentru el şi Kathleen. Părintele se rugase neîntrerupt toată noaptea şi chipul îi era atât de contorsionat de parcă ar fi îndurat o durere cumplită.

În semiîntuneric, la lumina slabă a unui corp de iluminat din stradă, mi-am imaginat că Rosetti stătea la pândă. O santinelă solitară ascultând, aşteptând să se apropie... ce? *O altă* boală mortală? Demonii? Propria-i moarte?

Apoi ne-a vorbit timp de o oră. Ne-a spus ce aveam de făcut şi de ce. Ne-a zis că aveam două opţiuni: ori plecam, ori ne bazam pe cuvântul lui.

Justin mă privi în ochi.

— Anne, ştii că nu trebuie să facem ceea ce ne-a cerut Rosetti.

Am încuviinţat din cap. Ştiam că Justin avea îndoieli în privinţa credinţei sale, dar, într-un mod oarecum pervers, a mea devenise mai puternică.

— Justin, eu trebuie s-o fac. Rosetti vine din partea Sfintei Congregaţii a Riturilor. Nu-i o păcăleală. Aşa cum nu sunt nici

Kathleen şi nici Colleen. Trebuie să-l ajutăm!

Eram amândoi supăraţi şi înfricoşaţi şi foarte, foarte obosiţi. În câteva minute, aveam să ne despărţim. Unul dintre noi avea să meargă cu Kathleen la Vatican. Celălalt trebuia să plece în Irlanda, să stea lângă Colleen. Unul dintre noi s-ar putea afla în mare pericol. Poate amândoi.

Şi aici nu era vorba numai despre o suferinţă trecătoare, cotidiană, ci despre suferinţa eternă.

Fără să-mi dau seama, mi-am fărâmiţat prăjitura *papassino.* Justin îşi împinse la o parte farfuria şi aruncă pe masă câteva monede. Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat stingheri spre ieşire.

Eu m-am oprit chiar în faţa intrării şi am întins mâinile după el. Am simţit pe cineva trecând pe lângă mine pe trotuarul îngust, murmurând *„Scusi”,* dar nu am ridicat privirea să văd cine era. Totul era atât de straniu şi devenea din ce în ce mai greu de suportat, ceva foarte intens, era aproape imposibil de înţeles.

Mi-am cufundat faţa în puloverul lui şi i-am simţit braţele cuprinzându-mă. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Nu le puteam opri. În ultima vreme mă schimbasem atât de mult, încât nici nu mă mai recunoşteam. Odată ce, în sfârşit, îmi permisesem să simt, nu-mi mai puteam reţine emoţia. Sentimentele se contopeau în mine în valuri ameţitoare, înalte. Mă întrebam dacă mai aveam vreun control asupra mea.

— Te iubesc, i-am spus printre lacrimi, fără să-mi ridic capul. De ce nu am fost în stare să-ţi spun un lucru atât de simplu?

— Poate fiindcă nu este chiar atât de simplu, răspunse el. Mă ţinea strâns, sprijinindu-şi obrazul de creştetul meu şi mă legăna încet, în timp ce trecătorii italieni ne ocoleau. Era atât de puternic, atât de bun! Cum de am putut să renunţ la el atunci, demult? Ce avea să se întâmple cu noi de acum încolo?

— Mă întorc, îmi spuse. Promit.

Două berline de culoare albastru-închis sosiră în parcarea de lângă hotelul mizer unde petrecusem ultimele douăzeci şi patru de ore. În cele din urmă, apărură şi Rosetti cu Kathleen. Am privit chipul fetei. Era tot palid, iar fata arăta la fel de epuizată. Curând, avea să intre în travaliu.

Ce va urma apoi?

Noaptea trecută adormise atât de repede şi căzuse într-un somn aşa de adânc, încât nu am avut ocazia să vorbim. Apoi, dimineaţa, mi se păru că Rosetti o ţinea departe de mine.

Venise vremea să plecăm, venise vremea să mă despart de Justin.

Eu plecam cu Kathleen.

El pleca spre Colleen.

Ne-am îmbrăţişat pentru ultimă dată şi, brusc, m-am gândit că poate nu aveam să-l mai văd niciodată pe Justin O'Carroll.

După ce plecă Justin, eu şi părintele Rosetti am rămas împietriţi pe trotuar. Preotul îmi luă ambele mâini într-ale sale şi, surprinzător, atingerea îi era caldă. Părea aproape uman.

Îmi spuse în şoaptă:

— Anne, ceea ce-ţi voi cere te va îngrozi, îţi va provoca repulsie. Va trebui să treci dincolo de orice principiu. Dar am nevoie să-mi promiţi asta.

Gura mi se uscă în timp ce-l ascultam. Mă rugam să am putere. Nu aveam nici cea mai mică idee unde voia să ajungă, dar ştiam că nu avea să-mi placă deloc.

Rosetti continuă:

— Sper că în curând voi şti adevărul despre cele două fecioare. Mesajul de la Fatima ne-a oferit o cale de urmat. Biblia ne-a furnizat indicii în scrierile apocaliptice.

Rosetti strânse din ochi, ca şi cum ar fi primit o lovitură bruscă.

— Dar, Anne, nu sunt sigur. În cele din urmă, totul va fi o chestiune de credinţă. Nu va fi simplu. Nimic nu este simplu.

Vocea îi deveni aspră.

— Trebuie să fii atentă la un semn clar. În momentul naşterii, ni se va da un semn, aşa cum ni s-a promis. Vom şti care dintre copii este Bestia şi care este Mântuitorul. *Tu* vei şti.

Mă simţeam de parcă mă priveam singură într-un vis. Totul părea ireal.

— Am înţeles, părinte. Dar apoi ce fac?

Fu ferm, de neclintit:

— Anne, Bestia trebuie ucisă. Copilul Diavolului trebuie omorât. Iar copilul Domnului trebuie protejat cu orice preţ. *Cu orice* preţ.

Văzându-mi şocul întipărit pe faţă, Rosetti îşi făcu semnul crucii.

— Când va veni timpul, vei şti ce să faci, îmi şopti. De asta te afli aici.

Aveam credinţă, dar una era să cred în Dumnezeu şi alta să omor un nou-născut. Puteam să fac aşa ceva? Nu credeam că voi

mai fi în stare să ucid.

— Nu ştiu, părinte, am îngăimat.

— Anne, eu cred în tine, îmi zise Rosetti. Eşti un om bun. Tu eşti cea mai puternică dintre noi toţi. Numai tu poţi învinge Bestia.

88

Acesta era motivul pentru care mergeam eu cu Kathleen? Fiindcă, aparent, eram o persoană puternică? Dar de ce în Irlanda mergeau şi Justin şi Rosetti? De ce, dintr-odată, lui Colleen i se acorda mai multă atenţie?

Am pătruns în interiorul rece al limuzinei care mă aştepta. Kathleen s-a întins spre mine şi am îmbrăţişat-o. În acelaşi timp însă, am simţit o durere în inimă. Va trebui să o trădez? Pe ea şi copilul ei? Va trebui să fac ceva mult mai rău de-atât?

Maşina fusese trimisă de Vatican. Era un Fiat fabricat special, cu numere oficiale. Înăuntru se aflau doi membri ai Gărzii Elveţiene[6]. Unul conducea, iar celălalt stătea lângă el înarmat. Vederea lor mă făcu să mă gândesc la escapadele părintelui alături de Kathleen din ultimele zile, dar, aşa cum ştiusem întotdeauna, necunoscute şi ciudate sunt căile Bisericii.

De îndată ce am ieşit pe şosea, am tresărit la vederea unui furnicar de ofiţeri de poliţie pe motociclete. Apăruseră brusc şi ne flancaseră maşina. În câteva clipe, am înţeles de ce era necesară atâta securitate. Aparent, se aflase unde era Kathleen.

Trotuarele se transformaseră într-o masă solidă de oameni care ţipau şi se îmbrânceau – cu toţii încercând să o vadă pe tânăra fecioară americancă. Mii de credincioşi, dar şi amatori de curiozităţi, se înghesuiau pe ambele laturi ale îngustei şosele de beton. Se atârnau de pasajele superioare, din piatră, ale drumului.

Kathleen îmi ţinea mâna atât de strâns, că aproape îmi oprise circulaţia. Când ne apropiarăm de Porţile Vaticanului, de-abia puteam să mai respir.

— Doamne, Kathleen, am şoptit. Toţi oamenii aceştia au venit pentru tine, tot ce se întâmplă este pentru tine.

— Nu, Anne, zise ea. Nu e deloc pentru mine. Nimic din toate astea. E pentru el. Pentru copilul din mine.

Ne aruncarăm privirea spre măreţele Porţi ale Vaticanului, palatele cu stucaturi şi crucile de aur care străluceau pretutindeni în înalt. Pe trotuarul cu buticuri şi restaurante de pe Via Merulana, formând o coloană lungă, credincioşii o întâmpinau cu bucurie pe fecioară.

---

[6] Corp de armată, înfiinţat în anul 1506 de Papa Iulian al II-lea, pentru protecţia Papei şi a Vaticanului (n.tr).

Şoferul ne vorbi într-o engleză stricată:

— Ei spun că sunt 200 000 de oameni şi ăsta este doar începutul.

Când trecurăm pe lângă mulţimea impresionantă, nenumărate flori bombardară maşina. Strigăte de bucurie se revărsară asupra noastră într-un val imens de emoţie.

Partea din mine care rămăsese o bună creştină înţelegea foarte bine. Oamenii aceştia îşi doreau cu disperare să creadă în ceva. Scena copleşitoare, maiestuoasă care se desfăşura în faţa noastră ne mişca profund. Devotamentul şi iubirea sinceră din privirile oamenilor erau umile. Mă trecură fiorii la gândul impactului pe care l-ar avea un miracol în această epocă aşa-zis raţională, dar straniu de sensibilă. Tremuram de emoţie şi mă simţeam incredibil de năucă.

Intram în Vatican pentru prima dată în viaţă, şezând alături de o fată care, după cât se părea, avea să-l nască pe Mesia.

Îndoiala mea dispăruse complet. Aveam iarăşi credinţă şi era cel mai minunat sentiment pe care îl trăisem vreodată.

89

Pe măsură ce priveam la marea de chipuri, am simţit că mă metamorfozez. Un sentiment ciudat, care-mi dădea fiori, îmi cuprinse tot corpul. M-am uitat la Kathleen.

— Kathy, voiai să-mi vorbeşti, i-am amintit.

— Da. În ultimele zile, cât am stat cu părintele Rosetti, mi-am adus aminte de ceva. Aşteaptă până ajungem la spital şi mă liniştesc. Îţi spun atunci. Încă mai este timp.

— Oare? am întrebat-o. Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Este timp. Îşi întoarse privirea spre stradă. Doamne, uită-te la toţi oamenii ăştia!

Fără îndoială, Kathleen habar nu avea de ce fusese ea aleasă pentru asta, dar un lucru era cert: îşi ştia rostul. Ştia de ce se află pe pământ. Eram la fel de mişcată ca şi ea. Ochii îmi jucau în lacrimi.

Când maşina se opri în faţa spitalului unde Kathleen urma să nască, am văzut un soi de gard colorat, format din ofiţeri ai Gărzii Elveţiene care ne aşteptau. Făcură repede un cerc de protecţie în jurul limuzinei. Ţineau deoparte mulţimea de oameni care fluturau batiste, săreau şi se împingeau ca să o zărească pe Kathleen.

Câteva rânduri de preoţi, în stihare albe şi sutane negre care fluturau în vânt, au îngenuncheat şi au făcut semnul crucii. Păreau cuprinşi de extaz. Le-am perceput dragostea ca pe o forţă fizică. Era copleşitoare!

Am coborât din maşină şi i-am întins mâna fetei. După ce se strădui să iasă şi atinse pământul cu picioarele, un murmur puternic cuprinse tot bulevardul.

Pe fată o năpădi plânsul. Mie nu mi-au dat lacrimile, dar era cât pe ce. Mi-am amintit cuvintele lui Rosetti: *Tu eşti cea mai puternică dintre noi toţi... De c*e trebuia să fiu puternică?

Privirea îmi zbură spre mulţimea viu colorată şi agitată. Am văzut o spărtură în gardul viu făcut de agenţi şi ofiţeri de poliţie. O mişcare rapidă.

Apoi l-am văzut. Inima mi se opri.

Era cel care ne urmărise pe mine şi pe Justin.

Am strigat cât de tare am putut ca să acopăr larma:

— Acolo! Opriţi-l!

Arătam spre un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil kaki,

cu un păr negru tuns scurt şi ochelari. Era bărbatul din ţinutul francez – cel care dispăruse chiar în faţa ochilor mei. Diavolul? Unul dintre îngerii căzuţi? Un asasin?

Îşi făcea loc prin spărtură şi înaintea încet spre Kathleen. Ceva în mâna lui strălucea în lumină.

— O armă! am strigat. O armă! Nu eram singura care o văzusem.

Inima îmi sălta în piept. Eu nu aveam pistolul, era împachetat în bagaje. Bărbatul se aplecase puţin mai în faţă şi se apropia din ce în ce mai mult. Apoi începu să alerge spre noi cu braţul drept ridicat.

— Are o armă! am strigat din nou.

Apoi m-am aruncat între bărbatul care venea în viteză şi Kathleen. Nu am stat pe gânduri nicio clipă.

Timpul se dilată. Gâtul mi se răsuci brusc spre dreapta. Pieptul îmi zvâcni, primind o îngrozitoare lovitură.

Apoi am dispărut în îmbulzeala de soldaţi căzuţi şi poliţişti. Mă simţeam absorbită într-un hău.

În mijlocul zidului gros de oameni avu loc o explozie puternică, albă, orbitoare. Kathleen ţipă lung şi ascuţit. Am ţipat şi eu.

Poliţiştii speriaţi îşi răsuceau bastoanele de cauciuc în toate părţile.

O auzeam pe Kathleen, dar nu puteam s-o văd.

— Anne! striga ea plângând. Anne!

Stăteam întinsă la pământ. Vedeam că bărbatul în impermeabil sângera. Avea răni la cap şi la gât. În timp ce era târât spre autoduba poliţiei, mă ţintui cu privirea. Vorbi în engleză, vărsând ură din el:

— Kathleen Beavier nu este una dintre oile lui Dumnezeu! Trebuie s-o omori. *Tu* trebuie să omori copilul. *Tu* trebuie s-o faci.

Dintr-odată, nu mai eram sigură dacă era acelaşi bărbat pe care-l văzusem în Franţa. Vederea mi se întunecă şi totul se învârti în jurul meu. Se derula totul atât de repede! M-am căznit să mă ridic în picioare, în ciuda sfaturilor şi îndemnurilor poliţiştilor italieni.

— Kathleen! am ţipat, văzând că era dusă în spital.

Ea mă strigă pe nume şi aşteptă să vin, apoi ne grăbirăm amândouă să trecem dincolo de uşile grele. Ne-am îmbrăţişat strâns.

— Am crezut că ai murit, că te-a împuşcat şi ai murit, rosti ea printre suspine. Of, Anne, mi-a fost aşa de teamă pentru tine!

— Sunt bine, sunt bine, am murmurat eu, fără să-i dau drumul din îmbrăţişare.

Mă gândeam că era o fată bună. Diavolul nu putea să fie înăuntrul acestei tinere femei. Nu înăuntrul ei. Colleen Galaher trebuia să fie aceea.

Şi totuşi, şi ea mi se păruse o fată atât de cumsecade!

CARTEA A TREIA

Naşterea

90

Colleen se simţea surprinzător de bine, având în vedere că mai avea foarte puţin timp până la termen. *Curând voi fi mamă cu adevărat! Un copil micuţ de tot va ieşi din mine,* se gândi ea. Încă nu-i venea să creadă. Îi dădea o speranţă şi o bucurie care o ajutaseră să meargă înainte şi să treacă peste nopţile lungi petrecute în căsuţă.

Colleen făcea un ceai din plante medicinale pentru ea, mama ei şi pentru sora Katherine. Tăie felii dintr-o bucată de pâine de casă, însemnată cu tradiţionala cruce.

Simplul act al preparării unui ceai o ajuta să nu se mai gândească la tot ce se întâmpla, la toate acele lucruri pe care nu le înţelegea şi pe care, probabil, nu avea să le înţeleagă niciodată.

Cum voi avea grijă de mama şi de micuţ? Voi putea să mă întorc la şcoală?

— Am doar paisprezece ani, şopti în cele din urmă fata. Mâinile ei mici şi pistruiate îi tremurau atât de tare, încât capacul ceainicului zdrăngăni. Vă rog, să mă ajute cineva. Sunt o fată cumsecade.

Aduse ceaiul şi pâinea fierbinte în camera de zi. Unde era sora Katherine? Fusese acolo cu doar câteva minute în urmă.

Colleen o strigă. Niciun răspuns. Mama ei adormise din nou. Nu avea să se trezească timp de câteva ore. Descuie uşa de la intrare şi ieşi afară.

Sora Katherine nu era nicăieri.

O siluetă întunecată însă îşi croia drum, sus, pe cărare. Colleen văzu că era un preot! Of, Doamne, era părintele Flannery din oraş. Cum de îndrăznea să vină?

Se ascunse după nişte grozame, ale căror ramuri formau o baricadă groasă. *O văzuse?* Credea că nu.

Nu suporta să fie în preajma lui. Era ceva în neregulă cu preotul acela. Trebuia să fie. Altfel, de ce ar fi atins-o şi ar fi sărutat-o în casa parohială?

Colleen se strădui să parcurgă cât de repede putu cei

douăzeci de paşi până la şopron. Împinse uşa cu greutatea corpului ei.

Gâfâind, se strecură înăuntru. Dintr-odată, se simţi obosită şi fără răsuflare. Şi foarte, foarte speriată, îl auzi pe preot strigând-o patetic:

— Colleen, am venit să te binecuvântez, copilă.

— Dumnezeu să mă ajute, dar nu o vei face, şopti ea. Colleen cuprinse cu privirea şopronul întunecos. Fânul de pe podea părea să facă vârtejuri în jurul picioarelor ei şi un curent de aer cald îi mângâie obrajii. Gray Lady necheză în semn de întâmpinare. Fata se simţea protejată de ceva nevăzut. De ceva sau de cineva care o iubea.

În spatele şopronului se afla o boxă. Era întunecată şi impregnată cu miros de lanolină, iar acum era ocupată de o oaie bătrână, ţinută pentru lână.

— Taci, Bridey, zise Colleen spre oaie, dând-o la o parte. Se strecură în cel mai îndepărtat ungher şi se acoperi cu paie. Mirosul îi înţepa nările şi se abţinu să nu strănute.

Afară, glasul părintelui Flannery deveni linguşitor, plângăcios.

— *Colleeeen!* Hai, vino la mine. Sunt preotul tău.

Apoi vocea îi deveni tăioasă, plină de furie.

— Colleen, nu te mai ascunde! Am venit aici trimis de Dumnezeu.

Nu, nu cred. Dumnezeu nu pipăie şi nu sărută fetele. Dumnezeu nu este un porc!

Colleen închise ochii şi-i ţinu cât de strâns putu. În cele din urmă, nu mai auzi decât sunetul scos de animale, care dădeau din picioare şi mestecau fân în şopron. Aici era pace şi mirosea plăcut. Prin pod se strecura o rază de soare, o săgeată strălucitoare de lumină.

Atunci îşi dădu seama. Se potrivea perfect. Aici avea să dea naştere pruncului.

Aşa cum se întâmplase în Bethlehem, Dumnezeu îi arătase calea spre o iesle.

91

Nicholas Rosetti sosise în Maam Cross şi îngrozitoarea, diabolica Voce încă îl urma, încercând să-i distragă atenţia de la misiunea pe care o avea, să-i ia minţile. Ajunse aici înaintea lui Justin O'Carroll. Acesta plecase la Dublin să vadă un medic care o examinase pe Colleen.

Nimeni nu are dreptul să-ţi ceară aşa ceva. Să te condamni singur la chinurile Iadului pentru eternitate, îi şopti Vocea în ureche. *Eternitatea înseamnă o vreme lungă, foarte lungă, Nicholas. Tu habar n-ai, dar eu ştiu!*

Părintele Rosetti se căzni să ajungă în camera mică de hotel. Îşi aruncă sacul pe podeaua cleioasă, acoperită cu un covor ros. Nici măcar nu se obosi să aprindă lumina.

Da, obişnuieşte-te cu întunericul. Vezi tu, în Iad, focul nu răspândeşte lumină. Nu ştiai asta, nu? Dar eu ştiu.

Se îndreptă spre o fereastră pe care şiroia apa şi stătu acolo, privind oraşul ud şi liniştit. Trebuia să fie aproape de adevăr şi totuşi se temea că nu făcea decât să cadă în păcatul orgoliului crezând astfel.

Acum coşmarurile îl urmăreau nu numai noaptea, ci şi în timpul zilei. Inima lui mare părea să o ia razna fără vreun avertisment şi îi dansa în cadenţe neregulate în piept. Dar îşi păstrase mintea ascuţită. Bestia recursese la şiretlicuri, iluzii, imitaţii, subminări, îl îndrumase pe căi greşite. Nicholas Rosetti vedea dincolo de toate acestea sau, cel puţin, aşa credea.

Încă era în viaţă, nu? Nu fusese azvârlit în Iad. Nu încă.

Curând, Nick, îl tachina Vocea. *Eşti atât de aproape de porţile eterne ale osândei! Ai grijă pe unde calci. Foarte mare grijă. E o cădere lungă, foarte lungă.*

În sac avea documentele care dezvăluiau ceea ce ştia. Înainte să plece să o vadă pe Colleen Galaher va lăsa hârtiile în seiful hotelului.

Nu există loc ferit de mine, Nick. Încă nu ştii asta?

O bătaie în uşă îl trezi din reveria lui chinuitoare. Ar trebui să fie Justin, slavă Domnului.

Dar în hol nu stătea Justin O'Carroll, ci un bărbat sfrijit, nu mai înalt de 1 în şi 67 cm, îmbrăcat într-un costum de tweed de bună calitate. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani şi avea aerul unui profesionist.

— Sunt Dennis Murphy. Deirdre mi-a spus jos, la recepţie, că aţi sosit, spuse omul din faţa uşii. Doctorul Dennis Murphy, adăugă. Acum paisprezece ani, am adus-o pe lume pe Colleen Galaher. M-am gândi că ar trebui să vedeţi asta, vorbi el cu accent irlandez.

Rosetti rămase mut în uşă în timp ce doctorul Murphy îi întinse un plic pe care timpul îşi lăsase amprenta. În colţul din dreapta sus, era notat cu creionul un nume, în stilul frumos, cursiv dat de educaţia şcolii catolice.

Rosetti luă plicul şi citi numele inscripţionat. *Colleen Galaher.*

Apoi desfăcu plicul şi citi ce era înăuntru. Urechile îi ţiuiră puternic şi simţi o gheară în coşul pieptului.

Lumea din jurul lui se prăbuşi. Pielea îi deveni rece ca gheaţa. Asta avea nevoie să ştie, nu? Acesta era semnul pe care îl căuta. Acesta *trebuia* să fie semnul.

Îşi ridică privirea, dar doctorul Murphy nu se mai afla acolo. Alergă pe hol, dar nici acolo nu era nimeni. Sună jos, la recepţie, unde *exista* o Deirdre.

— Părinte, nu înţeleg, zise ea, Dennis Murphy a murit cu cel puţin zece ani în urmă. Doctorul Murphy este mort.

Rosetti închise telefonul şi, imediat, auzi în mintea sa râsete puternice.

Deci unde este semnul tău preţios, Nicholas? Cum vei afla adevărul? Răspunsul este atât de simplu! N-o vei face.

92

În noaptea aceea, paznici înarmaţi stăteau în faţa rezervei unde se afla Kathleen. Supravegheau holul, dar eu cercetam minuţios orice persoană care intra în cameră.

La spital erau foarte multe feţe străine şi fiecare necunoscut era o posibilă ameninţare pentru copil.

Se spunea că existau legiuni de diavoli, aşadar, de ce nu puteau să pună stăpânire pe noi pur şi simplu? Ce anume îl ţinea pe Cel Rău la distanţă? Trebuia să existe un motiv pe care eu nu-l înţelegeam.

M-am aşezat pe un scaun tare, lângă patul fetei, şi am urmărit ştirile împreună. Tentativa de asasinare era reportajul principal. Un reporter cu o expresie aspră spuse că Kathleen Beavier intrase în Salvatore Mundi, un spital privat, unde veneau cardinalii şi chiar Papa pentru îngrijiri medicale. O echipă de medici americani şi italieni urmau să asiste naşterea, aşteptată dintr-un moment într-altul.

Prima declaraţie oficială din partea spitalului Salvatore Mundi o dădu chirurgul-şef. Am urmărit anunţul pe CNN.

Doctorul Leonardo Annunziata era un bărbat brunet, elegant, care se apropia de cincizeci de ani. Se impuse cu uşurinţă în faţa reporterilor, într-o sală de conferinţe de un alb imaculat.

— Domnişoara Kathleen Beavier este într-o stare excelentă. Medicul vorbea în engleză şi avea o voce plăcută. Anticipăm naşterea copilului în următoarele 12 până la 24 de ore. Suntem de părere că nu vor exista complicaţii.

Ne-am privit şi am început să râdem amândouă, pentru prima dată de zile întregi.

— Pe doctorul Annunziata s-ar putea să-l aştepte o surpriză, zise ea.

În noaptea aceea, pe CNN se derulară numai ştiri negative. Dezastrele naturale de pe întreg globul continuau şi, de fapt, păreau să se înteţească.

În timp ce ne uitam la ştiri, ne ţineam de mână. Nu exista nicio legătură logică între boli, foamete şi evenimentele petrecute la Roma şi Maam Cross, Irlanda, dar instinctul îmi spunea că o conexiune trebuia să existe şi că, în curând, aveam să aflăm care era aceea.

— Poate că vine sfârşitul lumii, spuse Kathleen gânditoare. Sau poate că puiul meu va opri toate acestea.

Sau copilul născut de Colleen, nu m-am putut eu abţine să nu gândesc.

93

Cu fiecare oră paranoia noastră se accentua. Percepeam scurgerea timpului deopotrivă ca prea lentă sau prea rapidă. Aşteptarea chinuitoare se apropia de sfârşit, dar eu nu eram încă pregătită pentru ce avea să urmeze.

În sfârşit, Kathleen aţipi, iar eu simţeam că am nevoie de o pauză, trebuia să încerc să-mi limpezesc mintea. Cu greu puteam să fiu o stâncă a Gibraltarului când, la rândul meu, mă simţeam atât de nesigură şi de şovăielnică.

Ieşi la o mică plimbare, am auzit. *Meriţi.*

Eu am spus asta? Cred că eu.

I-am spus pazniculuiui din faţa uşii ce aveam de gând să fac. Apoi am ieşit pe coridorul pustiu din marmură şi piatră, care mirosea puternic a dezinfectant. Aşezat într-un lung rând de statui religioase, un tânăr poliţist italian cu o puşcă în mână privea în timp ce mă apropiam de el.

— *Signorina,* zise el. Îşi duse mâna la cozoroc, ştiind că eram însoţitoarea fecioarei. Se simte bine? Tânăra fată, Kathleena, e bine?

— Da, totul este în regulă, l-am asigurat. Acum doarme. Încălţările mele scârţâiau pe podeaua impecabil de curată şi ecoul răsuna în liniştea dimineţii. Mă întrebam ce făceau Justin şi Rosetti. Probabil că ajunseseră deja la căsuţa unde locuia Colleen.

Mă gândeam adesea la Colleen şi o făceam cu drag. Era mai mică decât Kathleen şi, mai mult ca orice, foarte inocentă. Mi-am amintit pielea ei albă, transparentă şi aura trandafirie pe care părea s-o emane.

Ambele fete păreau perfecte pentru rolul destinat lor. Dar atunci, care dintre ele se prefăcea? Care ar fi putut fi o mincinoasă?

Am ocolit un alt ungher întunecat şi am realizat că ajunsesem la capătul celălalt al clădirii. Mersesem prea departe.

Mă cuprinse brusc neliniştea, aşa că m-am întors şi practic am alergat înapoi spre încăperea unde dormea Kathleen. Era în siguranţă? Cum de m-am dus aşa departe? Ce-a fost în capul meu?

Am dat buzna în mica încăpere. Kathleen dormea împăcată. Cu răsuflarea întretăiată, m-am aplecat peste ea şi am urmărit-o

dormind liniştită pentru o bună perioadă de timp.

Recent, citisem câteva cărţi pe tema maternităţii. Înăuntrul fetei, mă gândeam eu, se afla un copil care stătea cu capul în jos în pântecul ei, asemenea unui acrobat de la circ. Copilul ţinea uşor cordonul ombilical cu o mânuţă.

Capul era blocat în colul uterin. Membrele, degetele mâinilor, ale picioarelor, unghiile, sprâncenele şi genele erau toate complet formate. Bătaia inimii era regulată şi perfectă. Simţul văzului, al auzului şi al pipăitului nu erau încă dezvoltate, dar aveau să se dezvolte curând, în urma expunerii la stimuli.

Copilul avea probabil 50 de centimetri şi puţin peste 3,5 kilograme – dimensiuni obişnuite. În fiecare celulă minusculă a creierului existau iubirea şi bunătatea, capacitatea pentru tristeţe şi fericire deopotrivă, genialitatea, spiritul, toată dragostea pentru frumos şi dorinţa de supravieţuire în rândul rasei umane.

În toate aceste privinţe, acesta era un copil ca oricare altul.

Mă rugam ca pruncul ei să fi tras biletul cel norocos, fiindcă mă îndoiam din toată inima că, chiar dacă ar ieşi cu coarne şi coadă, voi fi îndeajuns de puternică să-i iau răsuflarea preţioasă.

Cum să omor un nou-născut? Orice nou-născut? Cum ar putea cineva să facă aşa ceva? Dar, mai ales o femeie?

M-am aşezat pe scaun şi m-am înclinat uşor pe spate. Am privi prin fereastră şi am zărit soarele, colorat în nuanţe de portocaliu-aprins şi roşu, răsărind deasupra cartierului Trastevere.

Era un răsărit superb.

Şi, cu siguranţă, un semn.

94

Am aţipit pe scaunul de lângă pat. Kathleen a gemut în somn şi m-a trezit brusc.

— Anne, a sosit timpul, îmi şopti repede.

Era patru dimineaţa. Eram singure în rezerva 401-401A a spitalului Salvatore Mundi, amândouă îngrozite şi pretinzând că nu exista niciun motiv de îngrijorare.

Clădirea spitalului avea patru etaje, era construită din cărămidă de culoare galben-pai şi avea ferestre mari, în genul celor din biserică. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, adăpostită la umbra unor pini înalţi.

Auzisem că în afara zidului se adunaseră 80 000 de oameni. Alte sute de mii se adunau în Piaţa Sf. Petru.

Mă tot întrebam ce se întâmpla în acest timp în micuţul târg Maam Cross din Irlanda.

Lângă mine, în rezerva de spital de un albastru-deschis, reconfortantă, Kathleen îşi cuprinse abdomenul cu mâinile. Scoase un sunet, o combinaţie între un geamăt şi un ţipăt. Apoi se relaxă la loc.

— Kathy, nu împinge, i-am spus. Nu împinge deocamdată, într-un fel, mă simţeam de parcă aş fi născut eu. Aşa, respiră... şi acum, odihneşte-te.

— Doamne, mă doare atât de tare! zise ea printre dinţi. Părul ei lung şi blond era transpirat. Chipul îi era deja tras din cauza efortului. Ştiam amândouă că încă nu era pregătită să nască. Dar mai avea puţin.

În timp ce-i puneam un şerveţel umed pe frunte am remarcat că fata se uita undeva, dincolo de mine. I-am urmărit privirea şi mi-am dat seama că nu mai eram singure. M-a speriat al naibii de tare.

Sub arcada din piatră care dădea în încăpere, stătea un bărbat. Un bărbat în vârstă, demn, pe care l-am recunoscut imediat.

Papa Benedict al XVI-lea venise în persoană să o vadă pe Kathleen.

Razele oblice ale soarelui de dimineaţă, care pătrundeau prin fereastră, îi învăluiră umerii înguşti făcându-l să pară asemenea unei icoane din aur pur, de parcă nu mai avea nimic omenesc în el.

Ne-am privit reciproc. În cele din urmă, Papa vorbi:

— Kathleen, ai ceva de spus? Vrei să te spovedeşti? o întrebă pe fată pe un ton plin de forţă. Sunt aici să te ajut.

Kathleen păli.

Apoi, brusc, avu o criză. Îşi dădu ochii peste cap. Nările i se lărgiră. Deschise gura mai mult decât credeam că este posibil. Începu să ţipe, iar şi iar. Nu mai fusesem niciodată mai surprinsă sau mai speriată. Subit, am avut senzaţia că n-o cunosc absolut deloc pe Kathleen.

Când m-am uitat înapoi spre uşă, am văzut că Papa Benedict pleca. Nu a privit înapoi.

95

Un preot tânăr şi arătos, cu părul negru, stătea cu faţa spre superba terasă de piatră a Palatului Apostolic. În faţa lui, se aflau mai mult de 400 000 de oameni, care umpleau până la refuz grandioasa Piaţă Sf. Petru, întinzându-se cât puteai cuprinde cu privirea.

Vorbi la un microfon pe care îl ţinea în mână. Vocea lui plină, de bariton, tună peste marea masă de capete din Piaţa Sf. Petru. *Acesta* era motivul pentru care îmbrăcase haina preoţească – această putere glorioasă, această măreţie.

Mulţimea din Roma răspunse rugăciunii sale în cor, cu puterea unui tunet.

În Mexico, aproape trei sferturi de milion de credincioşi participau la o slujbă la fel de impresionantă în interiorul şi în jurul Bazilicii Guadalupe, locul unde Binecuvântata Fecioară i se arătase unui localnic indian în secolul al XVI-lea.

În Spania şi Olanda, în Franţa şi Belgia, în Polonia, Germania, Irlanda şi Anglia, măreţele catedrale începeau să se umple din nou la întreaga capacitate. Locuitorii Europei doreau să creadă iar în ceva. Acum, aveau în ce.

La răsăritul soarelui, şiruri lungi se revărsară în bisericile din Amsterdam, Munchen, Paris, Bruxelles, Frankfurt, Londra, Madrid, Hamburg, Varşovia şi Berlin. Versurile imnului *Ave Maria* se înălţau maiestuos în aerul de toamnă.

În Statele Unite, un satelit TV a permis conexiunea imediată a celor din New York, din Vestul Mijlociu şi din California. Orice om care avea un televizor în casă urmărea ştirile să afle despre naştere.

La Los Angeles, se ţinu o întrunire specială în amfiteatrul Hollywood Bowl, proiectat de Frank Lloyd Wright. Întins pe o suprafaţă de peste 50 de acri, în amfiteatru puteau intra mai mult de 70 000 de oameni. Acustica naturală era furnizată de dealurile dimprejur, făcând microfoanele de prisos pentru celebrităţile şi oaspeţii religioşi.

În acea dimineaţă, slujba fu ţinută pentru o numeroasă adunare de familii şi prieteni ai celor loviţi de poliomielită. Spuseră rugăciunile împreună. Se rugau pentru un miracol. Se rugau la Fecioară să-i vindece, cu blândeţea Sa, pe cei dragi.

La Bazilica Sf. Petru, ecoul glasului tânărului preot continua

să se răspândească între colonade şi coloanele antice deosebit de impunătoare.

— Roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

— Avem credinţă în voia Domnului! strigau oamenii împreună, într-un cor asurzitor.

În toată lumea, după ani de greutăţi, după decenii de slăbire a spiritualităţii, foarte mulţi oameni încă mai aveau credinţă.

Dar bolile, foametea, izbucnirile inexplicabile de poliomielită, mai ales la copii, îşi continuau neabătut drumul.

Pretutindeni, oamenii vorbeau despre Apocalipsă, despre sfârşitul lumii.

Ceea ce explica, poate, de ce, dintr-odată, atâţia oameni mergeau la biserică.

96

Justin şi Rosetti se apropiau de casa Galaher. Niciunul nu mai văzuse vreodată atâtea păsări. Copacii erau plini de ele, precum şi cerul întunecat.

Fordul englezesc bâzâia de-a lungul drumului de ţară care şerpuia lin. Justin simţi apăsarea cerului metalic, greu, care se ridica deasupra lui. Era pus la încercare acum. În minte îi răsună o voce puternică.

Ştii că n-ar trebui să fii aici. Credinţa ta nu-i îndeajuns de puternică. Nici măcar nu mai vrei să fii preot.

Vrei să fii cu ea. E singurul lucru care mai contează pentru tine. O iubeşti pe Anne Fitzgerald mai mult decât îl iubeşti pe Dumnezeu. Pleacă de aici.

Du-te la Anne.

Sau mori!

Nu putea să pună capăt gândurilor tulburătoare. Se întrebă dacă părintele Rosetti îi simţea chinul interior. Întoarse maşina pe aleea care trecea printr-un câmp deschis.

În cele din urmă, ajunseră la casa Galaher, situată la ieşirea din Maam Cross. Dar e ciudat, se gândi Justin, privind la bizarul şopron tencuit care apăruse în faţa prăfuitului lor Ford Cortina.

Nu era ca înainte. Ceva se schimbase.

— Ceva nu-i în regulă, murmură el şi opri maşina în faţa casei.

Rosetti nu scoase o vorbă. Tăcuse mai tot timpul drumului.

Justin studie casa mică. Văzu o antenă TV pe care nu şi-o amintea. Arăta ca o ramură răsucită, prinsă de acoperişul din stuf. Atârna, ca şi cum fusese azvârlită de o furtună. Iarba era galbenă acum, nu mai avea acea culoare verde-aprins. Căsuţa părea să se lase într-o parte.

Nu era bine deloc, şi era aproape sigur că memoria nu-i juca feste. Totul arăta diferit sau era numai imaginaţia lui?

Şiretlicuri! gândi iarăşi. *Diavolul recurge la şiretlicuri. Diavolul este aici, la Maam Cross?*

Când ajunseră la uşă, văzu că Rosetti deveni extrem de agitat. Deschise uşa grea din lemn fără să bată. Căută prin casă timp de câteva secunde şi apoi ieşi în fugă afară. În ochii măriţi i se citea groaza.

— Justin, mama fetei este moartă. Atârnă de tavan. La fel şi

călugăriţa de la şcoala de maici. Trebuie să o găsim pe Colleen. Ajută-mă, părinte.

O luară spre hambar şi în faţă le apăru un tânăr preot voinic. Vântul îi răsfira pletele roşcate. Preotul le blocă intrarea în hambar. Avea pumnii strânşi şi ochii măriţi.

— Colleen e aici înăuntru, zise el tare. Eu sunt părintele Flannery, de la parohie. Eu am grijă de ea acum. Noi avem grijă de ai noştri.

— Dispari, Satană! urlă Rosetti la preot. Nu ai nicio putere asupra mea! Nu ai nicio putere asupra părintelui O'Carroll. Nu ai nicio putere aici pe pământ. Cel puţin, nu încă.

Rosetti îl împinse pe preotul roşcat dintr-o singură mişcare puternică. Flannery îşi recăpătă imediat echilibrul. Trecu pe lângă Rosetti şi se aruncă din nou între el şi intrare.

— Nu puteţi să intraţi! Nu vă priveşte! Fata e de-a noastră!

— Nu! ţipă Rosetti cu toată puterea. Niciodată! Nu ai nicio putere asupra acestei biete copile inocente.

În timp ce Justin îi privea, Rosetti înşfăcă o furcă sprijinită de şopron.

— Mişcă, îl avertiză pe un ton ce anunţa pericolul. Mişcă sau îţi străpung inima drăcească!

— E copilul meu, zise deodată preotul şuierând şi chipul i se schimonosi de furie. Eu sunt tatăl acestui copil. Eu sunt *unul* dintre taţii copilului! zise şi apoi râse zgomotos.

— Tu nu eşti tatăl! izbucni Rosetti. Ţinea furca în ambele mâini, ridicată la nivelul pieptului lui Flannery. Ai venit din Iad şi acolo te vei întoarce!

Nicholas Rosetti înfipse cu putere furca în pieptul preotului roşcat. Acesta căzu pe spate şi rămase nemişcat în noroiul din curte.

Ochii săi goi erau aţintiţi spre ceruri.

— Du-te direct în Iad! zise Rosetti.

97

Nicholas Rosetti purtă fata pe braţe afară din hambar. Colleen îşi vârî capul sub bărbia lui. Părea să se lase complet în voia lui, acceptându-i protecţia. Era atât de tânără şi atât de aproape de a naşte!

— Minţea, zise Colleen. Nu ştiu de ce, dar minţea. Nu e tatăl acestui copil. Vă jur. Trebuie să mă credeţi.

— Ştiu, Colleen. Nu-ţi face griji. Trebuie să fii puternică de dragul copilului.

Rosetti i se adresă lui Justin, care îl urma îndeaproape:

— Sora Katherine nu a fost îndeajuns de puternică! zise el în timp ce traversau curtea. Noi trebuie să fim puternici, Justin. Ieri mi-ai cerut să am încredere în tine. Ei bine, am. Am încredere doar în noi doi. Atât. Nu pierde din ochi corpul părintelui Flannery. Dacă este necesar, *ucide-l din nou pe Flannery!*

Când pătrunse în căsuţă, pe Justin îl cuprinse ameţeala. Totul se învârtea în jurul lui. Camera de zi arăta altfel. O pendulă mare de mahon care atingea grinda ticăia sumbru. Nu fusese aici înainte.

Doamne, tocmai asistase la uciderea unui preot. Şi nu făcuse nimic. De ce?

Deoarece credea în rău? Deoarece era înconjurat de el? Deoarece Iadul era chiar aici, pe pământ?

— Copilul Beavier ar trebui să se nască în secret. Ferit de ochii lumii, exact ca acesta, se plânse Rosetti. Mulţimea din Roma... e o mare greşeală.

— De ce suntem aici? întrebă Justin. De ce Colleen?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, părinte. Vom afla foarte curând.

Aplecându-se ca să evite grinzile grele, Rosetti şi Justin intrară în încăperea mică prin bucătărie. Justin dădu la o parte păturile uzate. Îl ajută pe Rosetti s-o aşeze pe fata însărcinată confortabil pe pat.

— Oh, durerea e îngrozitoare, ţipă Colleen. Îşi încleştă pumnul în jurul crucifixului care-i atârna de un lanţ la gât.

Rosetti se uită spre Justin.

— Justin, vrei te rog să-mi aduci patrafirul? Şi Manualul. Era evident că fata avea spasme severe şi intrase în durerile

naşterii. Faţa ei pistruiată părea lipsită de viaţă. Era acoperită de sudoare. Justin văzu că, sub pături, în pântecul umflat al fetei, pruncul se mişca.

— Unde este medicul? întrebă el deodată. De ce nu a ajuns doctorul până acum?

Rosetti se încruntă.

— Noi vom aduce copilul pe lume, şopti el.

98

Cerul nu fusese niciodată atât de întunecat şi de rău prevestitor deasupra Romei. Apoi săgeţi de lumină fulgerară oraşul. Ploaia cădea torenţial.

Sala de naşteri din spitalul Salvatore Mundi era liniştită, încăpătoare şi strălucea de curăţenie, deşi fetei i se păru probabil înfiorătoare ca o morgă. Mie cel puţin, îmi lăsă această impresie.

Kathleen părea să se simtă din nou bine. Ţipase şi-şi pierduse controlul când intrase Papa în rezerva ei, dar acum era din nou ea însăşi şi nu-şi amintea deloc vizita lui sau reacţia ei, îngrozitoare, aproape violentă.

Un grup agitat de surori medicale, îmbrăcate în halate de un alb imaculat şi cu bonete pe cap, trecuse repede la treabă, asistând echipa specială de medici. Părinţii fetei veniseră la spital, dar niciunul dintre ei nu părea să se simtă confortabil în sala de naşteri. Şi, aparent, nici Kathleen nu le dorea prezenţa acolo.

— Anne, tu rămâi? mă întrebă îndată ce plecară ei.

— Bineînţeles. Stau cât vrei tu.

Două dintre surorile medicale o mutară fără niciun efort din cărucior pe masa de naşteri şi Kathleen închise ochii.

Surorile începură să o pregătească. Cu grijă, îi prinseră picioarele în bride obstetrice de metal, reci. Atât.

Rotiră o oglindă în aşa fel încât să se poată vedea. Se uită în propriii ei ochi şi m-am întrebat ce anume vedea ea acolo.

— Nu! Vă rog! ţipă Kathleen de răsună întreaga sală.

— Liniştеşte-te, Kathleen! Totul merge de minune, auzi o voce liniştitoare de bărbat.

Ne întoarserăm amândouă capul spre locul de unde venise vocea.

Am văzut un bărbat arătos îmbrăcat într-un halat alb. Ochii căprui îi străluceau de încântare. În spate licărea supărător o rază de lumină. Parcă ţâşnea din ochiul drept al medicului.

— Eu sunt doctorul Annunziata. Îţi aduci aminte de mine? Am făcut cunoştinţă seara trecută, în rezerva ta. Kathleen, aş vrea să-ţi dau ceva care să te ajute să naşti. Noi îi spunem anestezie epiduralã. Bine?

Kathleen răspunse cu un geamăt adânc.

— Nu mă simt bine. Cred că ceva nu e în regulă. Am o senzaţie ciudată în stomac. O senzaţie foarte neplăcută. Ca şi cum ar fi mai mulţi copii, nu doar unul singur.

Medicul Annunziata dădu din cap, în semn că-i înţelege temerile.

— E doar un copil, îţi promit. Chiar dacă nu mă crezi, află că, până acum, totul a decurs absolut perfect. Eşti sănătoasă tun, aşadar ai starea necesară pentru a avea un copil superb astăzi.

— Sper, îngăimă Kathleen.

Un al doilea medic înfipse în ea un ac subţire şi lung. Mă durea numai vederea acelui ac care-i pătrundea în carne. Apoi văzu că o priveam de după o mască albă, sterilă.

— Nu vei pleca, aşa-i? Indiferent ce se va întâmpla?

— Indiferent de ce se va întâmpla, i-am promis şi am mângâiat-o. Nici dacă aş fi vrut, nu puteam să plec. Aveam de îndeplinit o misiune.

— Kathleen, vei avea un copil frumos, îi zise medicul. Acesta este cel de-al 4364-lea copil pe care îl aduc pe lume. Ştiai? E cât se poate de adevărat. E o nimica toată, îi şopti apoi ca s-o îmbărbăteze. Nu se poate întâmpla nimic rău.

99

Nimeni nu avea cum să înţeleagă prin ce trecea Kathleen. Fetei încă nu-i venea să creadă că i se întâmpla aşa ceva. În această privinţă, nu se schimbase nimic de când cu clinica de avorturi din Boston. Închise ochii şi-i strânse cât de tare putu.

Aşa, era totul mai viu şi mai luminos decât în sala de naşteri. Avu senzaţia că cineva o ridică şi o poartă departe de Salvatore Mundi. În veşnica mişcare a universului şi în timpul infinit, copilul ei era nesemnificativ.

Totul este peste puterea mea de înţelegere. E oribil. Trebuie să fie un coşmar.

Ce se întâmplă? Oh, Doamne, mor? se gândi ea. *Te rog, lasă-mă să mă trezesc din visul acesta.*

— Împinge, o auzi pe Anne îndemnând-o şi, pentru o clipă, vorbele ei o aduseră înapoi în prezent. Părintele Rosetti îi spusese să aibă încredere în Anne, indiferent ce avea să se întâmple. Avea încredere în ea. Anne era singura pe care se baza. Anne era cea mai bună dintre toţi cei aflaţi în încăpere, cea mai puternică, poate cea mai sfântă.

Printre genele-i întredeschise, o imagine îi trecu fugar prin faţa ochilor. *Se întâmpla acum nouă luni. Era noaptea cu dansul, 23 ianuarie.*

Îşi aminti totul ca şi cum se petrecea din nou.

Rochia ei, o creaţie Vera Wang de satin, de un verde-pal, pentru care îşi implorase mama în magazinul din Boston ca să i-o cumpere era şifonată, ridicată până sub sâni. Pe piept simţea o greutate apăsătoare. Abia izbutea să respire.

Se văzu în Mercedesul galben în viteză. Da, îşi amintea asta. Jaime conducea şi arăta absolut superb. Îi vedea fiecare detaliu al feţei şi al părului şi felul în care o privea. Frumuseţea lui o speria, dar îi făcea o mare plăcere în acelaşi timp.

Maşina avea un interior închis la culoare, lucios şi un bord plin de beculeţe strălucitoare. La radio se auzea tare muzică rock, o trupă după alta – Matchbox 20, Silverchain, Green Day, ’N Sync.

Apoi totul se schimbă – într-o clipită.

Au oprit în parcare, iar el voia să meargă până la capăt. Aştepta acelaşi lucru de la ea. Brusc, Jaime începu să ţipe la ea, acoperind muzica rock. Folosea un vocabular obscen, crud şi

deosebit de sugestiv. Kathleen îşi ţinea ambele mâini la urechi.

Se aflau la Sachuest Point, în întuneric şi în ceaţă, târziu în noapte. Nu mai era nimeni prin preajmă.

— Ţi-am spus *nu!* strigă în cele din urmă la el. Nu înseamnă *nu.* Jaime, te rog! Te rog, ascultă ce-ţi spun. Să nu cumva să îndrăzneşti să mă atingi! Du-mă acasă! Mă exprim destul de limpede pentru tine?

Apoi, Jaime o luă complet razna, deveni furios şi ameninţător. Kathleen îi simţi mâna prinzându-i grosolan sânii, presând-o între picioare. Vocea lui Jaime deveni brusc mult mai joasă şi înfricoşătoare. Era mai greu decât ea cu 50 de kilograme şi avea forţă.

Îi era îngrozitor de frică de el. Şi se simţea atât de neajutorată în parcarea pustie şi întunecată!

Nu ştia ce să facă sau cum să-l oprească. Îl muşcă adânc de mâna întinsă. Jaime urlă de durere.

Deschise uşa de pe partea ei şi apoi o împinse brutal. Jaime striga la ea, folosind cuvinte obscene, cele mai dure pe care le auzise ea vreodată, chiar şi la şcoală. Faţa lui era incredibil de roşie.

— Du-te acasă pe jos, Ice Queen[7]! Du-te pe jos, curvă!

Dintr-odată, o altă maşină trase la locul îndrăgostiţilor.

Din ea ieşiră doi băieţi. Se clătinau, păreau beţi sau drogaţi, ori ambele. Îi cunoştea. Erau Peter Thompson şi Chris Raleigh. Merseseră în spatele Mercedesului?

Kathleen se împiedică pe şoseaua îngheţată care-i scârţâia sub picioare. Mirosul oceanului rece ca gheaţa îi umplu nările. Corpul îi tremura din cauza frigului usturător.

Jaime şi ceilalţi doi băieţi veniră pe la spate. Jaime se repezi la ea. Niciodată nu mai văzuse pe cineva care să-şi piardă complet controlul şi atât de furios ca el. Ceilalţi doi băieţi erau aproape la fel de răi.

Nu voia să-şi mai amintească nimic din noaptea aceea.

Nu voia să şi-l amintească pe Jaime Jordan şi ceea ce se întâmplase cu adevărat la Sachuest Point.

— Împinge, Kathleen, auzi ea.

[7] Regina de Gheaţă (n.tr).

100

Transpiraţia îi curgea şiroaie lui Justin de pe frunte pe obraji. În dormitorul micuţ era zăpuşeală şi un aer închis, neplăcut. Era cea mai intimă experienţă de care avusese vreodată parte – să asiste la o naştere, să vadă această copilă aducându-şi pruncul pe lume.

Auzea la nesfârşit cuvintele dinlăuntrul său: *Dacă nu crezi că acum se întâmplă un miracol, o naştere divină cum poţi să spui că ai avut vreodată credinţă?*

Colleen Galaher se dilatase deja îndeajuns şi se străduia din greu să nască pruncul. El era chiar acolo, lângă ea.

Justin se întreba dacă fata de paisprezece ani fusese pregătită în vreun fel pentru durerea intensă prin care avea să treacă. Acum, înţelegea puţin din ceea ce i se întâmpla unei femei la naştere. Experienţa îl umplu de umilinţă. În acelaşi timp, simţi dragoste şi tandreţe pentru răbdătoarea fată aflată în suferinţă. Şi, mai mult ca orice, se simţea binecuvântat.

Dacă nu crezi că acum se întâmplă un miracol...

Dar credea, pentru numele lui Dumnezeu, credea cu adevărat!

De câteva ori, gândul îi zbură dincolo de micuţa încăpere din Maam Cross. Se întreba ce se petrecea la Roma. Îi era îngrozitor de frică pentru Anne şi Kathleen. Nu şi-ar ierta niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva rău.

În ultimele minute suferi o schimbare profundă. Începea să creadă că micuţa Colleen era adevărata fecioară, că al ei era pruncul divin. Dacă aşa stăteau lucrurile, ce urma să se întâmple la Roma? Ce *se întâmpla de fapt?* Fusese Anne pusă în pericol de părintele Rosetti?

În patul îngust cu pături zdrenţăroase, copila irlandeză plângea încet şi încerca să fie curajoasă. Era mult mai drăguţă decât crezuse. Naşterea copilului ei era tensionată şi înfricoşătoare, dar era totodată şi cel mai frumos lucru la care asistase vreodată Justin în viaţa lui.

— Fii gata pentru orice, îl auzi pe Rosetti avertizându-l din partea cealaltă a patului. Te laşi purtat de gânduri. Concentrează-te, Justin, rămâi aici cu noi!

— Sunt aici, părinte. Sunt pregătit.

— Eşti pregătit pentru *asta?* întrebă Rosetti.

Justin privi atent. Un cap micuţ începu să iasă dintre picioarele subţiri ale fetei. Brusc, vedea viaţa într-un fel pe care nu-l înţelesese înainte. Înţelese ceva legat de căsătorie, dragoste şi sex, ceva ce nu concepuse înainte.

Justin întinse mâna şi şi-o plasă cu grijă sub capul micuţ al copilului. Avea un păr des, închis la culoare, exact ca Iisus. Fu copleşit de admiraţie, de teamă şi de uimire, toate laolaltă.

— E aici! anunţă Colleen pe un glas evlavios, cald. A venit!

101

— Împinge, auzi Kathleen.

Împinse. Doamne, cum mai *împinse.* Îl *împinse* deoparte pe Jaime Jordan şi încercă să alerge cât de repede putu spre drumul care ieşea din Sachuest Point.

Partea de jos a rochiei ei de satin era strâmtă şi-i limita posibilitatea de mişcare. Şi-o ridică în jurul taliei şi alergă. Jaime înnebunea când nu obţinea ce-şi dorea. Ce era în capul lui? Ce făcea? Dar ceilalţi băieţi? Ce căutau acolo?

În spatele ei, ambele maşini accelerară, azvârlind pietricele, fum alb, nisip şi praf. Jaime şi ceilalţi băieţi se întorceau la Newport fără ea?

Oh, Doamne, îngheţ de frig, realiză ea şi intră în panică. *Nu se poate să mă lase aici pur şi simplu. Cum poate să fie atât de furios? Nu-i aparţin. Nu are niciun drept. Nu l-am dus de nas. Nu i-am promis nimic.*

Lacrimile îi înceţoşaseră vederea. Vântul puternic, aspru, care venea dinspre ocean bătea direct prin îmbrăcămintea ei şi îi zbură de pe cap frumoasa cordeluţă argintie. Fulgi pufoşi de zăpadă se roteau în vârtejuri în jurul pantofilor ei cu talpă subţire.

Trebuie să se întoarcă după mine, altfel îngheţ aici. Pot să mor. Voi muri!

Kathleen merse mai departe pe drumul greu. Nu avea de ales. Era singurul drum spre oraş şi se întindea pe mile întregi.

Se îndreptă spre pâlcul de lumini îndepărtat care era oraşul Newport. Oriunde privea, pământul avea o strălucire stinsă, sinistră. Oceanul mugea ca un escadron de avioane care zboară la altitudine joasă. Nimeni nu-i putea auzi strigătele după ajutor.

Se lovi cu un picior de o piatră ascuţită. Căzu şi se izbi cu putere de pământ. Gemu şi începu să plângă iarăşi. Îşi scrântise piciorul. Se ghemui la pământ. Se simţea mai bine aşa, decât să stea în bătaia vântului.

Se întrebă cum ar fi să adoarmă aici. Dimineaţa ar fi bine, numai să doarmă. Nu, ar muri. Ar îngheţa de frig.

Cum putuseră Jaime şi ceilalţi să o lase singură aici?

Apoi auzi nişte maşini venind în viteză pe şoseaua care ducea spre parc. Luminile puternice străluceau printre copacii dezgoliţi, în sus, spre şoseaua întunecată şi pustie. Imagini

optice îi dansau în faţa ochilor. Trimiteau cercuri roşii şi violete. Rotocoale de argint, ca într-o sală de bal feerică.

Kathleen se ridică în genunchi. Pietre ascuţite îi intrau în mâini. Îşi scutură rochia pătată şi ruptă, care fusese odată atât de frumoasă...

Apoi, o lovitură veni din spate şi o nimeri în direct în cap.

În timp ce căzu, îl recunoscu pe Jaime. O lovise incredibil de tare.

Unde era? Cădea, cădea, cădea în întuneric.

— Îşi revine, auzi ea. Era Chris Raleigh. Era aplecat deasupra ei. Cu toţii erau.

Peter Thompson îşi freca brutal mâinile de sânii ei. Apoi îi scoase din rochie. Mâinile băiatului erau îngrozitor de reci.

— Nu, te rog, şopti ea. Te rog, nu mă atinge. Te rog. Prin ceaţă, Kathleen văzu chipul ameninţător al lui Jaime deasupra ei. Ţinea ceva în mână. Faţa îi era roşie şi trăda un efort deosebit.

Ceva alb îi ţâşni din mână!

Kathleen ştia ce e. Îi văzu penisul umflat. Jaime Jordan ejacula pe corpul ei. Era oribil, indescriptibil, inimaginabil să-i simtă sperma caldă împroşcând-o.

— Împinge, auzi ea. Kathy, trebuie să împingi!

Kathleen ţipă. Nu era în Newport! Îşi dădu seama că se afla în sala de naşteri din Roma. Chipuri acoperite de măşti albe erau aplecate toate deasupra ei. Doctori şi asistente medicale. Aplecaţi deasupra ei.

— Gata, Kathleen, linişteşte-te! Trebuie doar să mai împingi. Împinge!

Ce se întâmpla? Se afla la graniţa dintre două realităţi – plaja de lângă Newport şi spitalul din Roma. Trecea dintr-una în cealaltă, fără să se poată controla.

— Daţi-vă jos de pe mine! Daţi-vă jos de pe mine! Luaţi asta de pe mine! ţipă ea.

Avea chiloţii înfăşuraţi în jurul gleznelor. Jaime îşi freca penisul între picioarele ei. Era umedă şi lipicioasă acolo jos.

Jaime! Jaime o făcuse. Acum ştia. În sfârşit, îşi amintea! Jaime o lăsase însărcinată în noaptea aceea, pe plajă.

Era virgină, însă naşterea copilului ei nu avea cum să fie divină. Oare aşa era? Jaime Jordan o lăsase însărcinată. Era cât se poate de sigură. Îşi aminti totul de parcă se întâmplase cu câteva secunde în urmă.

Se auzi un plânset!

Cine plângea?

Unde se afla?

Îşi deschise brusc ochii. Bineînţeles. Era la spitalul din Roma. Simţi un şoc puternic în corp, o senzaţie cutremurătoare, de parcă ar fi primit un pumn. Pelvisul i se contractă. Era obosită cum nu fusese niciodată.

Văzu luminiţele din tavan mişcându-se ca nişte sfârleze deasupra capului ei. Apoi pe asistentele şi pe medicii care mişunau în jurul său şi, în sfârşit, pe Anne, care stătea chiar lângă pat.

Apoi văzu capul copilului ieşind. Văzu un chip şi leşină.

102

Colleen Galaher începu să plângă în hohote când văzu foarfeca ascuţită pătrunzând în abdomenul ei.

Ce-i făceau cei doi preoţi? Se uită la părintele O'Carroll, care tăie cu grijă cordonul ombilical şi imediat după aceea, preotul, transpirat şi epuizat, îl înnodă. Părintele Rosetti îi ţinea copilul în braţe.

Fata simţi că i se făcuse dreptate. Era o fecioară adevărată, iar acum născuse copilul. Ce se va întâmpla cu ei de aici înainte?

Copilul era ţinut sus, ca un miel minunat, ca un potir ridicat la Liturghia Sfintei Euharistii în mâinile puternice ale preotului.

Voia să-i vadă chipul. Surâse la acest gând.

Întinse mâinile şi văzu că-i tremurau foarte tare. Era incredibil de slăbită; nu se simţise niciodată aşa. Bineînţeles că nu; doar era mamă pentru prima oară.

— Părinte, te rog, lasă-mă să-l văd!

I se păru că lumina care pătrundea prin fereastră ţesea un veşmânt de aur în jurul umerilor copilului. Avea ochii în lacrimi. *Sunt mamă.*

— Vreau să-l văd. Vreau să îmi văd copilaşul. Pot?

— Imediat, Colleen.

Părintele Rosetti începu să frece gâtul copilului cu mişcări de du-te-vino. Apoi îl curăţă de mucozităţi cu o bucată de pânză dezinfectată. Îi lovi uşor tălpile, ca să se asigure că respiră.

— E viu şi sănătos, îi spuse pe un ton blând fetei. E foarte bine.

— Vreau să-l văd, îl rugă ea din nou. Vreau să-mi ţin copilul în braţe.

Dar părintele Rosetti duse copilul afară din dormitor. N-o lăsă pe mamă să-şi atingă pruncul. N-o lăsă nicio clipă să vadă chipul fiului ei.

O lăsă pe Colleen plângând. Fata încă nu înţelegea nimic din cele petrecute.

— Vă rog, copilul meu. De ce nu mă lăsaţi să-mi văd copilul?

103

Cei doi preoţi părăsiră în grabă căsuţa singuratică şi se îndreptară spre maşină. Cu siguranţă arătau de parcă ar fi răpit copilul, gândi Justin. Dar poate tocmai asta făcuseră.

— Părinte, aşteaptă, strigă el. Cum rămâne cu fata? Biata Colleen!

Dar Rosetti grăbi pasul, purtând în braţe copilul înfăşat. Se urcă în grabă pe bancheta din spatele maşinii.

— Condu, părinte. Seminarul Woodbine. Mergi drept înainte.

— Dar fata? Colleen? insistă Justin.

— Îi trimitem ajutor când ajungem la Woodbine. Condu. Fă cum îţi spun.

Maşina acceleră pe drumul de ţară pietruit şi se îndepărtă de căsuţa părăsită. Îi ducea pe părintele Justin O'Carroll şi pe anchetatorul-şef al Sfintei Congregaţii a Riturilor, care îl legăna încet pe nou-născut.

Justin fierbea de atâtea întrebări şi avea sentimentul că făcea o greşeală enormă. Ce aveau să-i facă copilului? Ce plan avea părintele Rosetti?

Care era adevărul despre copilul născut de Colleen? Dar despre cel născut la Roma de Kathleen? Avea un sentiment ciudat, rău-prevestitor.

Conduse maşina fără să scoată o vorbă. Se simţea amorţit. Trăia un coşmar fără sfârşit. Ce căuta el în maşina aceasta? De ce el? *Răpise* copilul fetei. O lăsase pe biata Colleen singură, la doar câteva clipe după ce născuse.

— *Părinte Rosetti!* Nu pot să fac asta.

— Condu, fir-ar să fie! Te afli aici la ordinul Sfântului Părinte din Roma. Supune-te lui! Supune-te mie! *Condu!*

Pe drumul spre Costelloe, trecură pe lângă ferme în paragină, sinistre. Trecură de câmpuri întinse de cartofi şi orz. Trecură de nişte bărbaţi cu părul roşcat, care mergeau într-o căruţă descleiată trasă de un măgăruş şi care-i priviră încruntaţi şi de o tânără femeie îmbrăcată într-un impermeabil, cu o bonetă din material plastic pe cap – o fată care-i aminti de biata Colleen.

Se întoarse cu faţa spre bancheta din spate.

— Părinte, întrebă iar, cum rămâne cu biata fată?

Dar Rosetti refuză să-i răspundă. Trecuse într-o lume numai

a lui, dar nu-şi lua privirea de la copil nicio clipă.

Urcară pe un drum şerpuit şi dădură peste o mlaştină secată. O ceaţă înecăcioasă începu să se ridice din pământ, formând rotocoale, sfâşiindu-se imediat ce maşina goni direct prin ea. Cerul era incredibil de întunecat şi de ameninţător.

O teamă teribilă îşi făcu loc în sufletul lui Justin. Simţea că nu putea să respire. Se întoarse, încercând să-l zărească pe copilul înfăşurat în pătură, dar nu reuşi să-i vadă decât şuviţele negre.

— Unde anume se află acest Seminar Woodbine spre care ne îndreptăm? întrebă el.

— Drept înainte. E aproape. Ţi-am spus, condu. Şi te rog să taci din gură.

În acea clipă, drumul coti spre Marea Irlandeză şi trecură de un mic indicator din lemn care anunţa: *Woodbine 7 km.*

— Woodbine, repetă el pentru sine, uşurat că există un asemenea loc.

În timp ce conducea maşina de-a lungul stâncilor calcaroase, îl auzi pe Rosetti rugându-se în latină pe bancheta din spate. Justin îşi încleştă mâinile pe volan.

Auzi clar:

Requiem aeternam dona eis.

Îngheţă. Părul i se făcu măciucă.

Recunoscu sfintele rugăciuni din Ungerea Bolnavilor.

Rugăciunile romano-catolicilor pentru cei grav bolnavi sau recent decedaţi.

Rugăciuni pentru cei aflaţi în pericol de moarte.

Justin apăsă puternic pedala de frână.

Micuţa maşină gri se răsuci mult spre stânga şi lăsă o urmă adâncă pe caldarâm. Masca maşinii reteză şi împrăştie un şir de arbuşti de pin. Anvelopele scrâşniră şi sunetul lor aducea a plânset de banshee[8].

Maşina se roti cu 360°, printre pietre şi tufişuri cioturoase, şi, în cele din urmă, se lovi puternic de un brad bătrân.

Justin se izbi cu tâmpla de parbriz. Capul i se răsuci într-o parte şi apoi bărbia îi căzu pe piept.

Deşi rănit, văzu cu coada ochiului o mişcare, un salt iute.

Rosetti sărea din maşină. Într-unul din braţe ţinea strâns o legăturică din pături roz. Copilul plângea şi Justin ştiu că

[8] În folclorul irlandez, zână prevestitoare de moarte (n.tr).

trebuia să-l salveze.

104

Justin se rostogoli afară din maşină şi se luă după ei, clătinându-se. Briza rece a mării îi biciuia faţa şi corpul. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Vântul scotea un geamăt ascuţit, pătrunzător.

— Părinte! Părinte, te rog, opreşte-te! Unde te duci? Părinte Rosetti! strigă Justin. Opreşte-te, nemernicule! Criminalule!

Începu să alerge, încordându-şi muşchii şi apăsându-şi pieptul arzând de durere. În faţa lui, copilul continua să plângă.

Marea Irlandeză i se arătă în faţa ochilor imediat ce ajunse în vârful unui promontoriu pustiu, un bloc de piatră proiectat în afară, deasupra apei. Stânca înaltă şi abruptă, învăluită în întuneric, îi tăie respiraţia.

Erau cel puţin 90 de metri până jos, unde valuri imense mugeau în momentul în care se izbeau de rocile ascuţite, asemenea unor pietre funerare.

Pretutindeni, deasupra apei, erau păsări, mii de păsări care ţipau mai strident decât îi fusese lui dat să audă vreodată.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Ce se petrece aici? Justin sări, clătinându-se, peste o margine de 30 de centimetri, pe următorul platou de piatră, care era presărat cu licheni. Vântul aspru îi trecea prin haine şi-i biciuia pielea. Se strădui să se ridice pe o piatră şistoasă care se înclina cu un unghi de 60°.

Broboane de transpiraţie îi străluceau pe frunte. Avea senzaţia că plămânii lui erau gata să explodeze. *Doamne, dă-mi putere!*

La 9 metri deasupra lui, silueta lui Rosetti, înveşmântată în negru, stătea ridicată pe o altă stâncă înclinată. În jurul capului său, cerul era acoperit de păsări. Totul devenea incredibil de întunecat dedesubtul lor. Deşi era miezul zilei, era întuneric ca noaptea.

Justin văzu o bucată din pătura roz. Copilul! Bietul prunc continua să plângă.

— Părinte, te rog, opreşte-te! Nu poţi fi sigur! Eşti sigur?

— Ţi-ai pierdut *credinţa.* Vocea puternică a părintelui Rosetti răsună între stâncile abrupte. Niciunul dintre voi nu mai crede! Nici în Domnul Dumnezeu, nici în Satana! Nu mai credeţi în nimic!

Rosetti ţinea copilul cu un singur braţ. Erau amândoi pe

marginea stâncii.

Un gând îl înfioră pe Justin. I se făcu greaţă. *Rosetti ar putea să fie însuşi Satana. De unde ştiu eu că nu e aşa? În acest moment, Satana ar putea să-l ţină în mâini pe Mântuitorul omenirii.*

Trebuia să vadă cu ochii lui chipul copilului. Aceasta era misiunea lui. Doar de asta se afla aici, nu?

Îngrozit, îl văzu pe Rosetti ridicând copilul în aer cu imensele-i mâini. Ochii preotului deveniseră nişte găuri negre, abisale.

Deasupra stâncii, păsările se năpusteau asupra lor. Mii de păsări zburau agitat în toate direcţiile. Zgomotul ţipetelor lor era asurzitor. Vântul vuia aproape la fel de tare.

Justin era atât de înspăimântat, încât cu greu putea respira. Se petrecea ceva supranatural. Urechile îi ţiuiau şi începură să-l doară.

Vocea lui Nicholas Rosetti era aspră şi de nerecunoscut.

— Aceasta este Bestia! Să nu te îndoieşti, Justin! S-au împlinit toate semnele prevestite la Fatima. Fecioara m-a îndrumat întocmai spre acest loc, cu acest copil. Iată Bestia! Satana este atât de înţelept, nici fata nu a ştiut nimic. Îţi este chiar atât de greu să crezi? Nu mai ai puterea să accepţi ceva doar din credinţă? Crezi în Dumnezeu, Tatăl Nostru Ceresc? Doar credinţa ta te va salva acum, căci te afli în pericol de moarte. Toate aceste păsări negre, odioase, sunt diavoli. Îngeri căzuţi. *Copilul* e stăpânul lor. *Copilul* le-a chemat aici.

Justin nu-şi putea lua ochii de la bietul prunc neajutorat. Nu putea să creadă pur şi simplu. Trebuia să *vadă.*

— Cine eşti tu? urlă la Rosetti.

— Dacă ţi-aş spune că sunt Arhanghelul Mihail? Te-ar mulţumi? Bine atunci, eu sunt *Mihail!* Eu sunt *Mihail.* Dacă altfel nu poţi, atunci crede asta.

— Lasă-mă să văd copilul! Ai spus că ai încredere în mine. Lasă-mă să-l văd, părinte!

Deasupra lor, stânca se ridica la o înălţime de 60 de metri. Cele mai înalte ridicături păreau să străpungă norii. Din ce în ce mai multe păsări negre se strângeau în cerc peste capetele lor. Ţipau nervos. Ţipau la Rosetti. Erau acestea legiunile? Spunea Rosetti adevărul despre diavoli şi despre copilul care le poruncea?

Justin îşi ocroti ochii şi strigă iar la Rosetti:

— Cum poţi să fii sigur? De unde ştii că nu ţii în braţe un prunc nevinovat? Părinte! Eu nu văd niciun semn.

— Eşti ca Toma necredinciosul. Trebuie întotdeauna să *vezi* ca să crezi? Atunci cum poţi fi sigur că Iisus Hristos s-a întrupat? Vocea lui Rosetti răsuna de furie. Cum poţi fi sigur că Iisus Hristos ne-a salvat sufletele de la focul etern al Iadului?

— Oare a făcut-o? îl întrebă la rândul lui Justin. Ne-a mântuit el, ne-a scăpat de flăcările Iadului? Eu aş spune că porţile Iadului sunt larg deschise chiar acum.

— E timpul lor, e rândul lor. Dar îi putem opri. Încă nu au putere pe pământ. Ei pot acţiona doar prin oameni. Copilul este om.

Ideea era monstruoasă şi era în concordanţă cu tot ceea ce citise Justin despre îngerii căzuţi.

Îl cuprinse ameţeala. Purta el un dialog cu Diavolul? Sau lua parte lui Satana, împotriva a tot ceea ce era sfânt şi bun în lume? Ce ştia părintele Rosetti? Ce văzuse el? Ce ţinea în mâini?

Justin ştia că nu putea să privească în jos la vârtejul care-l ispitea, încercând să-l atragă dincolo de stâncă.

Încă o dată, strigă peste valurile care se izbeau de stânci, peste ţipetele stridente ale pescăruşilor, ciorilor şi gâştelor de mare care acopereau cerul deasupra falezei. Urlă peste ţipetele diavolilor.

— Putem merge la Seminarul Woodbine! Putem exorciza copilul. Părinte! Stai să vorbim. Ştii că e cel mai bine cum spun eu.

Justin privi spre cer şi văzu umerii laţi ai lui Rosetti încovoindu-se în faţă. Preotul făcu cu grijă un pas înapoi, îndepărtându-se de marginea stâncii. Din colţul gurii, începu să-i curgă un lichid galben-închis. Din nas îi curgea sânge. Era pe moarte?

— Vino aici, părinte, spuse preotul Vaticanului, pe un ton ciudat de calm. Dacă trebuie neapărat, vino la mine. Vino să vezi copilul cu ochii tăi.

Justin făcu un singur pas pe stâncile şubrede, mişcătoare. Briza îi biciui faţa. Ceva îl avertiză să nu urce mai mult de atât. *Să nu se apropie de Rosetti şi de copil. Să nu urce mai sus, pe stâncile alunecoase, învăluite în întuneric.*

Dar păşi ferm pe stânca abruptă. Îşi simţea braţele ca nişte blocuri de piatră. Îi era teamă că, dacă ajunge lângă Rosetti, nu va fi în stare să ţină copilul. Îi era teamă că urma să moară, fără

să fi ştiut adevărul despre cele două fecioare.

Piciorul greu ca de plumb se mişcă înainte, împotriva voinţei lui.

Când, în cele din urmă, îşi ridică din nou privirea, se uita direct în ochii învăpăiaţi ai părintelui Nicholas Rosetti.

— Vrei să vezi? Atunci priveşte, Justin O'Carroll. Desfată-ţi ochii. Priveşte copilul. Priveşte! *Priveşte!*

105

Kathleen rosti în şoaptă:

— Doctore, copilul meu? E bine?

Era glasul unei fete de şaisprezece ani, nespus de emoţionată şi de temătoare. Glasul unei copile devenite mamă.

Îşi ridică privirea la copilul gol şi oacheş. Medicul ţinea bebeluşul la capătul celălalt al mesei de naştere. Se căzni să-i vadă chipul.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat pe doctorul Annunziata în şoaptă, ca nu cumva să mă audă Kathleen.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, îngăimă el, dar nu ştiam dacă să-l cred sau nu. Medicul se comporta ciudat.

Între timp, ceilalţi doctori şi asistentele de la Salvatore Mundi se uitau la mamă şi la copil în tăcere, copleşiţi, aproape cu veneraţie. Ofiţerii Gărzii Elveţiene priveau şi ei şi aşteptau.

Agenţii de pază încă păreau tensionaţi. Ce aşteptau? Ce ordine aveau? Am remarcat că erau înarmaţi. Se aflau aici pentru protecţia fetei şi a copilului? Sau dintr-un alt motiv?

Şeful secţiei de obstetrică îi dădu copilului o palmă uşoară la funduleţ. Micuţul îşi făcu datoria şi începu să plângă, scoţând sunete fără îndoială *umane,* descumpănite.

Într-un sfârşit, doctorul Annunziata zâmbi. Toţi cei prezenţi, din partea Bisericii sau a spitalului, zâmbiră şi ei la naturaleţea răspunsului copilului. Chiar şi membrii Gărzii Elveţiene se relaxară puţin şi zâmbiră.

La rândul meu, încercam să gândesc pozitiv. Copilul era ca noi. Copilul era uman. Copilul era bun şi frumos. O nouă viaţă apăruse pe lume şi, ca întotdeauna, era un miracol.

Era însă naşterea totodată un *semn?* Fusese ea promisă la Fatima, cu mai mult de optzeci de ani în urmă?

M-am apropiat de doctorul Annunziata.

— Doctore, *e* vreo problemă?

Medicul se uită la mine.

— Nu, nu chiar o problemă. Dar e o... situaţie delicată.

106

Nicholas Rosetti îşi dădu seama că se liniştise brusc şi se întreba dacă nu era doar un alt tertip folosit de Satana. Curând, avea să scape de imensa povară pe care o purtase de când îl întâlnise pe Papa Pius. Îşi încheiase ancheta, treaba lui se sfârşise. Credea că aflase adevărul.

— Trebuie să ştiu, strigă Justin O'Carroll încercând să acopere urletul vântului şi ţipetele înfiorătoare ale păsărilor. Părinte, urc la tine!

Doar dragostea şi mila îl făcură pe Rosetti să-i mărturisească tânărului preot:

— Dacă nu mai ai pic de credinţă, atunci crede asta, zise el. Crede în *medicină.* Crede în *ştiinţă.* Ascultă-mă. Colleen Galaher a fost botezată *Colin* Galaher. Copilul s-a născut cu ambele tipuri de organe genitale. Medicul din oraş a făcut tot ce a putut.

— Nu înţeleg, răspunse Justin, făcând semn cu mâna spre copil. Ce vreţi să spuneţi?

— Colleen Galaher nu are ovare, spuse Rosetti răguşit. I-au fost extirpate.

Rosetti ţinea copilul în aer. Avea un glas chinuit, aproape incomprehensibil.

— Copilul acesta este nimeni altul decât copilul diavolului. Copilul acesta va schimba lumea.

Un plânset înfundat izbucni de sub pătura roz şi-l sperie pe Justin. Era plânsetul unui *prunc.*

Îndoiala îi invadă gândurile. Pe cine să creadă? Diavolul era inteligent şi prezent pretutindeni.

Vântul înghiţi iute plânsetul şi păsările se adunară în jurul părintelui Rosetti. Păreau gata să coboare şi să-i smulgă copilul din braţe.

Justin auzi un strigăt în agonie, venind de deasupra sa.

— Părinte O'Carroll, roagă-te pentru mine.

Preotul Vaticanului, ale cărui mâini tremurau, dădu la o parte pătura de lână. Şopti o rugăciune şi, cu degetul, făcu semnul crucii pe fruntea nou-născutului. Micuţul urlă de durere şi se zbătu cu putere.

Apoi, părintele Rosetti îi arătă lui Justin chipul.

Justin privi fix în ochii copilului – şi mii de ochi îl priviră de

acolo. Vedea limpede nenumăraţi ochi, în interiorul celor ai pruncului. Legiunile erau chiar acolo.

Făcu un pas înapoi, se împiedică şi fu cât pe ce să păşească în gol. Inima îi bătea cu putere în piept. La început, văzuse chipul unui copil, dar imediat, acesta dobândi chipuri nebănuite chiar în faţa lui. Ce văzu el era grotesc. Deveni faţa celui mai fioros animal, apoi a multor animale, cuprinse într-unul singur, şi răgea plin de furie la el. Încercase să-l sperie şi aproape că reuşise.

Sunetul era hidos şi nepământean. Animalul se smuci furios, cu o putere incredibilă şi, apoi, când realiză că preotul nu-l elibera din strânsoare, îşi înfipse dinţii ascuţiţi în obrazul lui. Animalul, Bestia, urla neîncetat. Era ca şi cum toţi diavolii dinăuntrul copilului urlau în acelaşi timp.

Dar preotul nu se lăsă. Nicholas Rosetti continua să ţină Bestia ridicată în dreptul feţei lui.

— Ai văzut, Justin. Ochii, legiunile. Ştii. Acum, întoarce-te la Roma. Fecioara adevărată este acolo. Te rog, părinte, roagă-te pentru mine!

Rosetti păşi dincolo de marginea stâncii. Preotul şi pruncul căzură în gol împreună. Timp de câteva secunde, părură să fie suspendaţi de o frânghie invizibilă. Copilul continua să se zbată şi-şi înfipse dinţii în bărbia lui Rosetti.

Păsările pluteau în jurul preotului în cădere. Aripile lor huruiau ca nişte mii de braţe de elice. Ţipau şi păreau să încerce să-l prindă pe Rosetti, să-l oprească din cădere.

Într-un sfârşit, Rosetti şi copilul loviră apa învolburată şi rece şi dispărură sub valurile agitate şi obscure. Un nor de fum se ridică din mare. Apa şuieră răsunător.

Păsările de mare de deasupra stâncii începură să ţipe mai tare ca oricând şi se năpustiră în număr mare în apă. Îşi schimbau forma, devenind lupi zburători. Plonjară în valuri, fără să mai apară, fără să mai iasă la suprafaţă.

În cele din urmă, Justin coborî stânca înaltă, rostind neîncetat printre suspine *Requiem aeternam dona eis.* Se ruga pentru sufletul nemuritor al lui Nicholas Rosetti şi pentru propriul său suflet.

Văzuse chipul lui Satana.

107

Sesizasem din plin liniştea aproape nefirească ce se aşternuse peste sala din spital. Mai întâi tăcere, apoi râsete şi... din nou, tăcere.

Medicii, asistentele şi tehnicienii de la Salvatore Mundi stăteau nemişcaţi, privind uimiţi şi oarecum temători la primele mişcări stângace ale copilaşului. Arătau de parcă trăiau cel mai frumos şi important moment din viaţa lor.

Era imposibil să fie cineva mai afectat ca mine. Începusem să tremur, simţeam că îngheţ de frig, deşi încăperea era încălzită.

La timpul potrivit, vei ştii ce să faci. Eşti cea mai puternică dintre noi toţi. În mod repetat, auzeam cuvintele pe care mi le adresase preotul Rosetti când îl văzusem ultima oară.

Anne, mă rog şi sper că acum ştiu adevărul despre tinerele fecioare. Dar Bestia trebuie ucisă.

Eram ameţită şi pe punctul de a intra în panică, dar, brusc, mi-am auzit numele. Cineva îl rostise cu o voce rezonantă şi joasă. Nu ştiam ce să fac.

M-am uitat la medicul de lângă mine. *Nu el îmi rostise numele.*

M-am întors cu faţa spre un tehnician cu părul şaten-închis, care monitoriza aparatul EKG. *Vocea nu era nici a lui.*

Îmi vorbi din nou. Mai tare. Mai ferm. Mai aproape.

Anne, mă îmbie. *Trebuie să moară sau murim noi. Imaginează-ţi o eternitate de suferinţă pentru omenire. Ucide Bestia, Anne! Ucide copilul acum!*

M-am apropiat de medic. M-am apropiat de copil.

Tremuram din tot corpul.

În numele Tatălui, ucide-l pe copilul întunericului!

Un semn ni s-a promis în momentul naşterii, îmi spusese părintele Rosetti. Mă avertizase că este o chestiune de credinţă. Aveam eu credinţă? Şi de ce eu? De ce am fost eu aleasă să fiu la Roma?

Am spus în gând câteva rugăciuni din copilărie. Bucură-te, Marie! Slavă Tatălui! Mă simţeam îngrozitor de singură în camera de spital.

Am auzit din nou Vocea gravă.

În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh – UCIDE

COPILUL!

Mâinile îmi tremurau şi nu mai aveam vlagă în picioare. Cu greu puteam să stau dreaptă, dar am mai făcut un pas spre copil.

Am inventariat cu privirea o masă pe care se aflau instrumente de metal ascuţite, folosite în timpul naşterii. Exista un bisturiu pe care îl puteam folosi.

Gândul îmi provocă o stare de leşin. Era respingător.

Trebuie, Anne. Acesta este motivul pentru care te afli aici.

— Daţi-mi-l, am rostit în cele din urmă, dar aveam senzaţia că vocea nu era a mea. Daţi-mi copilul să-l ţin. Să i-l dau lui Kathleen.

Am întins braţele, dar doctorul Annunziata se răsuci brusc pe picioare şi dădu copilul uneia dintre asistente.

Ceva din privirea medicului mă puse pe gânduri.

Era imaginaţia mea? Sau observase ceva la Kathleen? Ceva ce trebuia să ştiu.

Medicul îmi vorbi încet, în secret:

— Fata nu mai este intactă. Kathleen Beavier nu mai este virgină.

I-am sesizat regretul din glas.

— Acesta nu este un copil divin. Dar este, fără doar şi poate, un copil al Domnului.

Vocea din capul meu încetă brusc. Pruncul nu era Mântuitorul. Dar era un pui de om inocent.

Asistenta îl înfăşă din câteva mişcări agile. Apoi îi arătă fetei bebeluşul.

Kathleen îşi luă copilul în braţe. Începu să plângă. Am observat că micuţul avea aceiaşi ochi albaştri ca ai ei.

Kathleen se uită la chipul dulce al copilului şi am văzut dragostea maternă învăluind-o.

— Fiul meu, zise ea. Puiul meu!

Credeam. Credeam în mamă şi în fiul ei. Şi mai credeam că ancheta se încheiase.

108

În sfârşit, se termina. Aparent, suferinţa se sfârşise pentru nenumăraţi alţi oameni.

În seara aceea, se duse vestea că în India plouase acolo unde, timp de luni întregi, oamenii nu avuseseră parte decât de soare arzător şi zăpuşeală chinuitoare. În spitalele din Boston, Los Angeles şi din alte părţi, încetaseră să mai vină copii bolnavi de poliomielită. Ciuma care izbucnise violent în Mexic şi Asia dispăruse brusc, miraculos. Era treaba altcuiva să interpreteze şi să scoată de sub aripa misterului tot ceea ce se întâmplase.

În niciun caz a mea.

Încă nu ştiam ce se petrecuse în Irlanda. Nu puteam da de Justin sau de Colleen. Nimeni de acolo nu sunase la Roma, sau cel puţin eu nu ştiam.

La hotelul din apropiere îmi fusese rezervată o cameră şi m-am hotărât să merg pe jos până acolo, de la spital. Eram epuizată, dar oricum, nu credeam că eram în stare să dorm.

Am încercat să mă ţin departe de străzile principale, de teamă să nu fiu recunoscută. Nici nu ştiam numele străduţei înguste şi pietruite pe care păşeam, dar nu conta. Voiam să fiu singură, şi eram.

Deodată, am fost răpusă în genunchi de o puternică lovitură în spate. Sufeream cumplit, dar când am reuşit să mă întorc, nu am zărit pe nimeni.

Corpul începu să-mi tremure fără întrerupere.

O voce gravă îmi vorbi şi simţeam în nări o răsuflare puturoasă, fierbinte.

Ţi-ai dezamăgit Biserica. Ai ratat din nou.

Nu vedeam pe nimeni în jur.

— Nu cred, am protestat. Nu am ratat!

Am fost lovită din nou, chiar mai puternic decât prima dată. Apoi am fost ţintuită la pământ, cu faţa pe strada pavată cu bolovani. În gură aveam praf şi propriul meu sânge. Eram îngrozită, dar am refuzat să o arăt.

Eşti îndărătnică şi nesupusă. Şi acum, ţi-a venit şi ţie rândul să mori. Poţi să te alături părintelui Rosetti şi părintelui O'Carroll. Ei sunt deja morţi. Au suferit o moarte cumplită în Irlanda.

— Nu! am strigat cât de tare am putut, cu nasul şi gura lipite

de pământ. Nu sunt morţi. Lasă-mă în pace!

Am primit o altă lovitură cumplită, ca şi cum mi-ar fi dat cineva cu o bâtă de baseball peste cap şi ceafă.

M-am atins în locul unde primisem lovitura. *Nu era nicio picătură de sânge!*

— Nu-mi poţi face niciun rău! am urlat, de data aceasta chiar mai tare.

M-am ridicat în picioare şi am privit sfidător în direcţia din care părea să vină Vocea.

— Unde eşti? De ce nu te arăţi? *Laşule!* am urlat. Brusc, în faţa mea apăru Nicholas Rosetti.

Stătea în picioare, dar mi-am dat seama că era mort. Pielea îi era palidă şi albăstruie pe alocuri ca de ceară. Nu-şi mişca ochii deloc. Dar *Vocea* ieşea din gura lui, asemenea unui truc ieftin de ventriloc.

Ţi-am spus că Rosetti e mort. Acum crezi în puterea mea? Încă mai crezi că nu-ţi pot face niciun rău?

M-am uitat, îndurerată şi şocată, la bietul părinte Rosetti. Apoi, în locul lui apăru Justin. Justin arăta mai plin de viaţă decât Rosetti. Trăia?

Încă mai crezi că nu-ţi pot face niciun rău, Anne? întrebă iar Vocea.

— Da. Da. Cred, am strigat. Nu poţi!

M-am îndreptat spre Justin cu lacrimi în ochi. Nu m-am oprit nicio clipă şi, când am ajuns lângă el, am întins încet mâna.

Justin dispăru brusc, înainte să-l pot atinge.

— Nu ai nicio putere asupra mea! am urlat ca o nebună în strada pustie. În numele DOMNULUI, pieri! Nu-mi poţi face niciun rău. Dispari! Naiba să te ia, dispari!

Nu mă lăsam. *Eram* puternică. Părintele Rosetti avea dreptate în această privinţă.

În secunda următoare am leşinat. M-am prăbuşit la pământ ca un sac de nisip. Dar nu era un simplu leşin, ci o pierdere cumplită a cunoştinţei, aşa cum nu mi se întâmplase niciodată.

Îmi era teamă să nu mor.

109

Am trăit senzaţia că am ieşit din propriul meu timp şi am avut o viziune amplă, complicată. Am încercat să fiu sceptică, aşa cum se cade unui anchetator, dar nu am reuşit. Viziunea era mult prea puternică, de-a dreptul copleşitoare. Nu aveam de ales, trebuia să o accept.

Am văzut o casă din lut, ridicată undeva deasupra unei pieţe aglomerate. Aerul era uscat şi fierbinte şi am ştiut imediat că mă aflam într-un orăşel numit Nazaret. Habar nu aveam cum, dar ştiam. O tânără fată cobora treptele dinspre casa de lut în care locuia.

Merse alături de mine. Mă privi cu nişte ochi verzi-albăstrui fascinanţi. Era foarte tânără şi avea burtica mare. Am ştiut că fata aceasta care îmi zâmbea era Fecioara Maria. Era mama lui Iisus Hristos.

Am privit adânc în ochii Mariei şi am zărit în ei adevărul despre feminitate, adevărul despre mine.

— Ai dreptate, Anne. Nu-ţi poate face niciun rău. Nu aici pe pământ. Doar în Iad. Eşti prea puternică să te poată atinge. Eşti o persoană specială. Dumnezeu să te aibă în grijă şi să te binecuvânteze!

La scurt timp după aceasta, nenumărate imagini îmi trecură prin faţa ochilor. Apăreau şi dispăreau în câteva fracţiuni de secundă. Mi-am dat seama că percepeam toate detaliile cu multă uşurinţă, ca şi cum ştiam deja totul, iar viziunea era doar o simplă amintire.

În depărtare, peste o întindere de nisip, l-am văzut pe Iisus, dar parcă eram în prezent. Era ţintuit pe o cruce de lemn grosolană, cu membrele contorsionate grotesc. Apoi, eram lângă el, îi priveam chipul aflat deasupra mea şi plângeam, văzându-l chinuit într-un fel atât de obscen şi de înspăimântător!

Iisus era un bărbat plăcut, cu tenul închis. Avea ochii închişi. Corpul îi era biciuit şi plin de răni. O coroană împletită din spini, hidoasă, îi străpungea capul. Citisem relatările din Evanghelie despre răstignirea pe cruce. Dar acum le înţelegeam pentru prima oară.

Imaginea se schimbă. Am avut o străfulgerare din prezent. Ştiam cine sunt şi unde mă aflu. *Ce este viziunea aceasta?* m-am întrebat. Am înnebunit?

M-am gândit iar la Justin. Oare trăia?

Apoi gândul mi-a zburat la mănăstirea unde îmi depusesem jurămintele monahale.

Mi l-am amintit pe bietul părinte Rosetti şi întrebările lui pătimaşe şi am ştiut că, într-adevăr, murise.

Imaginile care se perindau cu repeziciune se schimbară. Ceva asemănător unui cutremur de pământ mă zgâlţâi. Priveam terorizată la un val de flux care acoperea străzile unui oraş mare. Clădirile se prăbuşiră. Mii de oameni muriră într-o secundă încărcată de oroare şi nenorocire. Am simţit prezenţa pătrunzătoare, atotputernică a Bestiei. Vocea îmi rosti iar numele şi totul era atât de real! M-am rugat. *Resping Răul cu toată forţa mea. Resping Răul. Resping Răul.*

Am deschis ochii.

Am simţit o mişcare înăuntrul meu. Era dureroasă dar, curând, s-a liniştit. Am ştiut că se întâmplase un miracol. Şi mi se întâmplase mie.

Ştiam, în sfârşit, ce căutam eu în toată această poveste, ştiam de ce mă aflam aici.

Eram însărcinată şi eram virgină.

110

În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme, la ţârâitul telefonului de lângă patul din camera de hotel. Am ridicat receptorul şi am auzit:

— Sunt aici. Anne, pot să urc?

Mi-au dat lacrimile. Tremuram din tot corpul.

— Da, vino acum, i-am răspuns lui Justin. Trăia şi era la Roma!

Au trecut câteva minute până să urce la etaj, timp în care m-am spălat cu puţină apă pe faţă şi m-am pieptănat. Aveam o senzaţie ciudată în burtă, dar nu era nevoie să mi se aducă aminte că sunt însărcinată. Eram sigură. Înainte să merg la culcare, cumpărasem un test de sarcină care ieşise pozitiv.

Se auzi o bătaie în uşă şi m-am grăbit să deschid. Mi-am dat seama că eram desculţă şi purtam o cămaşă de noapte veche, dar nu-mi păsa.

Am deschis uşa şi m-am aruncat în braţele lui. Am izbucnit în plâns. Ne-am îmbrăţişat şi Justin m-a sărutat. Dacă mai aveam vreo urmă de îndoială asupra dragostei mele pentru el, ei bine, dispăru pe loc.

M-am dat înapoi, să-l văd mai bine. Îmi era nespus de drag. Nu-mi venea să cred că lăsasem să treacă atâţia ani fără să simt ce simţeam acum. Atâta vreme în care nu ştiusem ce este dragostea! Trebuia să existe un motiv, iar acum credeam că ştiu care era.

— Anne, şopti Justin, mi-a fost dor de tine, foarte dor. Anne, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată. Gândul m-a înfiorat mai tare decât ideea că voi muri în Irlanda.

— Spune-mi totul. Justin, pruncul născut de Kathleen nu este Mântuitorul. Kathleen nu este fecioară.

— Ştiu, zise el. În ultimele ore petrecute împreună, părintele Rosetti mi-a spus tot ce ştia. E mort. A avut o moarte cumplită, la fel şi copilul născut de Colleen. Copilul era Bestia.

I-am povestit ce văzusem pe străduţa lăturalnică dintre spitalul Salvatore Mundi şi hotel. Apoi i-am mărturisit că eram însărcinată.

Justin mă privi în ochi.

— Rosetti mi-a spus că fecioara adevărată este aici, în Roma. Anne, la tine se referea. Mi-a spus că, potrivit mesajului de la

Fatima, sunt mai multe fecioare însărcinate şi că una va naşte Mântuitorul şi una va naşte Bestia.

— Colleen? l-am întrebat. Trăieşte? E bine?

— Am dus-o la Seminarul Woodbine. Primeşte îngrijiri acolo. Anne, l-am văzut pe Satana. Ochii legiunilor de îngeri căzuţi erau înăuntrul ochilor pruncului. Mii de ochi, ca nişte gămălii de ac minuscule. Exista atâta răutate şi ură în acei ochi! Nu se aseamănă cu nimic din ce am văzut sau mi-am imaginat vreodată.

— Ţine-mă strâns, i-am spus, şi Justin mă îmbrăţişă. Mă simţeam protejată în braţele lui. Mă simţeam deplin acceptată şi iubită.

— Anne, te iubesc atât de mult!

Îmi spuse ceea ce simţeam deja cu toată fiinţa.

— Te iubesc, Justin. Ce ne facem noi doi?

Îngenunche în faţa mea şi-şi plecă uşor capul.

— Te iubesc din tot sufletul. Ştiu că te voi iubi o eternitate. Trebuie să renunţ la preoţie. După aceea, te rog, te măriţi cu mine? mă întrebă.

Am îngenuncheat şi eu. Voiam să fiu cât mai aproape de el. Simţeam nevoia să-l privesc în ochii lui frumoşi.

— Da, mă mărit cu tine, i-am răspuns.

111

Nouă luni mai târziu, Spitalul de Pediatrie, Boston, Massachusetts

Cine poate şti căile Domnului? Cine poate înţelege cu adevărat? Cu siguranţă, nu eu.

Ţineam în braţe cel mai scump şi micuţ bebeluş. Se născuse cu doar câteva clipe în urmă. Avea ochii deschişi şi mă privea lung, de-a dreptul insistent. Nu o mie, ci doi ochi albaştri superbi. Era un copil perfect şi nu aveam nevoie ca medicina să-mi confirme acest lucru. *Ştiam. Pur şi simplu ştiam.*

Doctoriţa Maria Ruocco se aplecă spre mine. Era o femeie drăguţă, care nu se afla în spital din partea Bisericii. Cu blândeţe, îmi dădu părul de pe frunte la o parte. Am zărit ceva în privirea ei. Acest medic, sigur pe sine, care adusese pe lume mii de copii, era tulburat.

În cele din urmă, îmi vorbi:

— Anne, zise respectuoasă, uşor temătoare, ai rămas *intactă.*

— Ştiu, i-am spus.

Copilul scânci, începu să plângă şi apoi mă trase cu putere, într-un mod absolut glorios. Lacrimi de fericire îmi mângâiară obrajii. Mi-am desfăcut halatul şi i-am dat pruncului sânul. I-am mulţumit lui Dumnezeu. Nu înţelegeam totul, dar ştiam că e bine, că e aşa cum trebuie să fie. Trecuseră nouă luni de când primisem, subit şi misterios, darul incredibil al maternităţii.

Zămislisem fără să am relaţii sexuale. Iar acum, născusem un copil sănătos.

Justin stătea aproape de mine. Masca sterilă îi atârna la gât. Chipul lui frumos răspândea lumină. Privirea îi era încărcată de iubire, pentru mine şi copil. Pe perioada sarcinii, Justin mi-o dovedise de mii de ori. Acum, îl iubeam chiar mai mult decât în ziua aceea, la Roma.

Şi credea – amândoi credeam în miracolul de sub ochii noştri.

Nu ştiam ce se va întâmpla după ce voi părăsi spitalul, cum va fi viaţa copilului sau a mea. Dar în acea zi am aflat ce înseamnă fericirea şi voiam să nu se sfârşească niciodată.

Îl priveam pe acest copil – pe acest copil sfânt –, această fetiţă numită Noelle.

Mântuitorul nostru era o fetiţă.

EPILOG

Noelle, Noelle

112

Noelle avea optsprezece ani când fu martoră la teribilul accident de maşină de pe Vandemeer Avenue. Trăia cu fraţii, surorile, mama şi tatăl ei, „clanul O'Carroll", într-un orăşel din Maine.

Era studentă şi voia să devină medic, să facă bine, atât cât îi va sta în putere. Învăţase acest lucru de la părinţii ei, amândoi oameni de suflet. Predau la Universitatea Maine, dar se îngrijeau totodată de un cămin pentru tinerele fete rebele. Fuseseră întotdeauna părinţi grijulii, iubitori.

În cei optsprezece ani ai săi, Noelle nu mai văzuse ceva atât de îngrozitor ca accidentul de la intersecţia Vandemeer Avenue, de obicei liniştită. O şocă şi o întristă, smulgându-i lacrimi. O făcu să se simtă vulnerabilă, muritoare şi temătoare.

Dintr-odată, o cuprinse o îndoială teribilă şi chiar furia, în ceea ce privea căile de neînţeles ale Domnului. Îşi luă privirea de la maşina distrusă, respingătoare.

Camioneta Volvo galbenă se izbise de un castan. Copacul neînduplecat rupsese în două vehiculul, trecând prin carcasa motorului şi locurile din faţă şi din spate.

Şoferul şi tânăra sa soţie muriră pe loc. Trei copii mici păreau să fie şi ei morţi. Era totul atât de absurd şi de tragic!

Un al patrulea copil, o fetiţă adorabilă, în pijama şi papuci, fusese azvârlită afară din maşină. Era întinsă pe terenul din faţa unei case, grav rănită.

Fetiţa plângea încet şi era îngrijită de oamenii din cartier, care veniseră în grabă la locul accidentului.

Noelle nu mai putea suporta nicio clipă cumplita suferinţă. Moartea acestor oameni o înfuriase. Se întoarse cu spatele la suferinţa insuportabilă, la sirenele asurzitoare ale ambulanţelor şi maşinilor de poliţie care se apropiau.

Nu fusese niciodată atât de afectată. O durea capul. Nu putea suporta. Trebuia să facă ceva să ajute familia.

Se rugă din toată inima pentru reîntregirea familiei. Nu ştia dacă putea să o facă. În mintea ei, îi *văzu* vii şi nevătămaţi.

Privi apoi la fetiţa din iarbă – nu se întâmplase nimic.

Lasă această familie să trăiască. Merită o a doua şansă. Dă-le o altă şansă, se rugă ea.

Veniţi la viaţă! Veniţi la viaţă, micuţilor! Veniţi la viaţă, mamă şi tată!

Auzi ţipete lângă maşină:

— Sunt vii! Cu toţii. Sunt vii!

Adusese familia la viaţă, întocmai cum făcuse Iisus cu Lazăr, din compasiune şi dragoste. Era primul ei miracol şi, în timp ce se uita la copilaşi, la mama şi tatăl lor, inima îi tresăltă de bucurie şi împlinire.

Noelle se îndepărtă în grabă, ca nu cumva să fie văzută. Nu avea de unde să ştie că *era* urmărită.

Ochii o urmăriră cu nesaţ în timp ce urca strada liniştită, mărginită de stejari. Tot drumul, până acasă. Erau ochii fantomatici ai unui tânăr care fusese purtat de valuri, înfometat şi îngheţat, pe o plajă, cu nouăsprezece ani în urmă. Un băiat care fusese aruncat în recea Mare Irlandeză şi supravieţuise totuşi.

Pe fruntea tânărului era un semn roşu estompat, o cruce făcută cu degetul de un slujitor al Domnului.

Semnul îl ardea mereu şi îi canaliza ura.

Aşteptase toţi aceşti ani. Fusese răbdător. Dar acum, privind la Noelle şi la familia ei, intenţiona să-i ia ceea ce-i aparţinea lui de drept.

O urmărea... cu mii de ochi satanici, răzbunători.